

STEPHEN KING

CARRIE

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 1995

STEPHEN KING CARRIE
PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH DOUBLEDAY,
A DIVISION OF BANTAM DOUBLEDAY DELL
PUBLISHING GROUP, INC
COPYRIGHT © 1974 BY STEPHEN KING

HUNGARIAN TRANSLATION
© HAMVAI KORNÉL, 1995

EURÓPA KÖNYVKIADÓ, BUDAPEST
FELELŐS KIADÓ OSZTOVITS LEVENTE IGAZGATÓ
SZEDTE ÉS NYOMTA AZ ALFÖLDI NYOMDA RT.
FELELŐS VEZETŐ GYÖRGY GÉZA VEZÉRIGAZGATÓ
KÉSZÜLT DEBRECENBEN, 1995-BEN
A NYOMDAI RENDELÉS TÖRZSSZÁMA: 5550.66-14-2
FELELŐS SZERKESZTŐ DEZSÉNYI KATALIN

A FEDÉLTERV ÉS A TIPOGRÁFIA
SZ. BODNÁR ÉVA MUNKÁJA
MŰSZAKI VEZETŐ NÉVERY TIBOR
KÉSZÜLT 15,98 (A/5) ÍV TERJEDELEMBEN
ISBN 963 07 5761 3

TABBYNEK,
aki bedobott a mély vízbe –
és még idejében ki is húzott

ELSŐ RÉSZ

Vérre megy

Újsághír a westoveri Enterprise-ban, 1966. augusztus 19.:

TUDÓSÍTÓNKTÓL: KÖZÁPOR AZ ÉGBŐL

Megbízható személyektől származó információink szerint a Chamberlain városbeli Carlin Streetre augusztus 17-én közápor hullott a tiszta égboltról. A kövek elsősorban Mrs. Margaret White házára hulltak, jelentős kárt okoztak a tetőszerkezetben és megrongálták az ereszcatornákat, valamint az elvezetőcsövet, mintegy 25 dollár értékben. Az özvegy Mrs. White hároméves lányával, Cariettá-val él otthonában.

Mrs. White-ot egyelőre nem tudtuk elérni.

Senki nem döbbsent meg, amikor megtörtént, legbelül nem, a tudatalatti szintjén, az ösztönök ősi fészkeben. A lányok persze látványosan rémüldöztek a zuhanyozóban, remegtek és megbotránkoztak, vagy egyszerűen nyugtázták, hogy az a liba White megkapta a pofájába megint; csak néhányuk színlelt meglepetést. Carrie első évtől együtt járt velük iskolába, és azóta nőtt, növekedett ez már, lassan, de feltartóztathatatlanul, összhangban az emberi természetet meghatározó törvényekkel, a láncreakció bizonyosságával haladva a kritikus tömeg felé.

Csak azt nem tudta egyikük sem, hogy Carrie White-nak telekinetikus ereje van.

Padra írt szöveg a Baker Street-i középiskolában:

CARRIE WHITE SEGGFEJ.

Az öltözőt betöltötték a visszhangok, kiáltások és a csempét permetező zuhany mélyvilági zöreje. A lányok röplabdáztak az első órában, reggeli verítékük könnyű volt és fanyar. – És nyújtóztak és tekergőztek a forró vízben, visítózva fröcskölték egymást, fehér szappandarabkák röpködtek kézről kézre. Carrie egykedvűen álldogált, kis béka a hattyúk között – termete zömök, válla és fenéke csupa pattanás, arcához tapadt fakó haja csüggesztően ragacos: csak állt közöttük, félrebillentette a fejét, hagyta, hogy csapdossa a víz, és végigcsorogjon a testén. Mint az áldozati bárány, az örökös céltábla és örökös ünneprontó – és az is volt. Arra vágyott, kétségbeesetten és kitartóan, hogy a Ewen Gimnáziumban is elkülönített tusolók legyenek, mint a többi iskolában Westoverben vagy Lewistonban. Mert itt bámulták. Mindig bámulták.

Aztán egymás után elzárták a zuhanyt, kiléptek az előtérbe, levették paszellszín úszósapkáikat, törülköztek, dezodort fújtak magukra, felpillantottak az órára az ajtó fölött. Összekapcsolták a melltartójuk pántját, bugyit húztak. A gőz függönye a levegőben: akár egy egyiptomi fürdő, eltekintve a Jacuzzi vízforgó monoton zúgásától. Kiáltások és füttyök bucskáltak egymásnak, mint az összecattanó, szétszóródó biliárdgolyók.

– ...de Tommy azt mondta, hogy utálja, ha ezt hordom, és én...

– ...a nővéremmel megyek és a férjével. Mondjuk, túrja az orrát, de a nővérem is, szóval eléggé...

– ...suli után letusolok, és...

– ...túl smucig, hogy egy rohadt pennyt ráköltson, úgyhogy Cindi meg én...

Miss Desjardin, a karcsú és lapos tornatanárnő belépett, darunyakát körbeforgatta sietve, és tapsolt egyet.

– Mi a csodára vársz, Carrie? A végítéletre? Öt perc múlva csöngetnek. – Vakítóan fehér sortot viselt, a lába nem elég formás, mégis megkapóak finoman kidolgozott izmai. Ezüstsíp lógott a nyakában, egy egyetemi íjászversenyen nyerte.

A lányok kuncogtak, Carrie pedig felnézett melán, a forróságtól és az arcát verő víz robajától párás szemmel.

– Hm?

Furcsa, békaszerű hang volt, groteszkül odaillő, és a lányok újra vihogni kezdtek. Sue Snell lerántotta törülközőjét a hajáról egy lélegzetelállító mutatványra készülő bűvész gyorsaságával, és sebesen nekifogott a fésülködésnek. Miss Desjardin ingerülten intett Carrie felé, aztán kiment.

Carrie elzárta a vizet. Csöpögve és bugyogva elhalt a zaj.

Csak amikor kilépett a zuhanyrózsa alól, akkor látták meg a vért, amely lecsordult a combján.

Árnyékból a fényre: Carietta White esetének dokumentált történései és az azokból levont következtetések, írta David R. Congress (Tulane University Press: 1981), 34. oldal:

Aligha vitatható, hogy Miss White korai éveire vonatkozóan a telekinézis rögzített eseteinek teljes hiánya nem vezethető vissza másra (amint ezt White és Stearns Telekinézis, avagy ismét egy őstehetségről című tanulmányában megállapította), mint hogy a tárgyak pusztán az akarat útján történő elmozdításának képessége csakis akkor jelenik meg, ha az illető személyt rendkívüli stresszhatás éri. Valóban rejtett képességről beszélhetünk, hiszen évszázadokon át csak a jéghegy csúcsa emelkedett ki a szélhámosság tengeréből.

Elméletünket szükös és főként hallomásból származó bizonyítékokra alapozhatjuk ebben az esetben, ám ez is elégséges annak kimutatására, hogy Carrie White rendkívüli mértékű TK-potenciállal rendelkezett. Nagy tragédiánk, hogy elkésve és csak kibicként vizsgálódhatunk...

"BAJ-nok!"

Chris Hargensen rikkantott először, éles hangja a csempézett falaknak ütődött, és a zárt térben tovább remegett. Sue Snell levegőért kapkodott a feltörő nevetéstől, és különös, zavart keverékét érezte az undornak, hitetlenkedésnek, bosszúságnak és szánalomnak.

Carrie ostobán állt, fogalma sem volt, mi történik. Atyavilág, mintha még soha...

– BAJ-nok!

Már együtt kántálták mindannyian. Valaki hátulról (talán újra Hargensen, Sue nem tudta kivenni a visszhangok esőerdejében) felüvöltött harsányan, gátlástalanul és féktelenül: – Dugd fel!

– BAJ-nok! BAJ-nok! BAJ-nok!

Carrie bambán állt a kör közepén, gyöngyökben csepegett bőréről a víz. Csak nézett türelmesen, mint egy birka, szótlán zavarodottságban, hogy, mint mindig, bohócot csináltak belőle; de nem mutatott meglepetést.

Sue fortyogó undort érzett a gyomrában, amint a menstruációs vér első sötét cseppjei érem nagyságú foltokban a köre pottyantak.

– Az istenért, Carrie, megjött a bajod! – kiabálta. – Mosd le!

– Hm?

Értetlenül nézett körül, haja arcához tapadt a fülénél; mint egy sisak, vállán a pörsenések egy csomóban; és a szemében, tizenhat éves korára, a gyötrelem félreismerhetetlen, halvány árnyékai.

– Azt hiszi, a rúzshoz kell! – fakadt ki Ruth Goganból a kárörvendő ujjongás, ami aztán sivalkodó vihogásba fulladt. Sue később visszaidézte, bele is illesztette az általános képbe, de ebben a pillanatban ez is csak a zűrzavar egy értelmetlen foszlányának tűnt. Tizenhat? Ezen töprengett. Tudnia kell, mi ez, nem létezik, hogy...

Cseppekben a vér. Carrie még mindig az osztálytársaira hunyorgott megrökönyödvé.

Helen Shyres megfordult, és úgy tett, mintha most nyomban elokádná magát.

– Vérzel! – üvöltött Sue dühösen. – Vérzel, te hülye állat!

Carrie végignézett magán.

Felsikoltott.

Az öltöző páráján élesen hatolt át a hang.

Egy tampon vágta mellbe, és toccsanva a lábához zuhant. Vörös virág áramlott szét a rostokon.

Az iszonyat, undor és megvetés robajló kacaja állt össze valami szörnyűséges ricsajjával, a lányok tamponokkal és egészségügyi betétekkel bombázták, a táskájukból vagy a törött falitartóból ráncigálták ki, és úgy verték Carrie testét, mint a jégeső. És a kántálás: – Dugd fel! Dugd fel! Dugd fel!

Sue is dobálta, dobált és ordított a többiekkel, bár nem tudta pontosan, mit csinál – egy ráolvasás jutott az eszébe, és felfénylett neonbetűkkel: Nincs ebben semmi rossz semmi rossz igazán semmi... Még izzott és villódzott biztatóan, amikor Carrie váratlanul felvonított, aztán horkanva és nyögve csépelni kezdte karjával maga körül a levegőt.

A lányok megálltak: a robbanás végre elérkezett. Ez volt a kitörés: a pillanat, amikor néhányan valóban megilletődtek. Annyi év után, ami azzal telt, hogy gyerünk, fordítsuk föl az ágyát a Keresztény Ifjúsági Táborban meg találtam egy szerelmes levelet, amit Carrie írt a Vagány Bobby Pickettnek másoljuk le és adjuk tovább mindenkinek meg dugjuk el a bugyiját valahova meg tegyük ezt a kígyót a cipőjébe meg nyomjuk a víz alá még egyszer; Carrie mindig az utolsó a biciklitúrákon, egyik évben gizza a neve, a másikban hurka, örökké izzadságszagú, és soha nem éri őket utol; aztán megcsípi a csalán, amikor a bokorban kakál, és mindenki észreveszi (viszket a valagad?, vakarózzál); Billy Preston mogyoróvajjal kente be a haját, amikor elaludt a tanulószobában; a csipkedések, a gáncsolások a folyosókon, a padjáról levert könyvek, a tárcájába rejtett obszcén képeslap; Carrie a gyülekezeti pikniken, ahogy esetlenül letérdepel az imához, és régi madraszsoknyáján a varrás úgy reped fel a cipzár mentén, mintha hatalmas szellentés hallatszana; Carrie képtelen elkapni a labdát, még zsinórlabdában is, arca zuhan másodikban a moderntánc-kurzuson, és letörik a fogából egy darab, röplabdánál a hálóba rohan; a harisnyáján fut a szem vagy mindjárt futni fog, blúza hónaljánál verejtékfoltok; meg hogy Chris Hargensen felhívta iskola után a Kelly

Fruit Companytól, és rákérdezett, tudja-e, hogy azt a szót, hogy takonypóc, úgy írják, hogy C-A-R-R-I-E. Aztán most ez: és elérte a kritikus tömeget. A régen várt utolsó szívátás, cikizés: beütött. Maghasadás: kész.

Hátrált, vonítva a hirtelen támadt csöndben, hájas karja az arca előtt, még egy tampon pattant le a szeméremszőrzetéről.

A lányok figyelték, ünnepélyes fény a szemükben.

Carrie a négy nagy zuhanyzó egyikének széléig húzódott vissza, és lassan ülő helyzetbe csuklott össze. Hosszan, fájdalmasan nyögött. Szeme fehéren, ködösen forgott, mint a hízó a böllérek alatt.

Sue szólalt meg lassan, tétován: – Lehet, hogy neki most először.

Abban a pillanatban tompa csapódással kivágódott az ajtó, és berontott Miss Desjardin, hogy kiderítse, mi ütött beléjük.

Árnyékból a fényre (41. oldal):

A szakírók mind orvosi, mind pszichológiai szempontból egyetértenek abban, hogy Carrie White menstruációs ciklusának kivételesen késői és traumatikus kezdete lehetett látens tehetségének kiváltó oka.

Hihetetlennek tűnhet, hogy Carrie még 1979-ben sem volt tisztában az érett nő havi ciklusával. Hasonlóképp érthetetlen, hogy anyja a lány majd tizenhét éves koráig nem keresett fel nőgyógyászt a menstruáció elmaradásával kapcsolatban.

A tények azonban kétségbevonhatatlanok. Amikor Carrie White észrevette, hogy a hüvelybemeneten keresztül vérzése van, el sem tudta képzelni, mi történik. Egyáltalán nem ismerte a menstruáció fogalmát.

Egyik osztálytársa, Ruth Gogan beszámolt róla, hogy egy évvel a fenti események előtt a Ewen Gimnázium öltözőjébe lépve látta, amint Carrie tamponnal törli le a rúzszt a szájáról. Miss Gogan megkérdezte: "Mi a francot csinálsz te?", mire Miss White visszakérdezett: "Nem így kell?". Miss Gogan pedig ráhagyta: "De. Dehogynem." Ruth Gogan több barátnőjének elmondta ezt (kérdésekre válaszolva közölte, hogy akkor "tök arinak" találta a jelenetet), és ha a későbbiekben bárki is fel akarta világosítani Carrie-t, hogy valójában mire való az, amivel szépítkeznek, láthatóan ugratásnak vette a magyarázatot, és elengedte a füle mellett. Rendkívül gyanakvó maradt az ügyben.

Amikor a lányok órára mentek, és a csengő már elhallgatott (néhányan kislisszoltak a hátsó ajtón, mielőtt Miss Desjardin számba vehette volna a jelenlevőket), Miss Desjardin a bevett gyakorlathoz folyamodott hisztéria ellen, és lekevert egy hatalmas pofont Carrie-nek. Valószínűtlen, hogy beismerte volna, mekkora örömet jelentett ez neki, vagy hogy Carrie csak egy nyafka hájpacni az ő szemében. Abban az évben kezdett tanítani, és még azt illett hinnie, hogy minden gyerek jó.

Carrie felnézett rá szerencsétlenül, eltorzult rángatózó arccal.

– M-M-Miss D-De-Des...

– Kelj fel – szólt rá Miss Desjardin szárazon. – És kapd össze magad.

– De elvérék! – sikoltott Carrie, keze vakon fölemelkedett, és Miss Desjardin fehér rövidnadrágjára kulcsolódott. Véres ujjnyom maradt utána.

– Én... te most... – A tornatanárnő szája keserves grimaszra húzódott; hirtelen megragadta Carrie-t, és rázta, míg az föl nem tápáskodott. – Ide állni!

Carrie imbolyogva állt a zuhanyozó és a tízcentes falitartó között, majd előrebukott, lógott a melle, a keze bénán himbálózott. Mint egy majom. Bámult fénylő szemmel, kifejezéstelenül.

– Szóval kiveszel innen egy betétet... – mondta Miss Desjardin vérfagyasztó hangon, sziszegve. – Nem kell pénz, eltört úgyis... kiveszed... hallod, leszel szíves te csinálni! Úgy viselkedsz, mintha azt se tudnád, mi a havibaj!

– Havibaj?

Az ostoba és megadó rettegés Carrie értetlen arcán túl valóságos volt ahhoz, hogy semmibe lehessen venni. Rita Desjardint szörnyű előérzet kerítette hatalmába. Ilyen nincs. Ő nem sokkal tizenegyedik születésnapja után már menstruált, a lépcső tetejéről kiáltotta le izgatottan: Mama,; megjött!...

– Carrie? – Közelebb lépett. – Carrie?

Carrie összereszt. Miss Desjardin is visszahökölt, mert abban a pillanatban döngve összedőltek és szétgurultak a sarokba támasztott baseballütők.

– Carrie, ez az első havi vérzésed?

De most már nem is kellett kérdeznie. Sötéten, sűrűn ömlött a vér, foltokat hagyott, és kis patakokban folyt végig Carrie lábán, mintha átgázolt volna egy vérfolyamon.

– Úgy fáj – nyöszörgött Carrie. – A gyomrom...

– Elmúlik – mondta Miss Desjardin; szájalma szégyenkezéssel vegyült, kellemetlenül érezte magát. – Meg kell... érted, meg kell állítani a vérzést– Neked...

Villanás a fejük fölött. Puskalövészerű pukkanás: egy villanykörte aludt ki sisteregve. Miss Desjardin ijedten felkiáltott, és átfutott az agyán,

(az egész rohadt bagázs összedől) hogy ilyesfajta dolgok mindig is történtek Carrie körül, ha zaklatott volt – mintha üldözné a balszerencse. Aztán másfelé terelődtek a gondolatai. Elővett egy betétet a törött falitartóból, és kicsomagolta.

– Figyelj – mondta. – Fogod, és...

Árnyékból a fényre (54. oldal):

Anyja, Margaret White 1963. szeptember 21-én adott életet Carrie White-nak, bízvást bizarrnak nevezhető körülmények között. A White-ügy tüzetes tanulmányozása rávilágít, hogy Carrie volt ennek a külön családnak az egyetlen tagja, aki valaha is az érdeklődés homlokterébe került.

Mint már korábban megjegyeztük, Ralph White 1963 februárjában vesztette életét, amikor is egy portlandi építkezésen kicsúszott egy acélgerenda a hevederből. Margaret White ettől fogva egyedül élt Chamberlain egy külvárosi bungalójában.

A White család már-már fanatikus, fundamentalista vallási meggyőződése következtében Mrs. White-ot gyászában senki sem látogatta. Akkor is egyedül volt, amikor hét hónap múltán vajúdása megkezdődött.

Szeptember 21-én délután fél kettő tájban a Carlin Street-i szomszédok felfigyeltek a White-bungalóból jövő sikolyokra. Ennek ellenére a rendőrséget csak este hat óra után értesítették. A késedelemre kétféle, egyaránt elszomorító magyarázat kínálkozik: vagy a szomszédok nem kívántak belekeveredni egy rendőrségi intézkedésbe, vagy a Mrs. White

iránti ellenszenvük volt oly erős, hogy inkább várakozó álláspontra helyezkedtek. Mrs. Georgia McLaughlin, a három helyi lakos egyike, aki hajlandó volt információval szolgálni, kifejtette, hogy azért nem hívta a rendőrséget, mert azt hitte, a sikolyok valamiféle "pápista rítussal" vannak összefüggésben.

Amikor a rendőrség hat óra huszonkét perckor megérkezett, a sikolyok már megrikkultak. Mrs. White-ot ágyában találták az emeleten, és mivel vér áztatta a lepedőt, és egy kés hevert a földön, az intézkedést vezető tiszt, Thomas G. Mearton először erőszakos behatolásra, testi sértésre gyanakodott. Csak ezt követően vette észre Mrs. White mellén a részben még méhlepénnyel borított csecsemőt. Az asszony nyilvánvalóan maga vágta el késsel a köldökzsinórt.

Nehezen hihető az ebből fakadó hipotézis, miszerint Mrs. Margaret White nem tudta, hogy terhes, vagy hogy a szó valójában mit jelent; kutatók, mint J. W. Bankson és George Fielding újabban azt feltételezik, hogy mivel a terhesség a nemi aktus "bűnéhez" kapcsolódik, annak gondolatát is teljességgel elfojtotta magában. Egyszerűen nem hitte el, hogy ilyesmi vele előfordulhat.

A Wisconsin állambeli Kenoshába írt három levelének tanúsága szerint Mrs. White az ötödik hónaptól kezdve abban a hiszemben élt, hogy "női szerveiben" rákos burjánzás indult meg, és hamarosan megtér férjéhez a mennyországba...

A folyosók már szerencsésen kiürültek, amikor tizenöt perccel később Miss Desjardin felvitte Carrie-t az irodába. Halk mormogás szűrődött ki a zárt ajtók mögül.

Carrie addigra abbahagyta a sikítást, de még mindig megállíthatatlanul zokogott. Desjardin végül maga helyezte el a betétet, megnedvesített papírtörülközőkkel lemosta a lányt, és belebújtatta egyszerű pamut alsóneműjébe. Közben kétszer is megkísérelte elmagyarázni a menstruáció természetes voltát, de Carrie fülére szorított kézzel sírt tovább.

Az igazgatóhelyettes, Mr. Morton egy szempillantás alatt kint volt az irodájából, amikor beléptek. Két fiú, Billy deLois és Henry Trennant, akik kioktatásra vártak, mert elbliccelték a franciaórát, székükből meresztgették a szemüket.

– Jöjjenek be – mondta Mr. Morton sietve. Desjardin válla fölött a fiúkra lesett, akik a véres ujjnyomot bámulták a rövidnadrágon. – Mi olyan érdekes?

– Vér – felelte Henry bárgyú mosollyal.

– Dupla bezárás – förmedt rájuk Morton. A vérnyomra nézett és pislogott.

Aztán behúzták mögöttük az ajtót, és keresgélni kezdte a baleseti bizonyítványt a felső fiók dossziéi között.

– Jobban vagy... izé...?

– Carrie – segített Desjardin. – Carrie White. – Mr. Morton végre ráakadt a nyomtatványra: hatalmas kávéfolt terpeszkedett rajta. – Arra nem lesz szükség, Mr. Morton.

– Gondolom, megint a trambulín. Sajnos... hogy nem lesz?

– Nem. De Carrie-t haza kellene engedni, azt hiszem. Nagyon megrázó élményben volt része. – Jelzett a szemével, amit Morton észrevett, bár nem tudott mire vélni.

– Rendben, ha úgy gondolja. Helyes. – Visszagyömöszölte a nyomtatványt a dossziék közé, és bevágta a fiókot, de a hüvelykujját is odacsípte. Felnyögött. Elegánsan az

ajtóhoz lépett, felrántotta, megnézte magának Billyt és Henryt, majd kiszólt: – Miss Fish, kaphatnánk, kérem, egy kilépőcédulát? Carrie Wright.

– White – mondta Miss Desjardin.

– White – bólintott Morton. Billy deLois felröhögött.

– Egyheti bezárás! – bődült el Morton. Véraláfutás keletkezett a körme alatt, fájt, mint a fene. Carrie szakadatlan, monoton sírása bentől.

Miss Fish elértette a sárga kilépőcédulát, Morton pedig ezüsttollával ráfirkálta a monogramját, miközben megvonaglott az arca a kintől.

– Hazavitessünk kocsival, Cassie? – kérdezte. – Hívunk egy taxit, ha szükséges.

Carrie megrázta a fejét. Morton éremlyegve észlelte orrcimpájánál a felgyúlt váladékot; inkább Miss Desjardinra nézett.

– Haza tud menni egyedül – mondta az –, itt lakik a Carlin Streeten. Még jót is tesz neki a friss levegő.

Morton átnyújtotta a sárga papírlapot. – Akkor mehatsz, Cassie – tette hozzá nagylelkűen.

– Engem nem úgy hívnak! – sikoltott fel a lány váratlanul.

Morton megtorpant, Miss Desjardin pedig úgy ugrott odébb, mint akit fejbe kólintottak. Az íróasztalon levő súlyos kerámia hamutartó (Rodin Gondolkodó-ja melynek előrehajtott feje cigarettacsikkek gyűjtőtartálya volt) hirtelen lefordult a szőnyegre, mintha a sikoly ereje elől keresne fedezéket. Csikkek szóródtak szét a halványzöld padlószőnyegen, és a Morton pipájából kiverett hamu.

– Ide hallgasson – mondta Morton, és igyekezett szigorú képet vágni –, én megértem, hogy fel van dülva, de ez még nem jelenti azt, hogy...

– Kérem – suttogta Miss Desjardin. Morton rápillantott, aztán kurtán bólintott.

Igyekezett szeretetre méltó John Wayne-figurának tűnni, mialatt az igazgatóhelyettséggel járó fegyelmzési problémákkal küszködött, de ez kevésbé sikerült. Az adminisztrációtól (gyülekezeti vacsorákon, iskolatanácsi funkcióiban és az Amerika Liga díjkiosztó ünnepségein Henry Grayle igazgató védnöksége alatt) megkapta az "imádni való Mort" nevet. A diákok testületileg, talán némileg pontosabban, így nevezték: "az agyament szófosó irodakukac". Minthogy azonban a Billy deLoishoz és Henry Trennanhoz hasonló diákok nemigen szólaltak fel az iskolatanácsban vagy a városházán, az adminisztráció díszítő jelzője vitte el a pálmát.

Most tehát az imádni való Mort, titokban tovább dédelgetve beszorult hüvelykujját, Carrie-re mosolygott. – Hát, csak menjen, Miss Wright. Vagy jobb szeretne leülni egy kicsit, míg összeszedi magát?

– Hazamegyek – mormogta Carrie, és hátrasöpörte a haját. Fölkelt, és Miss Desjardinre nézett tágra nyílt szemmel, sötéten. – Kinevettek. Megdobáltak. Mindig kinevetnek.

Desjardin tehetetlenül pillantott rá.

Carrie kiment.

Csönd volt egy másodpercig: Morton és Desjardin a tekintetükkel követték. Aztán, félszegen a torkát közsörülve, Mr. Morton leguggolt, hogy összegyűjtse a hamutartóból kiborult szemetet.

– Hát ez meg mi volt?

Desjardin felsóhajtott, és csendes utálkozással nézte a rövidnadrágján száradó barna foltot. – Megjött a mensesze. A legelső mensesze. A zuhanyozóban.

Morton újból a torkát köszörülte, elpirult. Még sebesebben mozgatta a papírt, amivel söprögetett. – Nem lehet, hogy egy kicsit... ízé?

– Idős hozzá? Persze. Annál mélyebben érintette. Habár nem értem, hogy az anyja... – Kisiklott gondolat, el is felejtette rögtön. – Lehet, hogy nem találtam fel magam, Morty, de fel sem fogtam az egészet. Azt hitte, elvérzik. Meghal. Morton ránézett.

– Szóval szerintem félórával ezelőtt még azt sem tudta, hogy menstruáció van a világon.

– Ideadná azt a kis kefé, Miss Desjardin? Desjardin elolvasta a feliratot a kefe nyelén: Chamberlain Háztartási Cikkek – ELSÖPRŐ SIKER; Morton pedig megpróbált egy kupac hamut Összekotorni a papírra. – Marad még a porszívónak is, úgy nézem. Lehetetlenség fölszedni mindet... Ennyire az asztal szélére raktam volna a hamutartót? Jószerivel... leugrott, mi? – Beütötte a fejét az asztal sarkába, és hátradöccent. – Nem látom be, Miss Desjardin, hogy egy lány hogyan képes három évet eltölteni a gimnáziumban a menstruációval kapcsolatos alapvető ismeretek nélkül.

– Számomra is felfoghatatlan, de másképp nem tudom megmagyarázni a viselkedését. Az osztályban mindig is ő volt az áldozati bárány.

– Ja. – Morton beborította a hamut és a csikkeket a szemétkébe, leporolta a kezét. – Azt hiszem, megvan. Margaret White lánya, biztosan. Így már hihetőbb. – Leült az íróasztala mögé, és bocsánatkérően mosolygott. – Annyian vannak. Eltelik öt év, és egyetlen arccá olvadnak össze. A bátyjuk nevén szólítom az öccsöket, ilyesmi. Nem könnyű.

– Értem.

– Na, csak várjon, majd ha húsz éve lesz a pályán, mint én – Morton rosszkedvűen vizsgálta a véraláfutását. – Megkap egy ismerős gyereket, és aztán rájön, hogy az apját tanította, amikor kikerült az egyetemről. Margaret White még előttem járt ide, nem győzők hálát adni érte. Azt mondta Mrs. Bicente-nek, Isten nyugosztalja, hogy az Úr külön kemencét készít neki a pokolban, amiért szót ejtett Darwin evolúciós elméletéről. Kétszer is felfüggesztették – egyszer a táskájával ütötte-vágta az egyik osztálytársát, a legenda szerint ugyanis cigarettázáson kapta. Sajátságos vallási nézetek. Igen sajátságosak. – A John Wayne-maszk hirtelen semmivé foszlott. – Na és a többiek? Tényleg kinevették?

– Rosszabb. Ordítottak, és egészségügyi betétekkel hajigálták, amikor beléptem. Mintha csak mogyoróval dobálózának.

– Nahát A mindenit. – John Wayne a múlté: Morton egyszerre pulykavörös lett. – Tud neveket?

– Igen. Nem az összeset, bár lehet, hogy beárujják egymást. Christine Hargensen volt a főkolompos... mint rendesen.

– Chris és az ő Miki egerei – dűnnyögte Morton.

– Aztán Tina Blake, Rachel Spies, Helen Shyres, Donna Thibodeau a húgával, Mary Lila Grace-szel, Jessica Upshaw. Meg Sue Snell. – Desjardin a homlokát ráncolta. – Mondjuk, Sue-ból nem nézné ki az ember. Nem jellemző rá az efféle... attrakció.

– Beszél a lányokkal?

Miss Desjardin hangja bánatosan elcsuklott. – Kikergettem őket a csodába. Meg voltam zavarodva. És Carrie hisztériás rohama...

– Aha. – Morton összekulcsolta az ujjait. – De szándékozik beszélni velük?

– Hogyne. – A tornatanárnő hangjában némi vonakodás.

– Jól érzékelem, hogy...?

– Valószínűleg igen – Desjardin savanyú arcot vágott. – Üvegházban élek... megértem az érzéseiket. A legszívesebben és addig ráztam volna azt a lányt, amíg... Talán a menstruáció váltja ki a nőben ezt az ösztönös dühöt, nem tudom. Sue Snellt most is magam előtt látom. A szemét.

– Aha – ismételte bölcsen Mr. Morton. Ő nem értette a nőket, és egy cseppet sem kívánt a menstruációról társalogni.

– Holnap beszélek a fejükkel – mondta Desjardin, és felállt. – Nem árt a körmükre koppintani.

– Helyes. A tett súlyához mérje a büntetést. Ha pedig úgy találja, hogy jobb, ha felküldi őket hozzám, hát csak...

– Köszönöm. És még egy dolog: kiégett egy körte, miközben a lányt nyugtatgattam. Mindennek a tetejébe.

– Leküldöm a gondnokot – ígérte Mr. Morton. – És köszönöm a helytállását. Szólna Miss Fish-nek, hogy küldje be Billyt és Henryt?

– Természetesen.

Miss Desjardin távozott, ő pedig hátradőlt, és szabadjára engedte a gondolatait. Amikor a két hírhedt lógós, Billy deLois és Henry Trennant befelé settenkedett, már lélekben megnyugodva húzta össze a szemöldökét, és felkészült, hogy jól lehordja őket.

Amint Hank Grayle-nak gyakran mondogatta, lógósokat eszik reggelire.

Padra vésett szöveg a Chamberlain algimnáziumban:
Írjak, de mit? Carrie White egy seggfej.

Carrie végigment a Ewen Avenue-n, és a jelzőlámpánál átvágott a Carlin felé. Fejét lehorgasztotta; igyekezett semmire sem gondolni. A görcsök erős, szorongató hullámokban jöttek, ettől függően hol gyorsított, hol lassított, mint a porlasztóhibás autó. Kvarc csillogása a cementben, eső áztatta ugróiskola elhalványult vonalai, szétlapított rágógumi, ezüstpapírdarabok, nyalókamaradványok. Gyűlölnék, és sose hagyják abba. Sose unják meg. Egypennys érme egy bemélyedésben. Belerúgott. Ha Chris Hargensen vérben úszva könyörögne kegyelemért. Patkányok másznának az arcán. Jó. Ez jó. Ez jó lenne. Lábnyom a kutyaszarban. Pesszárium megfeketedett göngyölege, valami kölyök kavicsal dobálta. Sziklába verni a fejét, kövel betörni. A többinek is. Ez jó. Ez jó.

(édes jézus kérünk téged)

Ha a Maminak jó volt. Nem kellett az év minden napján a farkasok közé mennie, a gúnyolódók karneváljára, a tréfálkozók, mutogatók, kezüket dörzsölők közé. Vagy nem Mami mondta, hogy eljő az ítéletnek Napja
(a csillagnak neve pedig Üröm és gyötretnek majd a skorpióktól) és egy angyal karddal a kezében?

Bárcsak ma lenne, és Jézus nem pásztorbottal jönne és báránnyal, hanem jókora kövekkel a markában, hogy összezúzza a gúnyolódókat és a vihogókat, hogy gyökerestül kiirtsa, bömbölve elpusztítsa a gonoszt – a vér és igazságosság szörnyűséges Jézusa.

S ha felemelt karja és kardja ő lehetne.

Próbált beilleszkedni. Megtagadta Mamit ezernyi módon, igyekezett kitörni a karanténból, amibe zárták, már a legelső naptól fogva, amikor a Carlin Street-i kis ház biztonságos környezetéből Bibliával a hóna alatt elindult a Barker Streeten lévő iskolába.

Még most is emlékezett arra a napra, a rettenetes csöndre, ahogy bámulták, mert az ebédlőben evés előtt térdre borult – akkor felharsant a nevetés, és visszhangzik azóta is.

De olyan volt a karantén is, mint a vér, amit bárhogyan dörgöl, nem tud eltávolítani. Nem borult térdre többé nyilvánosan, bár ezt a Maminak nem vallhatta be; az emlék azonban megmaradt, benne és a többiekben is. Körömszakadtáig harcolt otthon, hogy a Keresztény Ifjúsági Táborba elmehessen, végül varrással maga kereste meg a pénzt. Mami óvta: megmondta, hogy ez bűn, methodisták lesznek ott. baptisták és kongregacionalisták, hogy ez bűn és eltévelyedés. Megtiltotta Carrie-nek, hogy ússzon. Ennek ellenére úszott, sőt nevetett, amikor víz alá nyomták (míg már nem kapott levegőt, pánikba esett, és sikoltozni kezdett), részt vett a programokban; de továbbra is őt ugratták, az ájtatos manót, így aztán egy héttel korábban tért haza, kisírt és véres szemmel, Mami pedig várta az állomáson, és komoran intette, hogy őrizze meg kínzásának emlékét mint bizonyosságot, hogy Mami tudta, Maminak igaza volt, és üdvözülni vagy akár csak megértést találni egyedül a karanténon belül lehet. "Mert szoros a kapu és keskeny az út", mondta Mami a taxiban, otthon pedig hat órára a cellájába zárta.

Azt is megtiltotta természetesen, hogy a lányokkal együtt zuhanyozzon; Carrie elrejtette tisztálkodócsomagját az öltözőszekrényben, és mégiscsak zuhanyozott, részeként annak a szégyenteljes és zavarba ejtő ruhátlan szertartásnak, amitől azt remélte, hogy lassanként ledönti a falakat...

(de ma jaj ma végképp)

Az ötéves Tommy Ebter kerekedett a túloldalon, kicsiny, élénk tekintetű fiúcska alacsony, piros edzőgumis Schwinn biciklin. Egy rajzfilmslágert dúdolt maga elé; amikor meglátta Carrie-t, felcsillant a szeme, és kiöltötte a nyelvét.

– Hülye seggfej! Ájtatos manó!

Carrie füstölgő gyűlölettel nézett vissza rá. A bicikli kerekei megcsúsztak, és Tommy rémülten kiáltva felborult, testére zuhant a kerékpár. Carrie mosolyogva továbbment, Tommy jajveszékelése kedves dallamként zajgott a fülében.

Bárcsak tudna ilyet csinálni, amikor akar.

(most igen)

Hirtelen megdermedt, hétháznyira a sajátjuktól, és a semmibe bámult. Mögötte Tommy könnyes szemmel, felhorzsolt térdét simogatva mászott vissza a biciklijére. Kiáltott még valamit, de Carrie oda se figyelt – komolyabb kiáltozókkal volt dolga elégszer.

Arra gondolt

(ess le a bicajról vágódj el és törd be a szaros fejedet) és valami tényleg történt.

Az agya... kereste a szót... meghajlott. Nem ez az, de valami ilyesmi. Érzett egyfajta különös agyi görbületet, hasonlót a súlyzóval emelkedő könyökéhez. Még ez sem a legjobb, de közelít. Egy erőtlén könyök. Gyermekek gyöngé karja.

Görbület.

Elszántan Mrs. Yorraty ablakára meredt;

(hülye slampos szuka ablak törj be)

Semmi. Az ablak derűsen csillogott a kilencórai napsütésben. Újabb görcs állt Carrie hasába, és odébb lépett.

De... a villanykörte. És a hamutartó, el ne felejtjük.

Visszanézett

(vén tyúk utálja a mamit)

a válla fölött. Mintha valami ismét meghajlott volna... de nagyon gyöngén. Forrás mélyéről felszálló buborék a gondolatok felszíni áramában.

Az ablak megremegett. Semmi több. Esetleg csak a szeme csalt. Esetleg.

Fáradt kavargást érzett a fejében, a kezdődő fejfájás hasítását. Égett a szeme, mintha most olvasta volna végig a Jelenések könyvét egyhuzamban.

Továbbgyalogolt a kék redőnyös fehér ház felé. A gyűlölet, szeretet és félelem ismerős keveréke háborgott a lelkében. A bungaló nyugati oldalán borostyán futott fel (bungalónak hívták, mert a "fehér ház" politikai viccnek hangzott volna, és Mami szerint minden politikus bűnös és szélhámos, aki át akarja játszani az országot az istentelen vörösöknek, és akkor Jézus minden követőjét – a katolikusokat is – a falhoz állítják), és tetszetős volt valóban a borostyán, néha mégis gyűlölte szinte. Néha olyan volt, mint egy óriás vérekes keze, mely a földből kinyúlva karmai közé fogja az épületet. Nehézkesen vonszolta magát előre.

A kövek ott voltak még mindig.

Megállt, laposan pislogott maga elé. A kövek.

Mami soha nem beszélt erről; Carrie azt sem tudta, emlékszik-e még arra a napra. Elég különös, hogy ő maga emlékezett. Nagyon kicsi volt akkor – hány éves is, három, négy? Az a lány a fehér fürdőruhában, aztán egyszerre zuhantak a kövek. Az a felfordulás. Feltört az emlék, hirtelenül és tisztán, mintha itt rejtőzött volna mindvégig a felszín alatt, a megvilágosodásra várva.

Ami talán most érkezett.

Jack Gaver: Carrie - A telekinézis fekete hajnala (Esquire magazin, 1980. szeptember 12.):

Ránézésre tipikus kaliforniai hölgy Estella Horan, aki tizenkét éve él már San Diego takaros külvárosában, Parrishben: színes trikóban, borostyánkeretes, foncsorozott napszemüvegben jár cinóbervörös Volkswagenjén, melynek tanksapkájára "Keep Smiling" matricát ragasztott, és hátsó szélvédőjére a környezetvédők zöld zászlóját. Férje az American Bank parrishi kirendeltségének osztályvezetője, gyermekei a dél-kaliforniai Napfény Klub tagjai, a lidókról ismerős barnára sült, szertelen tinédzserek. Porcsinrózsa virít a gyönyörűen rendezett kis kertben, a csengő a "Hey Jude" refrénjéből játszik rövid dallamot.

De legbelül Mrs. Horan máig hordozza a szikkadt új-angliai föld emlékét, és amikor Carrie-ről beszél, Kalifornia sugárzása kivesz tűnődő tekintetéből.

– Ó, igen, nagyon is furcsa lány volt – néz rám, és alighogy elnyomta első Virginia Slim cigarettáját, már meg is gyújtja a következőt –, de furcsa volt az egész család. Ralph az építőiparban dolgozott, és sokan látták, amint nap mint nap a Bibliával és egy 38-as revolverrel megy munkába. A Biblia a kávészünetre kellett és ebédidőben, a revolver arra az esetre, ha összefutna az Antikrisztussal. Még emlékszem a Bibliára, a pisztoly talán csak mendemonda. Sötét bőrű, nagydarab ember volt, rövidre nyírta a haját, zárkózott volt mindig. Nem nézett az ember szemébe soha... jószerivel lángolt a tekintete. Ha megláttuk, átmentünk a túloldalra, de véletlenül se mertük volna ráölteni a nyelvünket a háta mögött. Kísérteties látványt nyújtott.

Szünetet tart, a vörösfenyő-utánzat mennyezetgerenda felé fújja a füstöt. Estella Horan húszéves koráig maga is a Carlin Streeten lakott, és bár a mottoni Lewin Kereskedelmi Főiskolára járt, otthon tartózkodott a köeső napján.

– Néha arra gondolok, hogy talán én idéztem elő az egészszet. A kertjük határos volt a mienkkel, és az élő sövény, amit Mrs. White ültetett, nem nőtt még ki rendesen. Számtalanszor riogatta anyámat a "mûsor" miatt, ami abból állt, hogy a mai szemmel már prûdnek ható egyrészes fürdőruhámban kifeküdtem a napra. Azt hajtogatta, hogy ez botrányos a "gyerek előtt". Anyám megpróbált udvarias maradni, de aztán hamar betelt a pohár. Az utolsó csepp talán az volt, amikor Mrs. White babiloni szajhának nevezett vagy ilyesmi – akkor anyám közölte velem, hogy a saját kertünkben akár indiántáncot is járhatok pucéran, ha kedvem szottyán, és hogy Mrs. White egy boszorkány, aki ráadásul meg van buggyanva. Kiabáltak egy darabig, de ez volt a lényeg.

Abba is akartam hagyni a napozást rögtön, nem szeretem a veszekedést. A gyomromra megy. De anyámat, ha belelendül, nem lehet megállítani. Jordan Marshtól elhozott egy picit fehér bikinit azzal, hogy most aztán kedvemre bámulhatok. "Végül is ott a kert– azt mondta–, senki nem zavarhat."

Estella Horan elmosolyodik, kioltja a cigarettát.

– Próbáltam vitatkozni, hogy nem akarom, hogy baj legyen miattam, nem kívánok gyalog lenni az ő játszámjukban. Persze hiába. Anyámat visszafogni, ha bepörög, körülbelül olyan reménytelen, mint megállítani a lejtőn száguldó kamiont, ha bedöglött a fékje. Azonkívül félttem attól a nőtől. Az ilyen vallásos örültekkkel jobb nem ujjat húzni. Ralph már meghalt, de a pisztoly még ott lehetett kéznél.

Aztán mégiscsak elnyúltam a napon, kiterítettem egy takarót a kertben, bekentem magam, és hallgattam a slágerlistát a rádióon. Anyám ki nem állhatta, és általában többször kiszólt, hogy halkítsam le, mert szétröbban a feje. De ezen a szombat délutánon ő jött oda, hogy felhangosítsa. Lassanként tényleg a babiloni szajhának éreztem magam.

De White-ék házából nem jött ki senki, Margaret sem, hogy kiteregesse a mosott ruhát. Ez a másik – soha nem akasztott volna ki fehérneműt Carrie-ét sem, pedig ő akkor csak hároméves volt. Fehérneműt kizárólag bent a házban.

Pihentem, és arra gondoltam, hogy kísértáltak a parkba, imádkozni a természet lágy ölén. A hátamra fordultam, eltakartam a szemem a karommal, és elaludtam.

Arra ébredtem, hogy Carrie mellettem áll, és nézi a testemet.

Estella elhallgat, gondolataiba merül. Kint egymás után húznak el az autók, halk duruzsolásukat felvette a magnószalag; de valóságos voltuk is oly törékenynek tűnik most, mintha egy sötétebb, lidércektől terhes világ olcsó díszlete volna.

– Gyönyörű kislány volt – folytatja Estella Horan, miközben újabb cigarettára gyújt. – Láttam a középiskolás képeit is és a Newsweek borzasztó fekete-fehér címlapfotóját. Az jutott eszembe: te jó ég, hova tűnt az a kisangyal? Mit tett vele az a nő? Ilyenkor a végsőkig el vagyok keseredve. Annyira tündéri volt, piros az arca, csillogó barna a szeme, a haja pedig az a fajta szőke, amiről lehet tudni, hogy besötétül, színét veszti idővel. Édes volt, ennél jobb szó nincs rá. Édes, okos és ártatlan. Az anyja tébolya még nem fogott rajta mélyen.

Szóval felriadtam, és megpróbáltam mosolyogni. Nemigen tudtam, mit csináljak. Eltompultam a napon, nehezen szedtem össze magam. Mondtam neki: "Hello." Aranyos sárga ruháskát viselt, de szörnyű hosszút ahhoz képest, hogy nyár volt. Leért majdnem a bokájáig.

Nem mosolygott vissza, csak rám mutatott, és megkérdezte: "Az micsoda?"
Lenéztem, és akkor vettem észre, hogy alvás közben lecsúszott a melltartóm.
Megigazítottam, és mondtam, hogy a mellem.

Erre ünnepélyesen bejelentette, hogy ő is szeretne ilyet. Azt feleltem, hogy várnia kell...
nyolc-kilenc év múlva majd nőni kezd. Akkor rávágta, hogy neki nem, a jó kislányoknak
nem, megmondta a Mami. Borzasztó koravénnek látszott, mintha egyszerre lett volna
szomorú és álszent.

Mindenesetre én alig hittem a fülemnek, és kiböktem, ami kapásból az eszembe jutott:
"Pedig én is jó voltam. És anyukádnak is van melle, ugye?"

Lehajtotta a fejét, és motyogott valamit. Amikor kértem, ismételje meg, dacosan nézett a
szemembe, és azt mondta, a Mami bűnbe esett, mielőtt ő született, azért lett neki. Úgy
nevezte, rohadtalmák, mintha nem létezne rá más szó.

Szinte megkukultam a döbbenettől. Képtelen voltam bármit kinyögni, csak bámultunk
egymásra, és én azt kívántam, bárcsak megszöktethetném innen ezt a kis maszatot. De
abban a pillanatban Margaret White kilépett az ajtón, és meglátott minket.

Egy ideig csak hápogott, mintha elállt volna a lélegzete, aztán kitérte a száját, és
hörögni kezdett. Életemben ilyen iszonyú hangot nem hallottam, a mocsári krokodil
hangja lehet hasonló. Hörgött. Őrjöngött Eszeveszetten hadonászott, az arca olyan
vörösbe fordult, mint a tűzoltókocsi, és rikoltzott az égre. Egész testében remegett, már
azt hittem, szívrohama van. A fogait csikorgatta, mint aki rögtön tüzet okád.

Féltem, hogy Carrie elájul, vagy ott hal meg nekem helyben. Visszafojtotta a levegőt, az
arcából kifutott a vér.

Az anyja ráüvöltött: "CAAAARRRIEEEE!"

Felugrottam, és visszaordítottam: "Mit üvöltözik arra a gyerekre? Szégyellhetné magát!"
– vagy valami hasonló butaságot. Nem emlékszem pontosan. Carrie visszaindult, aztán
megállt, nekiindult újra, és mielőtt átlépett volna az ő kertjükbe, hátranézett... jaj, iszonyú
volt, ahogy nézett, nem tudom elmondani. Remény volt a szemében, gyűlölet, rettegés...
és gyötrelem. Mintha hároméves korára a világ összes baja maga alá temette volna.

Anyám megjelent a verandán, egyszerûen összerándult az arca, amikor meglátta a
gyereket. Margaret meg... sikoltott összevissza ringyókról és cédákról, meg hogy az
atyák bűne megbosszulatik hetedízigen. Kiszáradt a szám, nem forgott a nyelvem.

Amíg Carrie ingadozott a két kert között, Margaret White felemelte a tekintetét, és Isten
a tanúm, az a nő ugatott az égre. Aztán szagatni kezdte magát, véresre karmolta a nyakát
és az arcát, a ruháját is megtépte.

Carrie azt kiáltotta: "Mami!" – és odarohant hozzá.

Mrs. White lehuppant, mint egy béka, és kitérte a karját. Megijedtem, hogy
összemorzsolja, és felsikoltottam. Szóval... vicsorgott és habzott a szája. Olyan
viszolygató volt. Jézus Mária.

Aztán fölemelte a gyereket, és bementek. Lepakcsoltam a rádiót, hogy elkapjam, amit
mond, de nem is kellett hallani, úgyszólván értette az ember. Imádkozott meg sírt meg jajgatott,
mint a bolond. És ráripakodott a kislányra, hogy imádkozzon a cellájában, az meg
zokogva kért bocsánatot, de hiába. Aztán semmi. Anyámmal egymásra néztünk – sose
láttam ilyennek, még akkor sem, amikor apa meghalt. Csak annyit mondott: "A gyerek..."
– és bementünk mi is.

Estella feláll, az ablakhoz lép; csinos fiatalasszony hátul mélyen dekoltált nyári ruhában.
– Olyan, mintha most újra átélném, tudja – szólal meg, de nem fordul vissza –, egészen

kiborított megint. – Halkan fölnevet, karba teszi a kezét. – Ennivaló kislány volt, a képekből ez nem derül ki.

Az ablak alatt elhúznak az autók, én pedig ülök és várom, hogy folytassa. Rúdugróra emlékeztet, aki felméri a lécz magasságát; vajon képes lesz-e átugrani?

– Anyám erős teát főzött, ahogy régebben, amikor hősködtem és a csalámba löktek, vagy leestem a bicikliről. Borzalmas volt, de legyűrtük valahogy. Anyámon valami foszló szegélyű pongyola volt, rajtam pedig a babiloniszajha-öltözetem: a kétrészes fürdőruha. Sírni szerettem volna, de ez túl valóságos volt, nem olyan, mint a filmekben. Egyszer New Yorkban láttam egy vén alkoholistát, aki kézen fogva vonszolt egy kék ruhás kislányt... a kislánynak már vérzett az orra, annyira bőgött. Az öregnek golyvája volt, a nyaka mint egy tömlő, a homlokán vörös púp, és hosszú, fehér zsinór a kék szerzs-zakóján. A járókelők elsiettek mellettük, hogy lehetőleg ne is lássák őket. Hát ilyen valóságos volt ez is..

Már nyitottam a számat, hogy elmondjam ezt anyámnak, amikor becsapott az a másik dolog... amiről hallani kíván, gondolom. Először nagy puffanás kívülről, beleremegett a vitrin. Nemcsak hallani lehetett, érezni is, tompán és erősen, mintha a tetőről zuhant volna le egy páncélszekrény.

Estella rágyújt ismét, sebesen fújja a füstöt.

– Az ablakhoz mentem és kinéztem, de nem láttam semmit. Már fordultam volna vissza, amikor még valami leesett, megcsillant rajta a napfény. Egy pillanatra hatalmas üveggömbnek véltem – de aztán White-ék házának tetején szilánkokra tört, és rájöttem, hogy nem üveg, hanem egy óriási jégdarab. Odaszóltam anyámnak, de attól kezdve már egyfolytában zuhogtak.

A White-ház tetejére estek, a kertre és a bádoglemez pinceajtóra, ami kongott, mint a templom harangja. Anyámmal egyszerre sikoltottunk fel, és összefogódtunk, mint két kisgyerek a viharban.

Aztán elállt. A ház néma volt, csak az olvadó jég csöpögött le a palatetőről. Egy jókora jégtömb szorult a kémény tövéhez – ahogy visszatükröződött róla a fény, szinte megfájdult a szemem.

Anyám azt kérdezte, vége van-e, mire felharsant Margaret sivítása. Tisztán hallottuk: még rosszabb volt, mint az eddigiek, mert kiérződött belőle a páni félelem. Aztán csattanások, ütődések zaja, mintha minden edényt és lábást a kislányhoz vágott volna.

Kicsapódott és újra becsukódott a hátsó ajtó: nem jött ki senki. Újabb sikolyok. Anyám mondta, hogy hívjam a rendőrséget, de nekem földbe gyökerezett a lábam. Mr. Kirk is kijött a kertjébe a feleségével, Virginiával, hogy megnézzék, mi folyik. Aztán Smithék is, és nemsokára az utcából mindenki, aki éppen otthon volt, még az öreg Mrs. Warwick is a bérházból, pedig ő süket az egyik fülére.

Bent csörömpölve tört össze minden, üvegek, palackok, satöbbi. Aztán kitört az egyik ablak is, félig kilógott rajta a konyhaasztal. Esküszöm magának. Mahagóniból készült, rajta az üveglap, nyomott vagy másfél mázsát. Hogy volt képes egy nő – még ha nagydarab is – azt megemelni?

Kérdezem, mire céloz ezzel, és Estella zavartan válaszol: – Csak elmondom, mi volt, nem kérem, hogy el is higgye... – Jószerivel levegőért kapkod, de azután határozottan folytatja:

– Körülbelül öt percig nem történt semmi. Az ereszről csöpögött le a víz, jég borította az egész kertjüket. De gyorsan olvadt. – Kurtán felkacag, elnyomja a cigarettát. – Elvégre augusztus volt.

Tétován a pamlag felé indul, aztán irányt változtat. – Akkor jöttek a kövek. A tiszta kék égből, füttyülve, mint a bomba. "Atyaúristen, mi ez?!" – kiáltott anyám, és eltakarta a szemét. Én nem mozdultam... csak néztem, és nem tudtam megmocanni sem. Nem mintha számított volna. Ugyanis minden a White-ék telkére esett.

Az egyik leverte az esőelvezető csövet, a többi áttörte a tetőt, és bezuhant a padlásra. Csattanások, aztán a felszálló porfelhő. A földre zuhant kövektől reszketett a talaj, a lábamban éreztem a becsapódást.

A rázkódó kredencen csilingelt a porcelán étkészlet, anyám teáscsészéje pedig lepottyant a földre, és összetört.

A kövek nyomán gödrök keletkeztek White-ék hátsó kertjében... kráterek. Mrs. White fizetett egy utcaseprőnek, hogy szállítsa el az egészet; az egyik szomszéd tőle vette meg az egyik követ egy dollárért, hogy bevigye az egyetemre. Ott megnézték, és azt mondták, közönséges gránit.

A legutolsó kő a kerti kisasztalra esett, és darabokra zúzta. De semmit nem találtak el, ami nem az ő telkükön volt.

Estella elhallgat, visszafordul az ablaktól, elkínzott arccal pillant rám. Egyik kezével idegesen a tincseit csavargatja. – A helyi lap nem sokat közölt erről. Mire a tudósító, Billy Harris kijött, Mrs. White már megjavíttatta a tetőt, és amikor mesélték az emberek, hogy a kövek beestek a padlásra, szerintem Harris azt hitte, hogy csak ugratják.

Még ma sem hiszi el senki. Maga, és akik olvassák majd az írását, azt gondolhatják, vicc az egész, napszúrást kaptam és félrebeszélék. Csakhogy megtörtént. Egy csomóan látták a saját szemükkel, éppolyan valóságos volt, mint a részeg és a vérző orrú kislány. Ráadásul most itt ez a másik ügy. Ezen már nehéz nevetni... túl sok a halott. És a dolog kívül került a White-ék telkén, nem igaz?

Estella fanyarul elmosolyodik: – Ralph White-nak volt biztosítása, Margaret nem kevés pénzt kapott utána... baleseti halál. A házón is volt biztosítás, de azért egy fillért se fizettek. Isteni beavatkozás okozta a kárt. Hát... nem mondom, költői igazságszolgáltatás.

Újból felnevet, de csöppnyi jókedv sincsen a hangjában...

Többszöri bejegyzés a Carrie White tulajdonában lévő jegyzetfüzet egyik lapján (Ewen Gimnázium):

Mindnyájuk közül / Csak ő nem üdvözülni / Míg rá nem jön, hogy nem különbözhet ő egyedül... (Bob Dylan)

Carrie belépett a házba, és becsukta maga mögött az ajtót. A nappali fényt felváltották a barna árnyékok, a hűvösség és a súrolópor átható szaga. Csak a nagyszobai kakukkos óra tiktakolt, amit Mami szerzett a kuponjain. Carrie egyszer majdnem megkérdezte, hogy a kupon nem bűnös dolog-e, de aztán elhagyta a bátorsága.

Végigment az előszobán, és beakasztotta a kabátját a gardróbba. A fogasok fölötti kép halovány, a családi asztal fölött lebegő Jézust ábrázolt, szinte világító felirattal: A láthatatlan vendég. Aztán befordult a nappaliba, és megállt a színehagyott, elnyűtt

szőnyeg közepén; lehunyta a szemét, és figyelte a szemhéja alatt villódzó fénypontokat. Halántékában tompán lüktetett a fájdalom.

Egyedül.

Anyja Chamberlain központjában dolgozott a Kék Szalag Ruhatisztítónál, mióta Carrie ötéves lett, és kifogytak az apja halála után kapott kártérítési és biztosítási pénzből. Fél nyolctól délután négyig tartott a munkaideje az istentagadóknak abban a mosodájában – mennyit beszélt erről! A főnök, Mr. Elton Mott, akit mindannyian Élőnek becéztek, volt közülük is az első számú istentagadó: Maminak nem volt kétsége afelől, hogy az Úr már előkészített számára egy izzó sarkot a pokolban.

Egyedül.

Kinyitotta a szemét. A nappaliban két kemény támlájú szék állt és egy varróasztalka kislámpával; esténként Carrie itt készítette a ruháit, míg Mami kézimunkázott és beszélt az eljöveteleiről. A tulsó falon a kakukkos óra.

A számtalan vallásos témájú festmény közül Carrie azt szerette legjobban, amelyik a széke fölött függött: Jézus ment rajta báránnyal a nyomában egy hegyoldalon, melynek pázsitja vetekedett a riverside-i golfpályáéval. A többi képen kevésbé békés jelenetek: Jézus kiüzi a kufárokat a templomból, Mózes az aranyborjút imádók közé veti a kötőablakat, hitetlen Tamás Krisztus sebébe mélyeszti ujját (mennyire lenyűgözve nézte ezt, és micsoda lidércálmai támadtak tőle kislány korában!), Noé bárkája hasítja a vizet az eltorzult arcú fuldoklók fölött, Lot és családja menekül a lángban álló Szodomából.

Kislámpa hajolt a kártyaasztalra helyezett egyházi brosúrák paksamétája fölé: a legfelsőn egy bűnös (lelki hovatartozását nyilvánvalóvá tette halálra vált arca) igyekezett bemászni egy hatalmas kő alá. A cím azt hirdette: A szikla sem rejti őt AZON A NAPON!

Azonban mindent háttérbe szorított a szemközti falra akasztott százhusz centiméteres feszület, amit Mami rendelt egyenesen St. Luisból. A megfeszített Jézus a fájdalomtól elcsigázottan, legömbülő ajakkal valami kifacsarodott pózba dermedt, töviskoronájáról skarlátvörös patakokban csörgött a vér a homlokára, elkínzott szeme a középkori ábrázolások módjára nézett fölfelé. Mindkét keze vérben ázott, lábát kis gipsztámaszhoz szegezték. A látványtól felajzott Carrie-t sokszor űzte Krisztus szögekkel és kalapáccsal a kezében az álmok folyosóján, könyörögve, hogy vegye fel keresztyét, és kövesse őt. Ám az utóbbi időben érthetlenebbé, mégis baljósatúbbá váltak ezek az álmok: valami olyanról szóltak, ami szörnyűbb a halálnál.

Egyedül.

Enyhült a fájdalom a lábában, a hasában és a nemi szervében. Nem gondolt már arra, hogy elvérzik. Ez menstruáció: egyszerre logikusnak és természetesnek látszott. Az ő havciklusa. Szégyenkezve kuncogott a nappali ünnepélyes csendjében – úgy hangzik, mint egy vetélkedő földíja: Havciklusán luxusutazást nyerhet a Bermudákra! A kövek emlékéhez hasonlóan talán a menstruáció tudata is mindvégig ott lappangott belül.

Megfordult, és fölvonozta magát a lépcsőn. A fürdőszoba fapadlóját csaknem fehérre sikálták (a jámborság és tisztaság édestestvérek); rozsdafoltok az agyaglábakon álló kád krómozott lefolyóján. Zuhanyrózsa nem volt: Mami szerint a tusolás bűnös dolog.

Carrie bement, kinyitotta a törülközős szekrényt, és céltudatosan, de körültekintően kutatni kezdett, mindent visszaigazítva a helyére. Maminak éles a szeme.

A kék dobozt leghátul találta meg, a már elhasznált törülközők mögött. Az oldallapon elmosódott körvonalú nő rajza hosszú, fátyolos ruhában.

Kivett egy tampon, és érdeklődve nézegette. A táskájába csempészett ajakrúzszt ezzel törölte le számtalanszor – volt, amikor a nyílt utcán. Most eszébe jutottak (vagy legalábbis úgy képzelte) a gúnyos és megrökönyödött tekintetek. Lángolt az arca. Hiszen szóltak. A pír sápadt dühvé fehéredett.

Aztán átment az apró hálószobába. Itt is lógtak vallásos képek, de több báránnyal és kevesebb szent haraggal. Az Öltözőasztal fölé a Ewen Gimnázium zászlóját rajzszőgezte; az asztalon egy Biblia feküdt, mellette műanyag Jézus-szobor, amely foszforeszkált a sötétben.

Levetkőzött – a blúzt vette le először, azután a gyűlöletes, térd alatt végződő szoknyát, a kombinét, a harisnyatartót, a harisnyát. Fortyogó keserűséggel nézte a halomba rakott nehéz ruhákat, a gombokat és pántokat; az iskolai könyvtárban olykor belelapozott a divatlapokba, ütődötten csodálkozva a modellek rövid, kihívó szoknyáján, harisnyanadrágján, fodros, mintás alsóneműjén. Könnyednek tűntek, és ez volt a Mami kedvenc szava is az efféle lányokkal kapcsolatban (tudta, mit mondana a Mami, ó, hogyne tudta volna!): könnyűvérű. És ettől mindig roppant zavarba jött. A romlott meztelenség, a magamutogatás fertője, a combot simogató szél buja, ingerlő csiklandozása... De tudta azt is, hogy azok szintén tisztában vannak az ő érzéseivel. Megszégyenítették, a bolondját járatták vele örökké. Hozzájuk ez illett.

Carrie érezte, hogy tudna élni

(na hogy)

másképpen is. Csak azért vastag a dereka, mert annyira szerencsétlen, unott, kiüresedett volt néha, hogy a tátongó úrt egyedül évessel tudta betömni – de talán mégsem olyan nagyon vastag. A fizikai felépítése ilyen. Viszont a lába, arra gondolt, igenis szép, majdnem olyan, mint Sue Snellé vagy Vicky Hanscomé. Igazán ellenne

(na hogy na hogy na hogy)

mondjuk csokoládé nélkül, és akkor eltűnnének a pattanások. Megcsinálhatná a haját. Venne átlátszó harisnyanadrágot meg színeset. Kicsiny szoknyákat készítené szabásminta után. Egy buszjegy ára, egy vonatjegy ára. Igen, tudna élni...

Élni.

Kikapcsolta nehéz pamut melltartóját, engedte, hogy leessen. Tejfehérek voltak a mellei, feszesek és simák, mellbimbója körül halványbarna az udvar. Végigfuttatta rajtuk az ujjait, és beleborzongott. A Gonosz van ebben. Mami mondta, hogy létezik valami – ősi, veszedelmes, kimondhatatlanul gonosz. Ami megingat. Vigyázz, mondta Mami. Mert éjjel jön el. Arra gondolsz tőle, ami a parkolókból folyik és kétes hírű szállodákban.

De Carrie most gondolt arra a valamire, délelőtt fél tízkor. Ismét végigsimított a mellein...

(rohadalmák)

a bőre hűvös volt, de a mellbimbói forróak és kemények, és amint az egyiket ujjbegyei közé fogta, egész testében elgyöngült. A valami. Itt van.

Véres foltok a bugyiján.

Hirtelen úgy érezte, hogy mindjárt könnyekben tör ki, hogy üvöltve kell kitépnie magából azt a lüktető valamit, el kell taposnia, meg kell ölnie.

A tampon, amit Miss Desjardin helyezett fel, már átázott; gondosan kicserélte, és tudta közben, mennyire rossz, mennyire rosszak azok, mennyire gyűlöli őket és önmagát is.

Csak a Mami volt jó. A Mami harcba szállt a Fekete Emberrel, és legyőzte. Carrie álmában látta egyszer, amint Mami egy seprűvel kergeti ki a Fekete Embert a főbejáraton, az pedig eltűnik a Carlin Street-i éjszakában, hasadt patái alatt szikrázik a cement.

Mami kitepte magából a valamit: tiszta volt.

Carrie gyűlölte őt

Egy másodpercre meglátta saját arcát az ajtó belső lapjára akasztott kicsiny, zöld keretes fésülködőtükörben. Utálta az arcát is, bambán nézett, ostobán, vörös pattanások, fekete mitesszerek... mindennél jobban utálta az arcát.

Abban a pillanatban tükörképén ezüstös repedés futott végig, az üveg a lábához esett és darabokra tört. Csak a keret bámult vissza rá, mint egy megvakított szem.

Az Ogilvie-féle Fizikai jelenségek szótárából:

A telekinézis a tárgyak akarát útján történő elmozdításának vagy megváltoztatásának képessége. A jelenség legvalószínűbben krízis idején vagy stresszhelyzetekben nyilvánul meg, ilyen például a gépjármű levitációja az elütött ember fölött, vagy egy összedőlt épület fölött lebegő kötörmelék...

A jelenség nem tévesztendő össze a poltergeist (kopogó szellem spiritiszta szeánszon) tevékenységével, mely játékos asztráltest, és létezése megkérdőjelezhető. Ezzel szemben a telekinézis az agy empirikus funkciójának tekinthető, természete szerint pedig vélhetően elektrokémiai...

A szeretkezés után, amint Tommy Ross '63-as Fordjának hátsó ülésén a ruháit igazgatta, Sue Snell önkéntelenül is újból Carrie White-ra gondolt.

Péntek este volt, és Tommy Ross (aki töprengve bámult ki a hátsó szélvédőn, alsónadrágja még ott lógott a bokája körül; a hatás komikus volt kissé, de kedves) eredetileg bowlingozni hívta. Persze tudták mindketten, hogy ez csak ürügy: az első perctől másra gondoltak mind a ketten.

Sue október óta többé-kevésbé folyamatosan járt Tommyval (már május volt), de csak két hete feküdt le vele először. A mai volt a hetedik alkalom: egyelőre tűzijáték és himnusz nélkül, de egyre jobban ment a dolog.

A legelső nagyon fájt. Addigra a barátnői, Helen Shyres és Jeanne Gault már túlestek rajta, és biztosították afelől, hogy csak egy percig fáj, mint a penicillininjekció, attól fogva tüneményes. Ehhez képest Sue végig úgy érezte, mintha kapanyéllal döfködnék; utólag Tommy is bevallotta vigyorogva, hogy rosszul húzta fel a gumit.

Ma másodszor fordult elő, hogy egy-két rövid pillanatig jólesett, de aztán mintha elválták volna. Tommy kitartott, amíg csak tudott... hiába. Végtelen dörzsölés egy kicsi melegséért.

Gyengeséget és szomorúságot érzett, amint Carrie-re terelődtek a gondolatai. A lelki furdalás hulláma ledöntötte az érzelmi korlátokat, és amikor Tommy elfordult a Brickyard Hill látképétől, azon kapta, hogy sír.

– Na – ölelte át ügyetlenül, ijedten. – Mi az?

– Semmi, nem miattad – szipogott Sue. – Csak csináltam ma valamit, ami nem volt nagyon szép tőlem. Az jutott eszembe.

– Elmondod? – kérdezte Tommy, és gyengéden megsimogatta a nyakát.

Sue pedig elmesélte a reggeli esetet, de alig hitte közben, hogy a saját hangját hallja.

Rájött, hogy az igazat megvallva azért engedte Tommyt magához, mert

(szerette? rajongott érte? az eredmény ugyanaz) de rájött arra is, hogy egy srác megfogásához nem a legjobb ajánlólevél társtettesnek lenni egy idétlen ugratásban.

Ráadásul Tommy népszerű volt. Sue, aki maga is éppoly népszerűnek számított, úgy érezte, meg van írva, hogy egy ilyen fiúba fog belehabarodni. Máris kikiáltották őket az első számú párnak a végzősök közül, és az sem volt kétséges, hogy az évváró bálon ki lesz a bálkirály és a bálkirályné. Állócsillaggá váltak a gimnázium futó kapcsolatainak változékony egén, mint egy második Romeo és Júlia – de valami hirtelen feltámadó rossz érzés azt súgta Sue-nak, hogy van hozzájuk hasonló pár minden egyes kisvárosi gimnáziumban.

Megszerezte, amire mindig is vágyott, a meghittség, biztonság és elismertség érzetét, mégis nyugtalan maradt. Nem így képzelte. Sötét árnyak kerülgették a békesség tisztásait. Először is, engedte, hogy Tommy megkefélje.

(ez a helyes szó itt? igen azt hiszem ezúttal igen) csak azért, mert népszerű. Egymáshoz illenek séta közben, és a kirakatüvegekre pillantva jólesik arra gondolni, hogy milyen szép pár is ők ketten. Sue egészen biztosan tudta magáról,

(remélte legalábbis)

hogy megáll a maga lábán, és nem kíván szükségképpen megfelelni a szülők és barátok elvárásainak. Viszont jött ez az ügy a zuhanyozóban: benne volt ő is nyakig, méghozzá határtalan lelkesedéssel. A szó, amitől irtózott: alkalmazkodni, siralmas képeket idézett föl hajcsavarókról, vasalásról és végtelen tévéorozatokról, mialatt férjura fenekén reped a jégerszó egy névtelen irodában, aztán következik a szülői munkaközösség, majd a golfklub, ha már öt számjegyű a fizetésük; kicsi sárga tabletták esténként, nehogy kigömbölyödjön idő előtt, és undok, pöttöm idegenek ordítozzanak segítségért, mert bekakáltak hajnali kettőkor; végül elszánt és méltóságteljes kiállítás a niggermentes tiszta övezetekért vállvetve Terri Smithszel (Miss Krumplovirág, 1975) és Vicki Jonesszal (Nőliga, alelnök), petíciókkal a kézben és egy vérző, ám kissé fáradt mosollyal...

Carrie – a fene megette –, Carrie hibája az egész. Régebben is sejtett esetleg távoli, rejtelmes lépteket békés tisztása körül, de most, ahogy hallgatta saját piszkos kis történetét, meglevenedtek előtte a lopakodó árnyalakok, és őt bámulták sárgán izzó szemekkel.

Már megvette a báli ruhát. Kék volt és gyönyörű.

– Hát igen – mondta Tommy –, szar ügy. Nem a te stílusod. – Komoly arccal nézett rá, és Sue megérezte rajta az ijedtség pillanatnyi hűvösét. Aztán elmosolyodott – széles, vidám mosolya volt –, és valamelyest hátráltak az árnyak. – Meséltem már, hogy egyszer bordán rúgtam valakit, mikor már kiütötték?

Sue megrázta a fejét.

– Hát szóval – Tommy elgondolkozva dörgölte az orrát, és halványan megrándult a szája szöglete, mint amikor bevallotta, hogy rosszul húzta fel a gumit –, Danny Patricknak hívták. Hatodikban egyszer hülyére vert, nagyon utáltam, de félttem is tőle. Levágtam párszor, tudod, mit jelent az?

Sue nem tudta, de azért bólintott.

– Na mindegy, végül egy másik gyereket talált meg kábé egy évre rá, Pete Tabert. Az ilyen kis köpcös figura volt, de gyúrt sokat, úgyhogy amikor Danny nekiesett valami üveggolyó miatt, felment benne a pumpa, és a szart is kiverte belőle. Még a Kennedy Iskola udvarán. Danny hanyatt dobta magát, beütötte a fejét és elájult, mire mindenki eltűzött onnét, azt hittük, meghalt vagy ilyesmi. Én is elrohantam, de előtte egy frankót belerúgtam a bordájába. Utána persze megbántam. Bocsánatot fogsz kérni tőle?

Sue-nak leesett az álla, és csak annyit tudott kipréselni magából: – Te kértél?

– Mi? A frászt kértem. Hogy aztán sínbe tegyenek? Csakhogy van egy kis különbség.

– Milyen különbség?

– Hogy ez már nem a hetedik osztály. És legalább volt valami okom, ha elég ócska is. De mit ártott neked az a szerencsétlen?

Sue nem válaszolt, nem volt mit. Egész életében száz szónál nem váltott többet Carrie-vel, ebből negyvenet ma reggel. A gimnáziumban egyedül tornaórára jártak együtt: Carrie a kereskedelmi szakra járt, Sue az egyetemi előkészítőre.

Hirtelen elviselhetetlenül utálatosnak érezte magát, és Tommyra förmedt: – Mióta lettél te ilyen baromi nagy prédikátor, mi? Mióta engem kúrogatsz?

Tommy arcáról lehervadt a mosoly, és Sue szerette volna visszaszívni az egészet.

– Máskor inkább nem mondok semmit – fordult el Tommy, hogy felhúzza az alsónadrágját.

– Nem veled van a baj, hanem velem – Sue a fiú karjára tette a kezét. – Szégyellem magam.

– Tudom, de akkor sem kellett volna tanácsokat osztogatnom. Nem áll túl jól nekem.

– Tommy... volt már úgy, hogy elegend lett... a népszerűségből?

– Nekem? – Tommy arcára volt írva a meglepetés. – Úgy érted, hogy foci meg osztályelnökség meg ilyesmi?

– Igen.

– Hát... annyira azért nem fontos. A gimnázium nem egy nagy szám. Mikor elkezd az ember, még igen, de utólag már csak ha jól beivott. Mindenesetre ezt látom a bátyám haverjainál.

Sovány vigasz volt, Sue félelmei csak megerősödtek tőle. A belevaló kis Susie, Fõmignon a Mignonbrigádban; báli ruhája pedig a gardróbban penészedhet nejlonba csomagolva, míg a világ világ.

A leszálló sötétség neszei a kocsi ablakán.

– Én apám autóműhelyében fogok kikötni – mondta Tommy. – Péntek meg szombat este sört vedelek az Uncle Billyben vagy a Lovagban, és verem a mellem, hogy egyik szombat délután elszedtem Saunders bögyös nőjét, és Összeszaladt a balhéra egész Dorchester. Aztán feleségül veszek valami zsémbes spinét, évente új kocsi, szavazás a demokratákra...

– Ne most – vágott közbe Sue a félelem maró ízével az ínyén, és magához vonta a fiút. – Ölelj meg. Olyan zavaros ez... most szeress inkább, szeress...

Tommy pedig szerette, és ezúttal más volt, mint eddig, mintha egyszerre kényelmesen elfértek volna; a fárasztó döngölés helyébe kellemesen súrlódó érzés lépett, ami csak kúszott egyre feljebb... Tommy kétszer is megállt zihálva, de azután újra nekilátott

(õ se volt senkivel előttem megmondta bár elhittem volna ha hazudik) kétszeres erővel, Sue pedig kapkodta a levegőt, majd sikoltani kezdett fékeveszetten, a fiú hátába csimpszkodott, kiverte a veríték, a rossz íz semmivé foszlott a szájában, és mintha

minden sejtje egyszerre élte volna át a gyönyör csúcspontját, mintha testébe engedte volna a napfényt, mintha pillangók kergetőztek volna a fejében a felcsapó zene hangjai közt...

Később, hazafelé menet Tommy formálisan megkérte, hogy a bálra ő kísérhesse el. Sue beleegyezett. Akkor Tommy megkérdezte, döntött-e Carrie ügyében. Még nem. Tommy azt mondta, nem baj, de Sue-nak ekkor már megváltozott a véleménye; egyre inkább úgy tűnt, hogy pontosan ez a lényeg.

D. L. McGuffin: A telekinézis analízise (Science Yearbook, 1981) részlet:

Továbbra is hallatják hangjukat azonban azok a tudósok (elkeseredve tapasztaljuk, hogy éppen a Duke Egyetem neves személyiségeivel az élen), akik nem ismerik el a Carrie White-probléma rendkívüli jelentőségét. Hasonlóan a Flatlands Társasághoz, a Rózsakeresztesekhez és az arizonai Corly-körhöz, melyek meg vannak győződve az atombomba működésképtelenségéről, ezek a sajnálatra méltó urak – elnézést a képzavarért – a logika árjával szemben úsznak homokba dugott fejjel.

Mindazonáltal nem lepnek meg bennünket az emelt hangú felszólalások, az indulatos levelek és viták, a tudományos bizottságok megdöbbenése. A telekinézis létezése keserű pirula a tudóstársadalom számára horrorfilmbe illő kellékeivel egyetemben (médiumpok, asztalkopogtatások, a szeánszok ábécéskönyvei és repülő tárgyai) – ám megértésünk nem mentheti a tudományos felelőtlenséget.

A White-ügy kimenetele súlyos és komoly kérdéseket vet fel: földrengés rázta meg rendszerbe foglalt elképzeléseinket arról, hogy hogyan kellene a természeti világnak működni. Tehetünk-e ekképpen szemrehányást egy olyan elismert fizikusnak, mint Gerald Luponet, aki szerint mindez nem más, mint csalás és szemfényvesztés – még ha állítása ellenkezik is a White-bizottság megdönthetetlen bizonyítékaival? Hiszen, ha Carrie White az igazság, mit kezdünk Newtonnal?...

A nappaliban ültek, Carrie és Mami, és hallgatták Tennessee Ernie Ford dalát ("Égjenek a viharlámpák") a Webcor lemezjátszón (amit Mami következetesen gramofon-nak hívott). Carrie a varrógép fölé görnyedve nyomkodta a pedált egy új ruha ujjain dolgozott, Mami pedig a gipszfeszület alatt kézimunkázott, és közben lábával dobolt kedves dalának ritmusára. Mr. P. P. Bliss, a himnusz szerzője – és még ezernyi másiké – Mami számára Isten jelenlétének ékes példája volt. Bliss egykor matróz volt és bűnös (e kettő rokonértelmű Mami szótárában), istenkáromló és esztelen gúnyolódó, mígnem egy alkalommal hatalmas vihar kerekedett a tengeren, és a hajó már-már felborulni látszott. Akkor Mr. P. P. Bliss reszkető térdeire hullott megrettenve a pokol ásító torkának látomásától, és Istenhez fohászzkodott: ígéretet tett az Úrnak, hogy ha megmenti a veszedelemből, neki szenteli hátralévő napjait. A vihar, mi sem természetesebb, azonnal elült.

Hánykódó lelkek a vízen,

Számunkra nincs más reményt
Mint hogy Isten kegyelméből
Int felénk a parti fény...

Mr. P. P. Bliss himnuszait rendszerint a tengerjárás képzetköre hatotta át.

Carrie keze alatt szépen alakult a ruha: sötétbíbor volt a színe – a piroshoz legközelebb álló színek közül ezt engedte Mami –, és az ujjai puffosak. Igyekezett csak a varrásra összpontosítani, de kevés sikerrel.

Feje fölött harsány sárga fénnel világított a lámpa, a kicsiny, elszürkült pamlag üresen állt, mint mindig (Carrie sohasem hozott fel fiút, aki odaülhetne), a tulsó falon pedig kettős árnyék: a megfeszített Jézus és alatta Mami.

Mamit felhívták az iskolából a mosodában, és dél felé érkezett haza. Carrie remegő gyomorral figyelte, amint a feljárón közeledik.

Tagbaszakadt asszony volt, és mindig kalapot viselt. Az utóbbi időben megdagadt a bokája: mintha bármelyik pillanatban ki akart volna buggyanni a cipőjéből. Fekete posztókabátot viselt fekete szőrmegallérral, a szeme kék és düledt a keret nélküli szemüveg mögött. Jókorá fekete táskával járt, abban tartotta pénztárcáját és levéltárcáját (mindkettő fekete), Jakab kori Bibliáját (szintén fekete), melynek borítójára aranybetűkkel nyomták a nevét, és néhány gumiszalaggal átkötött, narancssárga, elkenődött festésű egyházi kiadványt.

Carrie halványan úgy emlékezett, hogy Mami és Apa maguk is baptisták voltak, míg fel nem ismerték, hogy a baptisták az Antikrisztus művét teljesítik be; attól fogva csak otthon tartottak istentiszteletet. A szent napokon, vasárnap, kedden és pénteken Mami ministrált, és Carrie volt a gyülekezet: az istentisztelet két-három óráig húzódott.

Mami kinyitotta az ajtót, és közömbös arccal belépett: az előszobában úgy néztek farkasszemet, mint a pisztolypárbajra készülők. Egyike azoknak a pillanatoknak, (félelem lehetséges hogy félelem csillant meg mami szemében) melyek visszatekintve sokkal hosszabbnak tûnnek.

Mami becsukta az ajtót maga mögött. – Nő lettél – mondta halkán.

Carrie érezte, amint megvonaglik az arca, és magánkívül rákiáltott: – De miért nem szóltál? Mami, én annyira megijedtem! És a lányok csúfoltak meg dobáltak mindenfélét meg...

Mami hozzálépett, és már emelte is nehéz, bőrkeményedéses kezét. Kézfejével sújtott le Carrie állára, akiből kirobbant a sírás, amint a nappali küszöbére zuhant.

– És alkotá az Úr Isten azt az oldalbordát, amelyet kivett vala az emberből, asszonnyá – mondta Mami. A keret nélküli szemüveg felnagyította a szemeit, úgy düledtek ki, mint két tojás. Megbökte Carrie-t a lábával, mire az felnyögött. – Kelj fel, és eredj imádkozni. Imádkozzunk Jézus Krisztushoz esendő, bûnös, tévelygő asszonyi lelkünkért.

– Mami...

Carrie rázkódott a zokogástól, nem tudta folytatni. Az elfojtott hisztéria újból feltört valami zagyva, fröcsögő makogásban: képtelen volt felállni, négykézláb vánszorgott át a nappaliba, a haja lelogott, böngött és görcsösen lihegett. Mami időnként a lábával noszogatta, így haladtak keresztül a nappalin az oltárig, amely egy valamikori hálósobában állt.

– Vala pedig Éva gyenge, és... mondd utánam!

– Nem, Mami, kérlek, segíts... Újabb rúgás. Carrie felkiáltott.

– Vala pedig Éva gyenge, és rászabadítja a világra a fekete hollót, aminek neve Bûn, s ez a Bûn az Egyesülés. Az Úr átka szállá tehát Évára, a Vérnek Átka. Ádám és Éva annakutána kiűzetett az Éden kertjéből, és Éva látá, hogy gyermekkel viselős az ő hasában.

Lendült a láb, és Carrie megrogyant, orrát horzsolta a padló, míg végre az oltárhoz értek. Hímzett selyemterítőre helyezve egy feszület állt az asztalon, kétfelől fehér gyertyák fogták közre; mögöttük festmények Jézusról és az apostolokról. Az asztról jobbra pedig az iszonyat lakhelye, az üreg, ahol hamvába holt minden remény és ellenszegülés Isten (és Mami) akaratának: a cella, melynek kitárt ajtaja mintha kárörvendőn hívogatta volna. Bent egy örökké égő fagyoskék villanykörte alatt Derrault tablója John Edwards híres szentbeszéde alapján: Bûnösök a haragvó Isten kezében.

– Majd eljőve a Második Átok, az az a Viselőségnek Átka; Éva pedig szüli vala Káint vérben és verítékben.

Mami ujjai Carrie csuklójára kulcsolódtak szorosan: az oltárhoz rántotta, és térdre kényszerítette maga mellé.

– És ismét szüle annak atyjafiát, Ábelt, nem szégyenkező az ő bûne miatt. Azért az Úr reá bocsátotta a Harmadik Átkot, ami a Gyilkosságnak Átka. Támada pedig Káin Ábelre, és megöle őt közel. De Éva akkor sem bánta meg, amit cselekedett, sem pedig sorban Éva leányai, és lön, hogy a Ravasz Kígyó Évára építette a dõghalálnak és parázsnak birodalmát.

– Mami!... – sikoltotta Carrie. – Mami, hallgass meg! Nem az én hibám volt!

– Hajtsd le a fejed – mondta Mami –, és imádkozz.

– Szólnod kellett volna!

Mami tenyere Carrie tarkójára sújtott megint, a tizenegy évi mosodai zsákhordás és ruhacipelés minden erejével. Carrie könnyáztatta arca előrebukott az oltárra, homloka felrepedt, a gyertyák megremegtek.

– Imádkozz – mondta Mami csendesen, de kérlelhetetlenül.

Carrie szipogva horgasztotta le a fejét; az orrából lógó takonycseppeket (ha csak egy tízcentest kaptam volna valahányszor megríkatott itt) elmaszatolta a kézfejjével.

– Ó, Uram – szólt Mami szertartásosan, a mennyezetre emelt tekintettel –, Te látod ennek a leánynak minden vétkeit és tőled való elpártolását. Mutasd meg neki, hogy ha bûntelen marad, nem szállott volna rá a Vérnek Átka. Bizonyosan a buja gondolatok bûnébe esett. Rock 'n rollt hallgatott a rádióban. Megkísértette őt az Antikrisztus. Fedd fel előtte jószágos, bosszúálló kezed művét és...

– Nem! Engedj el!

Carrie megpróbálta kiszakítani magát, de Mami marka mint a vasbilincs tartotta fogva.

– ...és adj neki jelet, hogy a mai naptól az egyenes úton járva menekvést nyerhessen a poklok elemésztő tüzeitől. Ámen.

Csillogó, düledt szeme lánya felé fordult. – Most eredj a celládba.

– Nem! – Carrie érezte, hogy elfullad a rettegetől.

– Eredj a celládba. Imádkozz elvonultan. Kérj bûnbocsánatot a vétkeért.

– De én nem vétkeztem, Mami. Te vétkeztél. Nem szóltál, és kinevettek.

A félelem szikráját látta meg újra Mami szemében, mely azonban kihunytt gyorsan és hangtalanul, mint a nyári villám. Mami a cella kékes hunyorgása felé taszította.

– Fohászok az Úrhoz könyörületért.

– Mami... engedj el.

– Foházkodj, bûnös nõszemély!

– Mami... rád hozom megint a köveket. Mami visszahökölt.

Mintha torkán akadt volna a lélegzet valóban. Aztán megszorult az ökle Carrie nyakán, és csak szorult, míg Carrie már vörös, villogó pontokat látott maga előtt, szédülni kezdett, elmosódtak elõtte a körvonalak.

Mami düllelt szeme rámeredt a kábulat ködén át.

– Te ördögfattyá... – sziszegte. – Miért vert meg engem így az Isten?

Carrie örvénylõ agya kétségbeesetten küszködött, hogy rátaláljon arra a szóra, ami kifejezheti szégyenét, vergõdését, gyûlöletét és riadalmát. Úgy érezte, hogy egész élete a lázadásnak ebbe a nyomorult pillanatába sűrûsödött. Eszelõsen forgatta a szemét, és nyáltól habzó szájjal köpte ki a szavakat:

– Te KURVA!

Mami felszisszent, mint a megperzselt macska. – Bûn! – rikoltotta. – Fõrtelem! – Ütni kezdte Carrie hátát, nyakát, fejét, és Carrie a cella kéken hunyorgó fénye felé tántorodott.

– Te BASZTÁL!

(végre végre végre kimondtam hogy is lettem volna különben istenem jó ez jó)

Fejjel zuhant a cellába, neki a falnak, aztán földre csuklott a félhomályban. Döngve csapódott be az ajtó, elfordult a kulcs.

Egyedül volt Mami haragvó Istenével.

A kék fény szörnyûséges, szakállas Jehovát világított meg, aki üvöltõ emberek hadát hajította a felhõs éteren keresztül a tûz feneketlen vermébe. Alattuk rémült fekete alakok küzdöttek a kárhozat lángjaival, a Fekete Ember pedig izzó trónján ült közöttük háromágú szigonnyal a kezében. Emberteste volt, de hegyes farka, a feje pedig egy sakálé.

Most azért sem fog megtörni.

Persze végül megtört. Hat óra telt el addig, amikor sírva kezdett könyörögni Maminak, hogy nyissa ki az ajtót, engedje el. Kibírhatatlan volt a vizeleti inger. A Fekete Ember sakálpofájával vigyorgott rá, vörös szemében az asszonyi vér õsidõk óta ismerõs titkai.

Egy órával azután, hogy Carrie kérlelni kezdte, Mami kinyitotta az ajtót. Carrie kétségbeesetten vetette be magát a fürdõszobába.

Csak most, három óra múltán, mintegy büntetésképp a varrógép fölé hajolva, csak most emlékezett vissza a Mami szemében felvillanó félelemre – és érteni vélte az okát is.

Elõfordult, hogy Mami egy álló napra is a cellába zárta (amikor elcsente a féldolláros gyûrût Shuber bazárjából, vagy amikor párnája alatt megtalálta a Vagány Bobby Pickett fényképét), és Carrie egyszer el is ájult az éhségtõl és saját ürülékének bûzétõl. De soha, soha nem beszélt vissza így a mai napig. Ma kimondta még a B betûs szót is, Mami mégis kiengedte nem sokkal rá, hogy megtört.

Kész. Lelépett a pedálról: befejezte a ruhát. Fõlemelte, hogy megnézzze. Hosszú volt. Ronda. Utálta szívbõl.

Tudta, hogy Mami miért engedte ki.

– Lefekhetek?

– Igen. – Mami fel sem nézett a kézímunkából. Carrie a karjára hajította a ruhát, visszapillantott a varrógépre. A pedál magától hátraugrott, a tû zakatolva megindult, acélos szikrákban tükrözta a fényt. Az orsó széleseben forgott, megpördült a kerék.

Mami felkapta a fejét, tágra nyílt a szeme. A kézimunka szélének csodálatosan bonyolult, mégis egyenletes mintájában megbomlottak a hurkok.

– Letekeri a cérnát – mondta Carrie tompán.

– Feküdj le – hangzott a kurta válasz; a félelem újra ott ült a Mami szemében.

– Igenis,

(attól félt hogy kiemelem a sarkából az ajtót)

Mami.

(és lehet hogy sikerült volna azt hiszem sikerült volna igen biztosan)

Árnyékból a fényre (58. oldal):

Margaret White Mottonban született és nevelkedett, a Chamberlainnel határos kisvárosban, mely Chamberlain iskoláiba küldi felsőbbéves diákjait. Szülei tehetségesnek számítottak: apja, John Brigham a jól menő Víg Cimborához címzett országúti fogadó tulajdonosa volt a bárban kitört lövöldözés során 1959-ben bekövetkezett haláláig.

Margaret Brigham, immár csaknem harmincévesen, fundamentalista imaórákat kezdett látogatni. Anyja akkoriban ismerkedett meg Harold Allisonnal (később össze is házasodtak), és mindketten szerették volna, ha Margaret elköltözik, minthogy az gyakorta adott hangot abbéli meggyőződésének, hogy anyja, Judith és mostohaapja bűnben élnek. Judith Brigham nem hitte, hogy lánya valaha férjhez megy – Harold Allison gunyoros megfogalmazásában "Margaret arca olyan volt, mint egy kukásautó hátulról, és a teste sem különb". Úgy emlegette, hogy "a szűz Mariska".

Margaret nem mutatott hajlandóságot a költözésre 1960-ig, amikor is egy evangelizációs kampány során találkozott Ralph White-tal. Még az év szeptemberében elhagyta a mottoni Brigham-rezidenciát, és egy kis lakásba költözött Chamberlain központjában.

Margaret Brigham és Ralph White ismeretsége házassághoz vezetett 1962. március 23-án. Április 3-tól Margaret White rövid időre a westoveri kórház lakója volt.

– Nyavalyát mondta el, hogy mi baja – emlékezett vissza Harold Allison. – Egyszer mentünk el hozzá, de rögtön közölte, hogy házasságtörők vagyunk, még ha össze is álltunk papíron, és pokolra fogunk jutni. Azt mondta, az Isten láthatatlan jelet tett a homlokunkra, de ő azért látja. Meg volt zavarodva, mint a denevér a tyúkólban. Az anyja próbálta higgadtan kérdezgetni, hogy mégis mi van, de ő csak hisztériázott, hogy jön egy angyal kivont karddal, és leöldös minden paráznát a fogadók parkolóiban. Erre otthagytuk.

Judith Allisonnak mindazonáltal van elképzelése arról, hogy miért került lánya kórházba: úgy vélte, Margaret elvetélt. Ha ez igaz, a gyermek még házasságon kívül fogant. Amennyiben a fentiek bebizonyosodnának, érdekes részlettel bővülne a Carrie anyjáról alkotott kép.

Anyjához írt, 1962. augusztus 19-én kelt, igen hosszú és felettébb egzaltált hangú levelében Margaret közli, hogy Ralph-fal büntetlenül él, az "Egyesülés Átkától" mentesen. Sürgette Judithot és Haroldot, hogy zárják be a "fertelmességnek odúját" és cselekedjenek hozzájuk hasonlóan. "Mert ez – írja Margaret levele végén – az egyetlen [sic] út ami által a Vérözönt elkerülheted te és Az Az Ember. Ralph és én, miként Mária

és József nem ismerjük vagy szennyezzük [sic] be egymás testét. Ha utód születik, legyen Istentől."

A naptár tanúsága szerint azonban Carrie nem sokkal ezután fogant, még ugyanabban az évben...

A lányok csendesen öltöztek át a hétfő reggeli tornaóra: nem heccelték egymást, nem kiabáltak, és akkor sem lepődtek meg, amikor Miss Desjardin feltépte az öltöző ajtaját, és belépett kis mellei között himbálódzó ezüstsípjával; ha fehér sortja azonos volt is azzal, amit pénteken viselt, a Carrie ujja hagyta véres foltnak nyoma sem maradt.

Dacosan lesütött szemmel folytatták a vetkőzést.

– Szóval ez a díszes érettségiző társaság – nézett végig rajtuk Miss Desjardin. – Mikor is lesz? Egy hónap múlva? És az estély még hamarabb. Gondolom, a többségnek megvan már a ruhája... és a partnere. Sue-nak például Tommy Ross. Helennek Roy Everts. Chrisnek... megtalálja a zsák a faltját. Ki a szerencsés?

– Billy Nolan – vetette oda Chris mogorván.

– Nagy megtiszteltetés számára, nem igaz? – bólintott Miss Desjardin. – És mit kap tőled zálogajándékba, ha szabad érdeklődnöm, talán egy véres tampont? Vagy használt vécépapírt? Ilyesmikkel vagy felszerelve újabban, jól láttam?

Chris elvörösödött. – Na én megyek. Nem kényszeríthet, hogy ezt meghallgassam...

Desjardin egész hétvégén képtelen volt kiverni Carrie-t a fejéből, a sikoltozást, a sírástól duzzadt arcot, a szeméremszőrzetén toccsanó tampont... és saját dühödt, heves reakcióját. Így hát amikor Chris már azon volt, hogy elviharzik mellette, elkapta a lányt, és nekiperitette a belső ajtó melletti olajzöld, repedezett öltözőszekrények sorának. Chris szeme elkerekedett a hitetlenkedéstől, aztán megszállott harag ült ki az arcára.

– Nem üthet meg minket! – kiabálta. – Ezért még kirúgják, csak figyelje meg, maga hárpia!

A többiek behúzott nyakkal, visszafojtott lélegzettel meredtek a földre. Kezdt elfajulni az ügy. Sue a szeme sarkából látta, hogy Mary és Dorothy Thibodeau szorongatják egymás kezét.

– Az engem nem érdekel, Hargensen – mondta Miss Desjardin. – Ha most azt hiszitek, hogy valami tanári pózban tetszelgek, alaposan mellétrafáltok. Csak annyit akartam közölni, hogy tetves dologba keveredtetek pénteken. Tetves és mocskos dologba.

Chris Hargensen csúfondárosan vigyorgott maga elé; a többiek is igyekeztek elkerülni a tornatanárnő tekintetét. Sue a zuhanyozóba bámult – a tett színhelye –, de gyorsan elkapta a fejét. Egyikük sem hallotta még soha, hogy egy tanár bármit tetvesnek nevezzen.

– Gondolt rá akármelyikötök, hogy mit érezhet Carrie White? Gondolkoztok ti egyáltalán? Sue? Fenn? Helen? Jessica? Senki? Csak mert ronda. Nos, hát ti is tudtok rondák lenni, láttam péntek reggel.

Chris Hargensen motyogott valamit arról, hogy ügyvéd az apja.

– Kuss legyen! – ordított a képébe Miss Desjardin. Chris olyan hirtelen lépett hátra, hogy feje az öltözőszekrénynek ütődött. Nyüszítve tapogatta a fájó pontot.

– Még egy szó – folytatta Miss Desjardin hidegen –, és beváglok a pad alá. Ki akarod próbálni?

Chris addigra láthatóan eldöntötte, hogy örültsel van dolga, úgymint inkább csöndben maradt.

Desjardin csípőre tette a kezét. – Az irodában határozat született a büntetésekről. Ez nem az én büntetésem, sajnos. Én háromnapi felfüggesztést javasoltam volna és a báli jegyeitek visszavonását.

Néhány lány összenézett, és ijedten pusmogni kezdett.

– Ez az elevenetekbe talált volna, ugye? De a Ewen irodáiban javarészt férfiak ülnek, akiknek fogalmuk sincs, mennyire visszataszító dolgot műveltetek. Szóval. Egy hét bezárás.

A megkönnyebbülés önkéntelen sóhajai.

– Csakhogy. Ez az én bezárásom: a tornateremben. És bele fogtok dögleni.

– Én nem jövök – szólt közbe Chris. Összeszorította az ajkát.

– Rendben van. Aki nem akar, nem jön. A bezárásról való lógásért viszont a büntetés háromnapi felfüggesztés és a báli jegyek visszavonása. Értettem?

Senki nem felelt.

– Akkor jó. Vetkőzni. És gondolkozzatok el ezen.

Azzal kiment.

Hatalmas csönd egy végtelennek tűnő pillanatig. Aztán Chris Hargensen kiáltott fel fűlsiketítően:

– Ezt nem ússza meg! – Kinyitott taláalomra egy szekrényt, és a szemközti falnak vágott egy pár tornacipőt. – Kinyúvasztom! A rohadt életbe! Figyeljétek meg! Ha mind összefogunk, még...

– Fogd be, Chris – szólt oda Sue, és maga is megdöbbsent hangjának felnöttes csengésén.

– Most már fogd be.

– Ennek még nincs vége – húzta le Chris a cipzárját gyors mozdulattal, és zöld, divatosan rojtozott tornadresszéért nyúlt. – Messze nincs még vége ennek.

A próféta szólt belőle.

Árnyékból a fényre (60-61. oldal):

A fent említett kutató álláspontja az, hogy a Carrie White ügyével foglalkozók jelentős hányada – mind a tudományos folyóiratokban, mind a népszerű lapok hasábjain – tévesen fektetett nagy hangsúlyt a lány gyerekkorában előfordult telekinetikus jellegű esetek utáni vizsgálódás eredménytelenségére. Durva analógiával ez úgy jellemezhető, mint az erőszakos közönség miatt elítélt korai maszturbációira irányuló kutatás.

A kövek látványos esetének emlegetése vakvágányra vezethet. Számos kutató arra a téves következtetésre jutott, hogy ahol egy eset kimutatható, többnek is kell lennie. Egy másik analógiával élve, ez olyan, mintha a Crater Nemzeti Parkba állítanánk ki jó néhány embert meteormegfigyelés céljából, csak mert egy aszteroid oda csapódott be kétmillió évvel ezelőtt.

Tudomásom szerint nincsen más dokumentált telekinetikus esemény Carrie gyermekkorából. Ha Carrie nem egyedüli gyerek lett volna, talán hallomásból ismerhetnénk több tucat kevésbé számottevő példát.

Andrea Kolintz esetében (teljesebb történetét Id. II. Függelék) tudjuk, hogy miután otthon megverték azért, mert kimászott a tetőre, "a gyógyszeres szekrény ajtaja kivágódott, téglék csattantak a kövezeten vagy görögtek át a fürdőszobán, ajtók nyíltak és csapódtak, továbbá, a jelenség csúcspontján, feldőlt egy százötven kilogrammos hifiberendezés, a hanglemezek pedig a földre bukó jelenlévők fölött röpködtek a szobában és törtek szilánkokra a falakon".

Feltétlenül megemlíteném, hogy a történetekről Andrea testvérei számoltak be, amint azt a Life magazin 1955. szeptember 4-iki száma közli. A Life aligha nevezhető tudományos alaposságú és támadhatatlan forrásnak, ám egyéb feljegyzések is a birtokunkban vannak és úgy hiszem, a családi tanúságtétel kérdésében ez engem igazol.

Ezzel szemben Carrie White ügyében az egyetlen szemtanú a végső tragikus történések előzményeit illetően Margaret White lehetett volna, de ő, mint tudjuk, már nem él...

Noha Henry Grayle, a Ewen Gimnázium igazgatója egész héten várta, Chris Hargensen apja csak pénteken jelent meg, miután előző nap Chris elbliccelte a félelmetes Miss Desjardin által kirótt büntetést.

– Igen, Miss Fish? – Grayle kiszólt a házi telefonon, bár látta ablakán keresztül a külső irodában álldogáló férfit, és természetesen ismerte is az arcát a helyi lapokból.

– John Hargensen kíván beszélni önnel, Mr. Grayle.

– Küldje be, kérem.

– A francba, Fish, csinálj úgy, mintha nem imponálna annyira!

Grayle megrögzött iratkapocs-hajlítgató, szalvétacsipkéző és számárfülkésítő volt. John Hargensenre készülve jelentős munícióval szerelkezett fel: egy teljes doboz strapabíró kapoccsal az irattartójában.

Hargensen magas volt, jó fellépésű, magabiztos mozgású; élénk vonásai olyan emberre vallottak, aki mindig egy lépéssel előre jár a társadalmi érintkezések különös játszmáiban. Barna, zöld és arany szállal átszőtt Savile Row öltönye szinte megcsúfolta Grayle helyi viszonylatban is másodvonalbeli irodáját. Valódi bőr aktatáskáján csillogott az acélváz. Hibátlan mosolya kivillantotta koronás fogsorát – az esküdszékek hölgytagjainak szíve nyomban olvadozni kezd ettől a mosolytól. Kézszorítása is professzionális: erős, meleg, hosszan tartó.

– Mr. Grayle... Már jó ideje beszélni szerettem volna önnel.

– Mindig örömmel látom az érdeklődő szülőket – válaszolt Grayle hűvös mosollyal. – Ezért is tartunk nyílt napot minden októberben.

– Hogyne – mosolygott vissza Hargensen készségesen. – Gondolom, ön elfoglalt ember, és negyvenöt perc múlva nekem is a bíróságon kell lennem. Talán térjünk a tárgyra.

– Kitűnő – Grayle benyúlt a dobozába, és hajlítgatni kezdte az első kapcsot. – Gyanítom, hogy a lányával, Christine-nel szemben foganatosított fegyelmi eljárás ügyében keresett fel. Tudnia kell, hogy ezen a téren iskolánk politikája megingathatatlan. Minthogy ön is az igazságszolgáltatás alkalmazásában áll, nyilván belátja, hogy a szabályok alóli kibúvás nem elfogadható, pontosabban...

Hargensen türelmetlenül intett a kezével. – Önt ezek szerint nem tájékoztatták kielégítően. Azért vagyok itt, mert a lányomat a tornatanárnőjük, Miss Rita Desjardin tetteleg bántalmazta. Továbbá a becsületébe gázolt. Úgy értesültem, hogy Miss Desjardinnek a lányommal kapcsolatban használt kifejezése az volt: "tetves".

Grayle nagy levegőt vett. – Miss Desjardin már feddésben részesült.

John Hargensen fagyos mosollyal nézett a szemébe. – Attól tartok, a feddés nem elégséges. Ha nem tévedek, ez az ifjú, hm, hölgy első éve a pedagógusi pályán?...

– Igen. A munkájával a legteljesebb mértékben elégedettek vagyunk.

– Tehát ön helyesli, ha a tantestület tagjai diákjaikat a szekrénynek lökik, és közben káromkodnak, mint a kocsis?

– Ön mint ügyvéd – tért ki Grayle a kérdés elől – tisztában van azzal, hogy államunk elismeri az iskolát in loco parentis: teljes felelősséggel gyakoroljuk a szülői jogokat tanítási időben. A részleteket megtalálja a Monondock Egyesített Oktatási Körzet kontra Cranepool ügyirataiban vagy...

– Ismerem – mondta Hargensen. – És azt is tudom, hogy sem a Cranepool-i ügy, amit önök olyan szívesen emlegetnek, sem a Frick-ügy nem tartalmaz semmiféle kitévelt a tettegességgel és a becsületsértéssel kapcsolatban. Ellenben ott a 4-es Oktatási Körzet kontra David. Gondolom, ismeri.

Grayle ismerte. A 4-es körzet egyik gimnáziumának igazgatóhelyettesével, George Kramerrel sokat pókereztek együtt. George azután felhagyott a pókerrel – egy biztosítótársaságnál dolgozik, amióta magára vállalta egyik diákja hajának lenyírását. A körzet végül hétezer dollárt fizetett kártérítésül, körülbelül ezret minden nyisszantásért.

Grayle nekilátott a következő iratkapocsnak.

– De ne traktáljuk egymást ilyesmivel, Mr. Grayle. Elfoglalt emberek vagyunk. Nem akarok kellemetlenséget. Nem akarok botrányt. A lányom otthon van, és otthon marad még hétfőn és kedden is. Ezzel kitelik a háromnapos felfüggesztés. És el van intézve. – Újabb kézlegyintés.

(kapd el fidó jó kutya tessék a csonti)

– És most jön, amiért itt vagyok – folytatta Hargensen. – Egy: báli jegyek a lányomnak. Az érettségi estély fontos a számára, nagyon el van keseredve. Kettő: annak a Desjardinnak a szerződését pedig nem hosszabbítják meg. Azt hiszem, ha úgy döntenek, hogy az ügyet bíróság elé viszem, jókora kártérítési összeggel és az ő elbocsátásával a zsebemben sétálhatnék ki a tárgyalóteremből. De nem kívánok ilyen viszálykodásba belemenni.

– Tehát a bíróság az egyetlen alternatíva, ha nem engedek a követelésének?

– Az iskolabizottság ülése csak formalitás. Végeredményben marad a bíróság, igen. Felettébb kényes helyzet lenne önöknek.

A harmadik kapocs.

– Tettegesség és becsületsértés?

– Lényegében.

– Mr. Hargensen, tudatában van ön annak, hogy a lánya vagy tíz társával egészségügyi betéteket dobált egy lányra, aki életében először menstruált? Aki azt hitte, hogy elvérzik?

Hargensen alig észrevehetően ráncolta a homlokát, mintha egy távoli szobából szóltak volna hozzá. – Nehezen hihető, hogy ez megállna a tárgyaláson. Én az ezt követő lépésekről beszélek...

– Pillanat – mondta Grayle. – Most nem erről van szó. Ennek a kislánynak, Carietta White-nak azt kiabálták, hogy "dugja föl", ezenkívül "idiótának" nevezték, és obszcen gesztusokkal illették. Ezen a héten nem is volt iskolában. Nem tudom, mit gondol ön erről, de számomra ez szintén kimeríti a tettegesség és becsületsértés fogalmát.

– Nem áll szándékomban végighallgatni ezeket a szövevényes féligazságokat – felelte Hargensen –, sem pedig az ön bevett tanári leckéztetéseit, Mr. Grayle. Ismerem annyira a lányomat, hogy...

– Tessék – Grayle egy köteg rózsaszín kártyát húzott elő a mappák mellől, és az asztal túlsó felére dobta. – Kétséges, hogy arról az oldaláról is tökéletesen ismeri a lányát, amelyik az iskolában dominánsan megnyilvánul. Ha igen, bizonyosan belátja, hogy elérkezett az ideje a komolyabb rendreutasításnak. Kíváncsún tartom, hogy ön is a körmére nézzen, mielőtt valakiben még nagyobb kárt okoz.

– Ön nem az a személy, aki...

– Ewen, negyedik év – folytatta Grayle zavartalanul. – Érettségi júniusban, azaz egy hónap múlva. Intelligenciahányados: száznegyven. Teljesítmény átlaga nyolcvanhárom százalék. Felvételt nyert az Oberlinre mindazonáltal, láthatóan messze elér a keze, Mr. Hargensen. A négy év során hetvenhárom hivatalos bezárás, ebből húsz, hozzá kell tennem, hátrányos helyzetű tanulók zaklatásáért. Gyengébb képességűek: értesülésem szerint Chris és klikkje Miki egereknek hívja őket. Rendkívül mulatságosnak találják az ilyesmit. Hivatalos bezárásaiból ötvenegyet elbliccelt. A Chamberlain algimnáziumban egy felfüggesztés, mert petárdát dugott egy társa cipőjébe... ez a kis huncutság az Irma Swope nevű kislánynak, ez áll a kártyán, majdnem két lábujja elvesztésébe került. Csak mert nyúlszája volt. És most az ön lányáról beszélek, Mr. Hargensen. Óhajt hozzáfűzni valamit?

– Igen – mondta Hargensen, és felállt, arcán a harag halvány pírja. – Azt kívánom hozzáfűzni, hogy találkozunk a bíróságon. És ha elintézttem magát, örülhet, ha lexikonokkal ügynökölhetsz.

Grayle is felpattant dühösen; a két férfi farkasszemet nézett az íróasztal fölött.

– Akkor a bíróságon.

Észrevette a Hargensen arcán rebbenő meglepetést, előredőlt egy kicsit, és kirukkolt azzal, amitől a rászámolást várta, vagy legalábbis a leléptetést, ami megmenti Desjardin állását és lehűti kissé ezt a nagypofájú barmot.

– Ön, úgy látszik, figyelmen kívül hagyja az in loco parentis következményeit, Mr. Hargensen. A védelemre, amit a lánya élvez, Carrie White is jogosult. Abban a pillanatban, hogy ön vádindítványt nyújt be tettelegesség, és becsületsértés miatt, ellenindítvánnyal fogunk élni a lányával szemben ugyanezen az alapon.

Hargensennek egy másodpercig tátva maradt a szája. – Ezzel az olcsó trükkel nem fogja megúszni, maga...

– Zugprokátor? Ezt akarta mondani? – Grayle mosolyt erőltetett az arcára. – Ön tudni fogja, hogy mit tegyen, Mr. Hargensen. A lányával szembeni szankciók érvényben maradnak. Ha tovább kívánja göngyölni az ügyet, jogában áll.

Hargensen kimért léptekkel vágott át a szobán, megállt, mintha hozzá akarna tenni még valamit, aztán szó nélkül kiment: nehezebbre esett, hogy be ne csapja maga mögött az ajtót.

Grayle felsóhajtott. Nem volt nehéz megállapítani, kitől örökölte Chris Hargensen a konokságát.

Nem sokkal később A. P. Morton dugta be a fejét. – Hogy ment?

– Majd kiderül, Morty – felelte Grayle, és fancsali arccal nézett a kihajlítgatott iratkapcsokra. – Mindenesetre hét kapocsra jó volt, ez is rekord.

– Polgári peres útra viszi?

– Nem tudom. Fennakadt a szeme, amikor mondtam, hogy mi is perelünk.

- Azt elhiszem – Morton Grayle telefonjára pillantott. – Lassan a főintendánst is be kéne rántani a trutymóba, nem?
- Dehogynem – emelte fel Grayle a kagylót. – Hál' istennek a munkanélküli-biztosításom fizetve van.
- Az enyém is – tette hozzá Morton sietve.

Árnyékból a fényre (III. sz. függelék)

Az alábbi rövid verset Carietta White adta be hetedik osztályos házi feladatként. Edwin King, akkori angoltanára így emlékszik vissza rá: "Nem is tudom, miért őriztem meg. Nem számított kiemelkedő tanulónak, és ez sem kiemelkedő költemény. Carrie feltűnően csendes volt, talán soha nem is jelentkezett. De ebben a pár sorban mégis megragadott valami."

Jézus a falról néz le rám
 De arca hideg, mint a kő;
 Mért érzem olyan
 Egyedül magam,
 Ha szeret, ahogyan mondja ő?

A papír margóját feszületszerű alakokkal díszítette, melyek mintha nyomban táncra kelnének...

Tommy baseballdezésen volt hétfő délután, Sue pedig bement a központba, hogy a Kelly Fruit Companyban várja meg.

Kelly üzletébe jártak a gimnáziumból, mióta a ritkásan beépült Chamberlain egyetlen valamirevaló szórakozóhelyét Doyle seriff bezáratta egy kábítószeres razzia után. A főnök, Hubert Kelly mogorva, hájas ember volt, aki feketére festette a haját, és mániákusan hajtogatta, hogy elektronikus pacemakere felér egy villamosszékkal.

Az üzlet egy vegyeskereskedés, egy söntés és egy benzinkút kombinációjából állt: a rozsdás, Jenny feliratú kutat Hubie a fúzió óta lusta volt lecserélni. Bent sört árult, olcsó bort, disznó könyveket és különféle rejtélyes márkájú cigarettát, mint a Murads, a King Sano és a Marvel Straights.

A valódi márványból készült pult melletti négy-öt bokszban tanyáztak azok a srácok, akiknek éppen nem volt hova menniük: itt berúghattak vagy belőhették magukat. Egy vízözön előtti flippergép, amelynek örökösen beragadt a harmadik golyója, hátul villódzott folyamatosan, fénybe borítva az állványra pakolt disznó könyveket.

Sue rögtön észrevette Christ, amint belépett: a lány egy hátsó bokszban ücsörgött, míg legújabb fiúja, Billy Nolan a magazinok között turkált, és kitergette a Popular Mechanics egyik számát. Sue el sem tudta képzelni, hogy a gazdag és népszerű Chris mi a csodát lát Nolanban, aki úgy néz ki zselézett hajával, exercipzárás fekete bőrdzsekijével és csiricsaré Chevrolet-jével, mint egy furcsa időutazó az ötvenes évekből.

- Sue! – integetett felé Chris. – Gyere ide!

Sue bölintott, és ő is fölemelte a kezét, bár érezte, amint a feltámadó ellenszenv a torkát fojtogatja: Chrisre nézni olyan volt, mint belesni egy félig nyitott ajtón, amely mögött tenyerébe rejtett arccal Carrie White kuporog. A kézmozdulatában és fejbólintásában megnyilvánuló képmutatást érthetetlennek találta és visszataszítónak. Miért nem néz rajta keresztül?

– Egy gyömbéért kérek – mondta Hubie-nak. Hubie eredeti gyömbérsört csapolt, és 1890-es, jégvirágos korszokban szolgálta fel. Sue úgy tervezte, hogy majd olvasgat, amíg Tommyra vár, és issza a gyömbérsört, amit imád. De ez a mostani sehogyan sem ízlett.

– És a szíved hogy van, Hubie?

– Tik, gyerelem – húzta le a habot a korsó tetejéről egy késsel és töltött még hozzá Hubie –, tik az égvilágon nem tudok semmit. Bekapcsolom mama is a villanyborotvát, erre száztíz volt rögtön átmegy a szívemen. Tik ezt fel se fogjátok, hogy mi ez, mi?

– Hát, nem hiszem.

– Na ugye. Az Úrjézus Krisztus mentsen meg tőle. Persze, hogy az én ketyegőm is meddig bírja? Majd rájössztek, ha bekrepálok, és jönnek azok a városi dömperes csibészek parkolót építeni itten. Az annyi mint tíz cent.

Sue átcsúsztatta az érmét a pulton.

– Ötvenmillió volt a vezetékben. Lesz itt nemulass – mondta Hubie sötéten, és bánatosan pislogott le a kis dudorra a mellényzsebében.

Sue fogta a sörét, és leült Chrisszel szemben. Chris feltűnően csinos volt: fekete haját élénkzöld gumival fogta össze, és testhezálló blúzt viselt, ami kihangsúlyozta kemény, formás melleit.

– Hogy vagy, Chris?

– Szuperül – felelte Chris kissé túljátszott jókedvvel. – Hallottad a nagy hírt? Kigolyóztak az estélyiről. Az állásába fog ez kerülni annak a húgyagyú Grayle-nek.

Sue hallotta. Mindenki hallotta már a Ewenben.

– Apám bepereli őket – folytatta Chris. Aztán a válla fölött: – Billiiii! Ugorj ide, és köszönj Sue-nak.

Billy ledobta a lapot, és kényelmesen elindult feléjük; hüvelykujjait beakasztotta szegecsekkel kivert farmerjének vastag övébe, a többi ujja bénán fityegett kitömött slicce fölött. Sue teljesen valóságútlennek találta az egészet, és ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy szája elé kapva a kezét visítva felneveessen.

– Csá, Suze – mondta Billy. Becsúszott Chris mellé, és azon nyomba masszírozni kezdte a lány vállát. Tökéletesen kifejezéstelen volt az arca: mintha egy szelet marhahúst fogott volna a kezébe.

– Mindenesetre tönkrevágjuk az estélyt – mondta Chris. – Valahogy tiltakozni kell.

– Komolyan? – Sue tényleg megijedt.

– Nem – rántotta meg a vállát Chris. – Nem tudom. – Az arca egyik pillanatról a másikra eltorzult a dühtől, lökésszerűen, ahogy a tornádó csap le. – Az a rohadt Carrie White! Tűnne már a picsába az a szentfazék!

– Kihevered – mondta Sue.

– Hallod, ha ti is mellém állnátok... Sue, figyelsz? Elkaphatnánk a töküket. Neked is bűzlik a rendszer, nem?

Sue-nak arcába szökött a vér. – Nem tudom, hogy mire célzol, de ha tudni akarod, nem ugrálok senkinek, nekik se. Lehúztam a büntetést, mert úgy éreztem, hogy megérdemlem. Nagy szarságot csináltunk. Ennyi.

– Francokat. Az az elcseszett Carrie rohangál körbe, mint a bolond, hogy rajta meg a golyóálló anyján kívül mindenki a pokolba kerül, te meg még vele vagy? A véres tamponokat a torkán kellett volna lenyomni!

– Aha. Na jó. Hát szia, Chris. – Sue kikászálódott a bokszból.

Ezúttal Chris arcát futotta el a pír, mintha vörös felhő ereszkedett volna rá.

– Megjátszod itt a Szent Johannát, mi? Mintha úgy emlékeznék, hogy te is benne voltál a buliban.

– Igen – felelte Sue, és már remegett –, de aztán abbahagytam.

– Jézusom, abbahagytá! – ámult el Chris. – De jó neked. Vidd innen a sörödet, nehogy megérintsem és aranyá változzon.

Sue nem vitte el a sört, sarkon fordult és botladozva kiment. Túl erős volt a felindulása ahhoz, hogy sírjon vagy kiabáljon. Jól kijött mindenkivel, veszekedésbe sem keveredett az első osztályos copfráncigálások óta. És ma először fordult elő, hogy harcba szállt egy elvért.

Csakhogy Chris is bevitt egy találatot, és ráadásul a legsebezhetőbb pontra: Sue valóban képmutató volt, le sem lehetett tagadni. Elkésérítette a mélyen rejtőző bizonyosság, hogy az egyik fő indoknak, amiért részt vett Miss Desjardin gimnasztikából és izzasztó futásokból álló óráin, semmi köze nem volt a nemeslelkűséghez: mindent feláldozott volna, hogy utolsó iskolai báljára elmehessen. Mindent.

Tommy még sehol.

Sue visszafelé indult el, az iskola irányába. Kavargott a gyomra. Kedvesnővérke, Miss Suzy de Vajszív. A rendes kislány, aki azt csak jövődöbeli férjével csinálja, a megfelelő vasárnapi díszletek között. Két gyerek. Fel kell pofozni őket, ha a becsületesség leghalványabb jelét is mutatják: azaz kefélnek, verekszenek, vagy nem hahotáznak udvariasan, ha valaki mond valami szellemeset.

Évzáró bál. Kék ruha. Mellcsokor egész délután a hűtőszekrényben. Tommy fehér szmokingban és övkenővel, fekete pantalló, fekete cipő. Fényképező papák beállításai a nappali szoba pamlagjánál, Kodak, Polaroid. Krepp-papír a tornaterem kopár gerendáin. Rockegyüttes és szalonzenekar. Balfékeknek nem ajánlott. Miki egereknek kívül tágasabb. Kizárólag reménybeli golfklubtagok és a Tiszta Övezet lakói részére.

Kicsordultak a könnyei, és futni kezdett.

Árnyékból a fényre (60. oldal):

Az alábbi kivonat Christine Hargensen Donna Kelloggnak írt leveléből származik, Miss Kellogg 1978-ban költözött el Chamberlainból a Rhode Island-i Providence-be; nyilvánvalóan egyike volt Chris Hargensen kevés közeli barátjának és bizalmasának. A postai bélyegző dátuma 1979. május 17.:

"Szóval kigolyóztak a bálról, és a beszari apám nem csinál semmit. De azért ennyivel nem ússzák meg. Még nem tudom pontosan, mi lesz az, de valamit tutira kitalálok, és telefossák majd a gatyájukat a meglepetéstől..."

Május tizenhetedike. Kihúzta a napot a naptárban rögtön azután, hogy hosszú fehér hálóingébe bújt: kihúzott minden eltelt napot vastag, fekete filctollával, és érezte, ennél rosszabbul nem is igen viszonyulhatna az élethez. De nem számít. Az számított egyedül, hogy másnap Mami már iskolába akarta küldeni, akkor pedig ismét találkoznia kell velük.

Az ablak mellett álló hintaszékbe ült (saját pénzén vette), lehunyta a szemét, és zûrzavaros gondolataival együtt kisöpörte õket a fejébõl. Olyan volt, mint amikor padlót söpör: emeld fel tudatalattid szõnyegét, és söpörj alá mindent. Agyõ.

Kinyitotta a szemét; a komódon fekvõ hajkefére nézett.

Görbület.

Fõlemelte a hajkefét. Nehéz volt. Mintha kéziszûlyzõt emelne erõtlen karral. Jaj. Nyögött.

A hajkefe a komód szélére siklott, túl azon a ponton, ahonnan már a földre kellett volna bucskáznia – aztán csak himbálózott, mintha láthatatlan madzag tartaná. Carrie résnyire nyitott szemmel figyelte, az erek lüktettek a halántékában. Egy orvos döbbenet tapasztalta volna, hogy a teste milyen irracionálisan mûködik: légzése percenként tizenhatra esett vissza, vérnyomása 190/100-ra emelkedett. Száznegyvenet vert a szíve, ez magasabb, mint az asztronautáké a felszállás pillanatában. Testhõmérséklete 34,6 fokra süllyedt. Olyan energiát égetett, amit mintha sehonnan nem vett volna fel, és nem is továbbított volna sehová. Az elektroencefalogram alfahullámokat mutatott volna ki, melyek már nem is annyira hullámok, mint inkább hosszú és egyenetlen tûhegyes csúcsok.

Óvatosan leengedte a hajkefét. Jó. Elõzõ este még a földre pottyant. Apádüte nincs, akit megfogtak, kiáll.

Újra lehunyta a szemét, és tovább ringatózott. Testi funkciói kezdtek visszaállni a megszokottra; légzése addig gyorsult, míg már szinte zihált. A hintaszék halkan nyikorgott, de nem zavarta. Megnyugtatta inkább. Hinta-palinta. Nem gondolni semmire.

– Carrie? – A Mami hangja letrõl tétován szállt fel hozzá.

(megérzi a rezgést mint a rádió ha bekapcsolom a turmixgépet jó ez jó)

– Imádkoztál?

– Most imádkozom – kiáltotta vissza.

De még hogy.

A fotelágyra nézett.

Görbület.

Irtózatossúly. Elbírhatatlan.

Az ágy megremegett; egyik vége hét-nyolc centire felemelkedett.

Recsegve zökkent a helyére aztán. Carrie várta egy pillanatig a szája szögletében bujkáló mosollyal, hogy Mami felkiabáljon mérgesen. De csend volt; Így hát felkelt, az ágyához lépett, és bebújt a hûvös paplan alá. Fájt a feje, szédült, mint mindig a hasonló gyakorlatok után. A szíve örûlten dobolt.

Lekapcsolta a lámpát, és hátradõlt. Párna nincs. Mami megtiltotta a párnát.

Koboldokra gondolt, szellemekre és boszorkányokra,

(boszorkány vagyok mami? az ördög ágyasa) akik röpködnek az éjszakában, megsavanyítják a tejet, felfordítják a vajaskannákat, üszkössé varázsolják a gabonát, míg

ők rettegve bújnak egymáshoz a házakban, melyeknek ajtajára rontás elleni jeleket véstek.

Lehunyta a szemét, elaludt, és az éjszakán átszakadó, hatalmas, élő kövekről álmodott: a Mamira zuhannak, rájuk zuhannak. Próbáltak elmenekülni, búvóhelyet találni. De a szikla nem rejté el őket; a kiszáradt fa védelmet nem nyújtott.

Susan Snell: A nevem Susan Snell (New York, Simon és Schuster, 1986), I-IV. oldal:

Egy dolgot senki nem értett meg azzal kapcsolatban, ami Chamberlainben történt az évváró bálon. Nem értették meg az újságírók, a Duke Egyetem professzorai, sem David Congress – bár az ő Árnýékból a fényre című könyve valószínűleg az egyetlen nagyjából tisztességes írás a témában –, és legkevésbé a White-bizottság, amelyik igyekezett bűnbaknak kikiáltani engem.

Márpedig ez az egy dolog a leglényegesebb: gyerekek voltunk.

Carrie tizenhét éves volt, Chris Hargensen szintén tizenhét, csakúgy, mint én, Tommy Ross tizennyolc, Billy Nolan (akit ismétlésre bocsátottak a kilencedik osztályban, gondolom, mielőtt rájött, hogyan löje be magát vizsgák alatt) tizenkilenc...

Az idősebb gyerek társadalmilag elfogadhatóbb módon reagál bizonyos dolgokra, mint a fiatalabb, ez természetes, ám az is, hogy még mindig hajlamos rossz döntéseket hozni, hibásan felmérni a helyzetet, túlzón reagálni...

A bevezetőt követő első fejezetben szükségesnek érzem, hogy bemutassam ezt a folyamatot magamban, amennyire hűen csak lehet. Az évváró bál előzményeiben való részvételem mindenképpen alapvető fontosságú a fejleményeket illetően, és ha tisztázni szeretném a nevem, fel kell idéznem olyan jeleneteket, amelyek különösen fájdalmasan érintettek...

Elmondtam már ezt a történetet nemegyszer, a White-bizottság előtt is, amely hitetlenkedéssel fogadta. Kétszáz haláleset és egy egész város pusztulása után valóban könnyű megfeledkezni arról, hogy gyerekek voltunk. Gyerekek, akik jót akartak...

– Elment az eszed.

Tommy úgy pislogott rá, mint aki nem hisz a fülének. Náluk voltak; ment a tévé, de már régóta rá se hederítettek. Tommy anyja átment Mrs. Kleinhez egy kicsit beszélgetni, az apja egy madárkalitkán dolgozott lent a pinceműhelyben.

Sue feszengett, de elszántság tükröződött az arcán. – Tényleg így akarom.

– Hát én nem. Ez a legnagyobb hülyeség, amit életemben hallottam. Mintha fogadásból csinálnád.

– Igen? – Sue vonásai megkeményedtek. – Tegnap még milyen nagy hangon szónokoltál. De ha neked kéne egyszer fölemelni a fenekedet a székről, hogy...

– Nyugi, várjál. – Tommy vigyorogva csóválta a fejét. – Nem mondtam nemet.

Egyelőre.

– Neked...

– Várj egy picit. Hallgass meg. Azt akarod, hogy Carrie-vel menjek a bálra. Oké, felfogtam. De pár dolgot nem értek.

– Mégpedig?

- Először is, mire jó ez? Másodszor, honnan veszed, hogy beleegyezik, ha elhívom?
- Hogy beleegyeznek-e?... – Sue csak hápogott. – Te mindenkinek tetszel, és...
- Pont az érdeklő Carrie-t, hogy ki tetszik mindenkinek.
- Elmenne veled.
- De miért?

Sue büszkén mosolygott, de hajlíthatatlan maradt. – Láttam, ahogy rád néz. Odavan érted. Mint minden második lány a Ewenben.

Tommy felhúzta a szemöldökét.

- Csak azért mondom – tette hozzá Sue védekezően –, nehogy azt hidd, képes lesz visszautasítani.
- Mondjuk, elhiszem. És a másik?
- Hogy mire jó? Szerintem... ez felrázza... hogy ki tudjon törni... – Sue elhallgatott.
- Hogy közénk tartozzon, vagy mi? Ugyan már, Suze. Te is tudod, milyen hülyeséget mondtál.

– Lehet. De akkor is. Nekem akkor is jóvá kell tennem...

– A zuhanyozós ügyet?

– Meg egy csomó mindent azon kívül. Ha az lett volna az első, talán nem érdekelne.

Csak hogy évek óta így megy – nem voltam benne az összes ugratásban, de ha ugyanabba a csoportba járunk, biztos nem hagyom ki azokat sem. Olyan... muris volt. A lányok nagyon gonoszak tudnak lenni, ti ezt nem értitek. A fiúk szekáltak volna egy darabig, aztán kész, de a lányok... mindig jött valami újabb, arra sem emlékszem már, hogy kezdődött. Carrie helyében már ki se mernék menni az utcára... keresnék egy nagy sziklát, és alábújnék.

– Ezek gyerekes dolgok – mondta Tommy. – A gyerekek nem tudják, mit csinálnak. Még azt sem fogják fel, hogy megbánhatnak vele másokat. Nincs izéjük... empátiájuk, érted?

Sue próbálta valahogyan szavakba önteni a gondolatait, mert hirtelen nagyon fontosnak érezte őket: úgy borultak az öltözőbeli eset fölé, mint az égbolt a havasokra.

– Egyáltalán, alig akad valaki, akit foglalkoztat, hogy amit tesz, fájdalmas másoknak! Az emberek nem lesznek jobbak, legfeljebb okosabbak. Ha pedig okosabbak, ugyanúgy kihúzkodják a légy szárnyát, csak ravaszabb indokot találnak hozzá. Jó páran sajnálják Carrie White-ot – legtöbbször lány, amin csak röhögni lehet –, de fogadok, hogy egyik se gondol bele, milyen Carrie White-nak lenni a nap minden percében. Nem törődnek vele.

– Te igen?

– Mit tudom én! – kiáltotta Sue. – De valakinek meg kell már próbálnia úgy sajnálni őt, hogy érezze is... hogy jelentsen valamit.

– Rendben van. Elhívom.

– Elhívod? – Sue meglepve nézett Tommyra. Komolyan nem is merte remélni.

– EL De szerintem nemet mond. Túlbecsüled a közönségsikeremet. Ez a népszerűség, amivel jössz... nem tudom. Az agyadra ment teljesen.

– Köszönöm – mondta Sue, de azzal a különös hangsúllyal, ahogyan egy inkvizítornak köszönné meg a kínzást.

– Szeretlek – mondta Tommy.

Sue felkapta a fejét. Ezt ma hallotta tőle először.

A nevem Susan Snell (6. oldal):

Sokan – főként a férfiak – nem tartják furcsának, hogy megkértem Tommyt, vigye el Carrie-t a bálra. Annál inkább meglepődnek azon, hogy Tommy meg is tette, amiből kiderül, mennyire kevésbé várnak önfeláldozást a férfiak egymástól.

Tommy megtette, mert szeretett, és mert én ezt akartam. Csakhogy honnan tudtam, hallom most a kételkedő hangot a kakasülőről, hogy szeret? Onnan, hogy mondta, kedves uram. És ha ön ismerte volna, bizonyosan elég lett volna ennyi Önnek is...

Csütörtökön kérte meg, ebéd után, de olyan zavarban volt, mint az első zsúrjára készülő kisiskolás.

Négy paddal ült mögötte az ötödik órában; kicsengetés után átverekedte magát a kifelé száguldók tömegén. A katedrán a magas, hízásnak induló Mr. Stephens szórakozottan gyömöszölte be papírjait kopott, barna táskájába.

– Carrie?

– Hm?

Carrie úgy nézett fel a könyveiből ijedten, mintha arra számítana, hogy megütik. Borús volt az idő, és a mennyezetbe épített fénycsövek fluoreszkálása nem használt sápadt arcszínének. Tommy most vette észre először (hiszen első alkalommal nézte meg igazán), hogy tulajdonképpen nem is csúnya. Az arca kerek volt, a szeme pedig annyira sötét, hogy szinte árnyékot vetett, mintha horzsolások nyomai volnának a szemhéjain. Sötétszöke, drótszálú haját hátul kontyba fogta, ami nem illett hozzá. Ajka duzzadt, majdhogynem buja, a fogai természetes fehérek. A teste viszont leginkább meghatározhatatlan. Zsákszerű szvetter rejtette el a melleit, melyek így épp csak kidudorodtak. Színes szoknyát viselt, középhosszút az 1958-as divat szerint, lehetetlenül lógott rajta; lábikrája viszont (a kísérlet, hogy térdzoknival takarja el, bizarr volt, de sikertelen) erősnek tűnt és formásan gömbölyűnek.

A tekintetében ijedség bujkált és még valami más. Tommy rögtön felismerte, mi az: Sue igazat mondott, és Tommynak átfutott az agyán a kérdés, hogy most valójában rendes dolgot művel, vagy még jobban elront mindent.

– Ha még nem volna partnered a bálra, arra gondoltam, eljönnél velem?

Carrie-nek fennakadt a szeme, és abban a pillanatban furcsa dolog történt. Talán a másodperc töredékéig tartott csak, de Tommy később is könnyedén vissza tudta idézni, mintha álmodta volna, vagy a déjá vu érzése fogta volna el. Megszédült, mint amikor elveszti teste fölött az uralmat – a tehetetlenség nyomorult érzése volt, arra emlékeztette, amikor túl sokat iszik, és már tudja, hogy nyomban el fogja hányni magát.

Gyorsan elmúlt.

– Mi? Hogy mi?

Legalább nem volt mérges. Tommy elsőprő dührohamra számított, aztán fergegetes visszavonulásra. De úgy látszott, Carrie jószerivel meg sem tud birkózni a hallottakkal. Már csak ketten maradtak az osztályteremben, az éppen kirohant és a nemsokára beözönlő diákok közti idő légüres terében.

– Az évfáras bál – magyarázta Tommy kissé megremegve –, ami jövő pénteken lesz... tudom, hogy kicsit későn szólok, de...

– Nem szeretem, ha hülyének néznek – mondta halkán Carrie, és újra a könyvébe temetkezett. Egy cseppnyi tétovázás után már úgy tett, mintha nem is törődne vele. Aztán egyszerre felszegte a fejét, és Tommy nem volt biztos benne, hogy tudatában van a természetes méltóságnak, ami megcsillan a tekintetében. – Azt hiszitek, hogy velem akármit lehet? Hogy én mindennek bedőlök? Tudom, hogy kivel mész.

– Azzal megyek, akivel én szeretnék – felelte Tommy türelmesen. – Veled szeretnék, azért hívtalak. – Végső soron ez volt az igazság. Ha Sue volt is, aki ki akarta engesztelni Carrie-t, neki, Tommynak kellett cselekednie szabad akaratából.

A hatodik órára érkező tanulók kezdtek beszivárogni lassan; néhányan kíváncsian feléjük sandítottak. Dale Ullman sűgött valamit egy másik srácnak, akit Tommy nem ismert, mire elvigyorodtak mind a ketten.

– Menjünk – mondta Tommy. Kisétáltak a folyosóra.

Félúton voltak a Negyedik szárnyba – Tommy termével ellenkező irányban –, egymás mellett, mintegy véletlenül, amikor Carrie alig hallhatóan megszólalt: – Szívesen mennék. Tényleg.

Tommy elég figyelmes volt ahhoz, hogy érzékelje, ez még nem beleegyezés. Az első lépést azért megtette. – Hát akkor gyere. Jó lesz... nem lesz semmi baj.

– Dehogynem – felelte Carrie elmélázva, és tünődő arca egyenesen szépnek tetszett e percben. – Iszonyú lesz.

– Nincs még jegyem – folytatta Tommy, mintha nem is hallaná –, és ma árulják utoljára.

Brent Gillian kiáltott fel a túloldaltól: – Tommy, mi van, rossz fele mész! Carrie megállt. – El fogsz késni.

– Akkor jössz?

– A te termed... – Másfelé jártak a gondolatai. – A termed... Mindjárt csöngetnek.

– Akkor jössz?

– Igen – fakadt ki Carrie tehetetlen indulattal. – Úgyis tudad. – Megtörölte szemét a kézfejevel.

– Nem tudtam, de most már tudom. Fél nyolcra érted megyek.

– Jó – suttozta Carrie, mint aki nyomban elájul. – Köszönöm.

Tommy pedig zavartan megérintette a kezét.

Árnyékból a fényre (74-76. oldal):

Carrie White ügyének valószínűleg egyetlen más vonatkozását sem értették annyira félre és bástyázták körül misztikus magyarázatokkal, mint a Thomas Everett Ross által betöltött szerepet, aki Carrie balvégzetű kísérője volt a Ewen Gimnázium érettségi bálján.

Morton Cratzchbarken tavalyi, szenációhajhász előadásában azt állította (Nemzeti konferencia a fizikai jelenségekről), hogy a huszadik század két legmeggrázóbb eseménye a John F. Kennedy elleni 1963-as merénylet volt és a Maine állambeli Chamberlain pusztulása 1979 májusában. Cratzchbarken rámutat, hogy a média tömeghisztériát keltett mindkét esetben, egyszersmind világgá kürtölve azt a kétségbevonhatatlan tény, hogy míg valami lezárult, valami más végérvényesen mozgásba lendült. Ha párhuzamot lehet vonni, Thomas Ross Lee Harvey Oswald szerepét játszotta, a katasztrófa kirobbantójáét. A kérdés azonban nyitott: szándékosan tette vagy akaratlanul?

Susan Snell említést tett arról, hogy Ross eredetileg őt kísérte volna az évfáradó estélyre. Fenntartja vallomását, miszerint ő maga indítványozta, jóvátételül az Öltözöben törtétekért, hogy Ross inkább Carrie-vel menjen. Állítását többek, élükön a harvardi George Jerome-mal, romantikus torzításnak vagy nyilvánvaló hazugságnak tartják. Jerome ellenállhatatlanul és ékesszólóan érvel amellet, hogy legkevésbé sem tipikus egy középiskolás kamasz részéről a "jóvátétel" gondolata – különösen egy olyan társával szemben elkövetett sértés ügyében, akit a meglévő klikkek kiközösítettek.

"Felemelő lenne, ha hihetnék abban, hogy a kamaszkori lélek egy ilyesfajta gesztussal képes visszaadni a »rút kiskacsa« büszkeségét és önbecsülését – írja Jerome a The Atlantic Monthlyban –, ám ismereteink másra engednek következtetni. A rút kiskacsát nem emelik gyengéden magukhoz a társak, hogy azután beállítsák a sorba; ellenkezöleg, gyorsan és könyörtelenül elúzik maguk közül."

Jerome-nak természetesen igaza van – legalábbis a madarakat illetően –, és ékesszólása nagymértékben hozzájárul a "csínytevő"-teória terjedéséhez, melyet a White-bizottság is feltételezett, ha nem is szögezett le nyilatkozatában. Ez az elmélet arra a hipotézisre épül, hogy Ross és Christine Hargensen (ld. 10-18. oldal) álltak annak a laza szövetkezésnek a középpontjában, melynek célja az volt, hogy Carrie White jelen legyen a bálon, ahol majd a végső megaláztatást mérik rá. Néhányan (főként detektívregény-írók) Sue Snellnek is aktív szerepet tulajdonítanak az összeesküvésben. Ez már a létező legrosszabb fényben tünteti fel a rejtélyes Mr. Rosst: "csínytevőből" így olyan alakká minősül, aki szantszándékkal vezet egy labilis lányt rendkívüli stresszt okozó helyzetbe.

Mr. Ross jellemének ismeretében azonban jelen szerző elveti ezt az eshetőséget. Becsmérlői, akik ostoba, klikkcentrikus sportolónak festették le, nem fordítottak karakterére kellő figyelmet: nézeteik színvonalát az "izomagyú" kifejezés megfelelően tükrözi.

Tény, hogy Ross átlagon felüli képességekkel megáldott atléta volt. Másodévtől már a Ewen válogatott baseballcsapatában játszott, és a Boston Red Sox menedzsere, Dick O'Connell szerint jó eséllyel pályázott volna egy nagyobb összegű profi szerződésre – ha életben marad.

De túl ezen, tanulmányait is kitűnően végezte (távolról sem számított tehát "izomagyúnak"); szülei úgy vélik, ha a baseball mellett dönt is, előbb megszerezte volna az angol szakos egyetemi diplomát. Verseket is írt; egyik, halála előtt hat hónappal írt költeményét egy kisebb, de szép hagyományokkal rendelkező periodika, az Everleaf le is közölte. (Megtalálható az V. Függelékben.)

Ma is élő osztálytársai szintén nagyra tartják, és ez sem elhanyagolható. A sajtóban Báli estének keresztelt eseményt mindössze tizenketten éltek túl: akik nem jelentek meg az ünnepélyes alkalmon – többségükben az alsó és felső évfolyamok népszerűtlen tagjai közé sorolhatók. Ha tehát még ők is úgy emlékeztek Rosstra, mint barátságos, kellemes természetű fiúra (többnyire a "baromi jó fazon" megjelöléssel), nem támadnak-e hatalmas repedések Jerome sziklaszilárdnak tűnő érvelésén?

Ross iskolai eredményei – bizonyítványát az állam törvényeinek megfelelően nem fénymásolhatjuk ide – az osztálytársak, rokonok, szomszédok és tanárok visszaemlékezéseivel kiegészítve kivételes fiatalember képét rajzolják elénk. Ez a kép nehezen egyeztethető össze a Jerome által felvázolt klikkes, ravaszkodó, erőszakos személyiséggel. Nyilvánvaló, hogy nagyfokú önállósággal rendelkezett, és ki merte tenni

magát az esetleges gúnyolódásnak, amikor elhívta Carrie-t a bála. Ami biztos: ritkaságszámba megy a hozzá hasonló, társadalmilag tudatos gondolkodású fiatalember.

Nem kezdeményezzük persze szentté avatását, nincs okunk rá. De beható kutatás eredményeként kijelenthetjük, hogy nem volt szertelen kos sem a gimnáziumi nyájban, aki vakon állna be társai közé, hogy elpusztítsanak egy gyengébb juhot...

Csak feküdt

(nem félek tőle nem félek tőle)

az ágyon, arca előtt keresztbe vetette a karját. Szombat este. Ha meg akarja csinálni a tervezett ruhát, legkésőbb holnap

(nem félek mami)

el kell kezdenie. Az anyagot meg is vette már Johnnál Westoverben. A bársony nehéz, tömött gazdagsága ijedséggel töltötte el, csakúgy, mint az ára; elbátortalanodott a helyiség méretétől, az elegáns hölgyek magabiztos sétafikálásától az egymásra tornyozott szövetek között. Érzett valami visszhangzó idegenszerűséget a levegőben – egészen más világ volt, mint az áruház Chamberlainben, ahol vásárolni szokott.

Elbátortalanodott, de nem állt meg. Ha akarná, mind sikoltozva menekülnének az utcára, feldölnének a próbababuk, lezuhannának a fénycsövek, kibomlott lobogóként süvitenének a vég szövetek a levegőben. Akár Sámson a templomban, pusztulást hozhatna rájuk egymaga, ha úgy kívánná.

(nem félek)

A csomagot egy száraz polcon rejtette el a pincében, és elhatározta, hogy felhozza még ma éjjel.

Kinyitotta a szemét.

Görbület.

A komód fölemelkedett, rázkódott egy pillanatra, azután lebegve siklott még feljebb, míg már súrolta a mennyezetet. Lejjebb. Feljebb. Most az ágy, mindenestül. Fel. Le, Fel. Le. Mint a lift.

Alig-alig fáradt el tőle. Épp csak egy kicsit. A képesség, amit kis híján elvesztett két hete, újult erőre kapott. Olyan sebességgel fejlődött, ami már...

Szinte félelmetes volt.

Aztán, látszólag hívatlanul – mint a menstruáció felismerése –, feltámadtak az emlékek: átszakadt valamiféle szellemi gát, és kavargó áramlatok törtek elő. Ködös, határozatlan vonalú kislánykori emlékek voltak, mégis valóságosak a falon táncoló festményekről, ahogyan a másik szobából kinyitotta a fürdőszobában a csapokat, amikor Mami kérte

(Carrie csukd be az ablakot mindjárt esik) valamire, és az ablakok döngve csapódtak be az egész házban; amikor Miss Macaferty egyszerre csak négy lapos gumiabroncsra zökkent, mert ő egy szempillantás alatt kicsavarta a Volkswagen szelepeit; a kövek...

(!!!!!!! nem nem nem nem nem !!!!!!!)

és most már nem lehetett az emléket megtagadni, ahogyan a havivérzést sem: az az emlék nem volt ködös, az nem, harsányan tündöklőnek látta, akár az égen cikázó villámot: a kislány

(mami ne mami nem kapok levegőt mami a torkom bocsánatot kérek a nyelvem mami ne a nyelvem vér a számban)

a szegény kislány

(rikoltva: kis ribanc én tudom hogy van ez veletek én tudom mit csináljak)
a szegény kislány a cella küszöbén, fekete csillagok vibrálnak a szeme előtt, halk, távoli zümmögés a fejében, ajkai között leffeg megdagadt nyelve, torkán a horzsolások vörös nyomai, ahol Mami fojtogatta, aztán Mami visszajön, érte jön, magasra emelt kezében apa hosszú henteskése,

(kivágni ki kell vágni a gonoszt a tisztátalanságot a húsból tudom én hogy a szem kivágni a szemedet)

Mami rángatózó arca, csorgó nyál az állán, másik kezében apa Bibliája,

(még egyszer nem nézed azt a paráznaságot) és valami meghajlott, nem görbület volt, hanem GÖRBÜLET, formátlan és iszonyatos nagyságú, az erő gejrje megismételhetetlenül és aztán valami a tetőre esett Mami felkiáltott és elejtette a Bibliát és jó volt aztán újabb puffanások és dübörgés a házban boruló bútorok és Mami a kést is elejti térdre hullik és imádkozni kezd feltartott karral billegve a térdén míg a lépcsőn lezúdulnak a székek megpördül az ágy az emeleten az étkezőasztal megpróbálja kipréselni magát az ablakon és Mami szeme tébolyodottan dülled ki ujjával a kislányra mutat

(te csinálod ördögfatty a boszorkány te csinálod) és aztán a kövek és Mami elájul amint a tető beroskad mintha Isten lépett volna rá és aztán...

Aztán ő is elájult. Későbből nem maradt meg emlék. Mami nem beszélt róla soha; a henteskés visszakerült a fiókba. Mami ellátta a sebeket a nyakán, és mintha Carrie megkérdezte volna akkor, mik ezek a kék és fekete foltok, de Mami összeszorította a száját, és nem felelt. Lassanként elfelejtették: az emlékezet szeme csak álmaiban nyílt meg. A képek nem táncoltak többé a falakon, nem csapódtak be maguktól az ablakok. Carrie nem is emlékezett már az időre, amikor másképpen volt – egészen mostanáig.

Csak feküdt az ágyon, nézte a plafont, izzadt.

– Carrie! Vacsora!

– Köszönöm,

(nem félek)

Mami.

Felkelt, Összefogta a haját egy sötétkék gumival. És lement a lépcsőn.

Árnyékból a fényre (59. oldal):

Mennyire volt érzékelhető Carrie "östeheisége", és mit gondolt róla a végletes keresztény etikát magának valló Margaret White? Valószínűleg sohasem tudjuk meg. De hajlamosak vagyunk feltételezni, hogy Mrs. White reakciója is végletes lehetett...

– A pitéhez hozzá se nyúltál – nézett fel Mami a brosrából, miközben a teáját itta. – Pedig házi.

– Pattanásaim lesznek tőle, Mami.

– A pattanás az Úr büntetése. Edd a pitédet.

– Mami?

– Igen?

Carrie belevágott. – Tommy Ross meghívott a jövő szombati évváró bálra...

A brosúra rögtön feledésbe merült. Mami úgy bámult rá, mint aki életében ilyesmit nem hallott. Orrcimpái kitágultak, mint a lóé, amely kígyó farkcsörgésére neszelt fel.

Carrie-nek gombóc volt a torkában, nyeldekelt, de csak
(nem félek ó dehogynem)

részben sikerült eltüntetnie.

– ...és ő nagyon rendes fiú. Megígérte, hogy értem jön, bemutatom neked, és...

– Nem.

– ...tizenegyre hazahoz. Én...

– Nem, nem és nem!

– ...elfogadtam. Mami, be kell látnod, hogy egyszer már nekem is... meg kell próbálnom beilleszkedni. Nem vagyok olyan, mint te. Mindig kinevetnek – a többiek, mindig, de most már elegendem lett. Egész ember szeretnék lenni, mielőtt túl késő...

Mami Carrie arcába lötytyintette a teáját.

Langyos volt, Carrie mégis leforrázva hallgatott el. Bénultan ült, a borostyánsárga folyadék arcáról és álláról fehér blúzára csöpögött és szétterjedt a szöveten. A ruha a bőréhez tapadt, a foltokból fahéj illata áradt.

Mrs. White dermedten, remegve ült vele szemben, csak orrcimpája remegett még mindig. Aztán hátrakapta a fejét, sikolya a mennyezet felé csapott.

– Istenem! Istenem! – csattogtak az állkapcsai. Carrie nem mozdult.

Mrs. White felpattant, és megkerülte az asztalt. Reszkető karmokká görbültek az ujjai. A szájalom és gyűlölet félőrült kifejezése az arcán.

– A celládba – mondta, – Eredj a celládba, és imádkozz.

– Nem megyek.

– A fiúk. Igen, jönnek a fiúk. Először a vér, aztán a fiúk. Szimatolnak, mint a kutyák, nyáladzanak, vicsorognak, hogy honnan jön a szag. Az a szag!

Vállból lendült akarja, és tenyerének csattanása Carrie arcán

(istenem annyira félek)

olyan volt, mint a levegőben megsuhogtatott bőrvé. Carrie ülve maradt, bár felsőteste megingott. Arcán az ütés nyoma fehérből vérvörösre váltott.

– A jel – zihált Mrs. White. Óriási volt a szeme, de kifejezéstelen; gyorsan, kapkodva szedte a levegőt. Mintha magában beszélt volna, mialatt karmai Carrie vállára ereszkedtek, és kirántották a székéből.

– Láttam én. Nagyon is láttam. De. Soha. Nem. Csináltam. Csak neki. Ő. Fogott. És... – szünetet tartott. Tekintete tompán emelkedett a mennyezetre. Carrie iszonyatosan félt Mami valami megrázó felismerés lázában vajúdott, ami mintha fölemészthetné minden erejét.

– Mami...

– Autók ülésén. Tudom én, hova visznek a kocsijukon. Erdősélre. Motelekbe. Whisky. A szag... megérik rajtad! – A hangja elvékonyodott, az inak kidagadtak a nyakán, tekergette a fejét, mintha fölötte keresne valamit.

– Mami, hagyd abba.

A szavak visszaterítették a valóság elmosódott körvonalai közé. Ajka megrebbent az elemi megrázkódtatástól, és megállt, mint aki hajdanvolt válaszok után tapogatózik egy új világ kérdéseire.

– A celládba – mormogta. – Eredj a celládba, és imádkozz.

– Nem.

Mami ütésre emelte a kezét.

– Nem!

A kéz megmerevedett; Mami hökkenten bámult fel rá, hogy ott van-e igazán, egészben. A süteményes tepsi hirtelen megugrott az asztali alátéten, és pörögve repült át a szobán, hogy aztán a falnak csapódjon a nappali ajtaja mellett; az áfonya szanaszét freccsent.

– Elmegyek, Mami!

Akkor Mami lefordított teáscsészéje is fölemelkedett, és a tepsi fölött tört darabokra. Mami sikoltva hullott térdre, karját a feje fölé emelte.

– Ördögfattya – nyögte –, Sátán ivadéka...

– Mami, állj fel.

– Bujaság és szabadosság, a húsnak vágyakozása...

– Állj fel!

Mami hangja elakadt, de azért felállt, keze a fején, mint a hadifoglyoknak. Mozgott az ajka; Carrie-nek úgy tűnt, a miatyánkot rebegi.

– Nem akarok neked rosszat, Mami – mondta Carrie, de kis híján neki is elcsuklott a hangja, nehezebbre esett uralkodni magán. – Csak a saját életemet akarom élni, A tiédet... nem szeretem. – Megdöbbsent a saját szavain; kimondta a legvégső káromlást, mely ezerszer szörnyűbb volt a B betűs szónál.

– Boszorkány – sustorgott Mami. – írva van: "Az asszony, hogyha igéző lesz közöttük, halállal lakoljon." Apád Isten művéért fáradt...

– Erről nem akarok beszélni – Carrie-t mindig felzaklatta, ha Mami az apjáról beszélt. – Azt kell megértened, hogy mostantól változnak a dolgok, Mami. – Szikrázott a szeme. – Rájönnek majd ők is.

Mami magában sustorgott tovább.

Carrie feldúltan, az elégedetlenség és izgatottság zűrzavaros érzésével a gyomrában megfordult, és lesietett a pincébe a ruhaanyagért.

Jobb volt, mint a cella. A cellánál, kék fényénél, a veríték és bűnei átható szagánál akármilyen jobb volt. Minden.

Mellére szorította a csomagot, lehunyta a szemét egy pillanatra, kizárta a pókhálóval beszótt csupasz izzó fényét. Tommy Ross nem szereti, ezt tudta. Érezte, hogy valami különös kárpótlásról van szó: megértette és válaszolt rá. A bűnbánat bizalmas ismerőse volt, mióta az eszét tudta.

Ő azt mondta, jó lesz – rendben lesz minden. Majd én gondoskodom róla, gondolta Carrie. Jobban járnak, ha nem is próbálkoznak. Nem tudta, hogy ez az ajándék a fény vagy a sötétség atyjától származik, de nem is érdekelte már, és leírhatatlan megkönnyebbülés lett úrrá rajta, mintha régóta hordozott, hatalmas súly gördült volna le a válláról.

Az emeleten Mami sustorgott rendületlenül. Nem a miatyánk volt: a gonosz elűzésének imáját mondta Mózes ötödik könyvéből.

A nevem Susan Snell (23. oldal):

Még filmet is készítettek belőle, áprilisban láttam. Amikor kijöttem a moziból, hányingerem volt. Amerikában bármi történik, kicsifrázzák, mint a bébicipőket. Ebben a

formában jobb, ha elfelejtjük; pedig Carrie White-ot elfelejteni nagyobb hiba lenne, mint bárki gondolná...

Hétfő reggel; Grayle igazgató és szárnysegédje, Pete Morton kávéjukat iszogatták Grayle irodájában.

– Hargensenről semmi hír? – kérdezte Morton. Szája John Wayne-től ellesett gúnyos mosolyra görbült, de a sarkában némi félelem vibrált.

– Egy kukk se. És Christine is felhagyott a szájalással, hogy az apja majd hazavág minket. – Grayle komolykodóan fújta a kávé.

– Mégse látom, hogy cigánykereket hánynál.

– Hát nem. Tudtad, hogy Carrie White ott lesz a bálon?

Mortynak tátva maradt a szája. – Na és kivel? A Pelikánnal? – A Pelikánt Freddy Holtnek hívták, ő is a gyepik közé tartozott a Ewenben. Örökké izzadságban úszott, és nyomott vagy hetven kilót, amiből az avatatlan szemlélő Ötvenet tulajdoníthatott az orrának.

– Nem – felelte Grayle. – Tommy Ross-szal.

Morty félrenyelte a kávé, és köhögőrohamban tört ki.

– Körülbelül én is így reagáltam – mondta Grayle.

– És a barátnője? A Snell kislány?

– Szerintem ő biztatta fel. Amikor beszéltem vele, büntudatosnak látszott Carrie miatt. A dekorációs csoportban van, madarat lehet vele fogatni, mintha mit sem számítana, hogy nem lesz ott az érettségi bálján.

– Aha – mondta Morty bölcsen.

– Ami pedig Hargensent illeti... gondolom, beszélt néhány emberrel, aztán rájött, hogy beperelhetjük Carrie White ügyében, és kiszállt a buliból. Engem inkább a lánya izgat.

– Valami botrányra számíthatunk péntek este?

– Nem tudom. Az biztos, hogy Chrisnek sok barátja elmegy. Billy Nolannel jár, annak is van egy állatkertre való haverja. Olyanfélék, akik elhivatottan ijesztgetnek halálra terhes nőket. Tudomásom szerint Chris teljesen az ujjá köré csavarta.

– Konkrétan tartasz valamitől?

Grayle felhúzta a vállát. – Konkrétan? Nem. De elég régen vagyok a pályán ahhoz, hogy tudjam, kínos a helyzet. Emlékszel a Stadler-meccsre?

Morty bólintott. Három évnél hosszabb időre lett volna szükség, hogy a Ewen-Stadler mérkőzés emléke elhomályosuljon. Bruce Trevor gyengécske tanuló volt, de briliáns kosárlabda-játékos.

Gaines, az edző nem örült, mégis Trevorról nyílt meg a lehetőség, hogy tíz év után a Ewen csapata bejusson a területi döntőbe. Aztán egy héttel a Stadler Bobcats elleni meccs előtt, amit mindenképpen hozni kellett volna, kizárták a csapatból, mert egy előre bejelentett öltözőszekrény-ellenőrzés során történelemkönyve mögött egy kiló marihuánát találtak. A Ewen 104:48-ra vesztett, és kiesett. De nem ez maradt meg az emberek emlékezetében, hanem a tömegverekedés, ami miatt meg kellett szakítani a játékot a negyedik negyedben. Bruce Trevor vezette, aki jogosan amellet kardoskodott, hogy ártatlanul vádolták meg; a végeredmény az volt, hogy négy sebesültet szállítottak kórházba. Egyiküket, a Stadler edzőjét, egy elsősegélyládával vágták fejbe.

- Ilyesmitől tartok most is – mondta Grayle. – Megérzés. Valaki rohadt paradicsommal állít be vagy valami hasonló.
- Lehet, hogy a jövőbe látsz – mondta Morty.

Árnyékból a fényre (92-93. oldal):

A TK-jelenség genetikus-recesszív volta ma már vitathatatlan – ám pontosan ellenkező előjellel fordul elő, mint a hemofília típusú betegségek, melyek csak férfiaknál fordulnak elő. A hemofília esetében, melyet egykor a "királyok kórjának" neveztek, a gén recesszív a nőnemben, akire tehát nem veszélyes. A fiúutódok ezzel szemben "vérzékenyek". A betegség csak akkor lép fel, ha a már beteg férfi házasságra lép olyan nővel, aki a recesszív gén hordozója, és fiúgyermekük születik. Amennyiben lányuk születik, az ismét csak hordozó lesz. Lényeges, hogy a férfi is lehet pusztán hordozója a recesszív génnek, de ha hasonló adottságú nővel egyesül, fiuk feltétlenül vérzékenységben fog szenvedni.

A királyi családokban, ahol rendszerint egymás között házasodtak, fokozott volt a gén reprodukciójának valószínűsége – innen a név: "királyok kórja". A hemofília a század első felében Appalachiában is nagyobb arányban fordult elő, és közismert mindazokban a kultúrákban, ahol elfogadott az incesztus és az első unokatestvérrel kötött házasság.

A TK-jelenség esetében azonban úgy tűnik, a férfi csupán hordozza a gént, mely lehet recesszív a nőben is, de kizárólag a nőben domináns. Vélhetőleg Ralph White hordozó volt, csakúgy, mint – különös véletlen folytán Margaret Brigham (akiről bizonyosan állíthatjuk, hogy csak hordozta a recesszív gént, mivel semmiféle információnk nincs arról, hogy lányához hasonló telekinetikus erővel rendelkezett volna). A vizsgálatok újabban Margaret nagymamája, Sadie Cochranre irányulnak, mert, ha a domináns/recesszív rendszer a TK-ra éppúgy érvényes, mint a hemofíliára, Mrs. Cochran feltehetően TK-domináns volt.

Ha a White házaspár utódja fiú, hordozó lett volna ő is, akkor pedig a mutáció fennmaradására elenyésző az esély, minthogy a Ralph White-Margaret Brigham párnál egyik részről sem ismerünk olyan korú unokatestvért, akit fiuk feleségül vehetett volna. Az még kevésbé valószínű, hogy máshonnan, véletlenszerűen kerül kapcsolatba TK-hordozó nővel. A gént eddig egyetlen, a témával foglalkozó munkacsoportnak sem sikerült izolálnia.

Mindazonáltal ma már, a Maine-beli katasztrófát követően senki előtt nem kétséges, hogy a gén izolálása az orvostudomány elsőrendű feladatai közé kell hogy tartozzon. A hemofíliás, azaz H-gén hatására vérlemezke-hiányos fiúutód születik. A telekinetikus, azaz TK-gén hatására olyan lány, aki pusztítani képes jószerivel tetszése szerint...

Szerda délután.

Susan tizenötödmagával – ennyi főből állt a báli dekorációs csoport – a hatalmas falfestményen dolgozott, mely a kettős zenekari dobogó mögött függ majd péntek este. A téma: Velence tavasszal (honnan szedik ezeket a giccses ötleteket, Sue kíváncsi lett volna. Négy évet járt a Ewenbe, kétszer is ott volt a bálon, de ez ideig nem sikerült rájönnie. Mi a fenének kellett téma egyáltalán? Miért nem tartanak egy normális bulit és kész?); a Ewen egy művészi hajlamú diákja, George Chizmar készített kis krétarajzot

gondolákkal, csatornával, alkonynál és egy szalmakalapos, evezőt szorongató gondolással rózsaszín, vörös és narancssárga háttér előtt. Tündökölt az ég és a víz, szép volt kétségtelenül. Chizmar aztán kihúzta a körvonalakat egy négy és félszer hatméteres vásznon, számokkal jelölve az egyes részletek színeit. A csoport tagjai pedig végtelen türelemmel színezték, mint egy óriás kifestőkönyvön csúszó-mászó gyerekek. Ettől függetlenül, gondolta Sue – amint rózsaszín krétaporos kezére és alkarjára pillantott, ez lesz minden idők leggyönyörűbb bálja.

Mellette Helen Shyres huppant a fenekére, derekát ropogtatva nyújtózkodott, és fennhangon nyögött hozzá. Kézfejjével hátrasodort egy hajtincset a homlokából; rózsaszín folt maradt utána.

– Azt tudnám, hogy dumáltál erre rá.

– Hiszen te is azt akard, hogy tetszetős legyen, nem igaz? – utánozta Sue Miss Geert, a bajszos vénkisasszonyt, akit a csoport tagjai rangjának megfelelően elnök úrnak szólítottak maguk között.

– Jó, de miért nem a büfés csoport vagy a szórakoztatási? Több ész, kevesebb hátfájás. Ahol agymunka van, ott vagyok én otthon. Ráadásul te nem is... – elharapta a szót

– Nem is jövök? – Susan megrántotta a vállát, és újra a krétáért nyúlt. Rettenetes írógörcse volt. – Nem, de azért szeretném, hogy szép legyen. – Félénken tette hozzá: – Tommy itt lesz.

Egy ideig csendben dolgoztak, aztán Helen abbahagyta megint. Senki nem volt a közelükben: Holly Marshall a vászon túlsó végén színezte a gondola gerincét.

– Elmondod, Sue? – kérdezte Helen végül. – Mindenki erről beszél.

– Persze. – Sue is megállt, az ujjait hajlítgatta. – Valakinek úgyis el kell mondanom, ha nem akarom, hogy félremagyarázzák. Én kértem meg Tommyt, hogy menjen Carrie-vel. Remélem, hogy sikerül megmozdítani... ledönteni valahogy a gátakat. Tartozom neki ennyivel.

– És akik még benne voltunk? – kérdezte Helen minden neheztelés nélkül.

Sue ismét vállat vont. – Szerintem mindenki maga döntse el, hogy viszonyul a dologhoz. Én nem kezdek köveket dobálni. De azt sem akarom, hogy azt higgyék, szóval...

– Hogy játszod a mártírt?

– Olyasmi.

– És Tommy rögtön belement? – Ez érdekelte Helent leginkább.

– Igen – mondta Sue könnyedén. Majd egy kis szünet után hozzátette: – A többiek biztos azt hiszik, beképzelt vagyok.

Helen elgondolkozott: – Hát... mindenki erről beszél, de legtöbben azt mondják, igazad van.

Szóval, ahogy mondtad, mindenki maga dönt. Azért néhánynak nagyon nem tetszik. – Helen együttérzően mosolygott.

– Chris Hargensen meg a többi?

– Meg Billy Nolan a haverjaival. Az aztán a genny alak, mi?

– Chris nincs oda értem, ugye? – Sue igyekezett kérdést faragni a kijelentésből.

– Susie, utál téged, mint a szart.

Sue bólintott; maga is meglepődött, hogy ez a tény lehangolta, de fel is dobta egyben.

– Hallottam, hogy az apja perelni akarta az iskolát, aztán inkább visszakozott – mondta.

Helen megrántotta a vállát. – Chris se szerzett sok barátot ezzel. Nem is tudom, mi ütött belénk. Kicsit olyan, mintha magammal se volnék tisztában.

Némán dolgoztak tovább. A terem túlsó végében Don Barrett támasztotta ki a létrát, hogy krepp-papírral vonja be a mennyezeti acélvázat.

– Oda nézz – mondta Helen –, ott megy Chris. Susan még épp időben nézett fel, hogy lássa,

amint a lány belép a tornaterem bejáratától balra eső kis irodába. Borvörös bársony forrónadrágot viselt és selymes fehér blúzt – melltartó nélkül, abból ítélve, ahogy ringott az egész berendezés –; mint egy piszkos vénember álma, gondolta Sue kesernyésen. Sokért nem adta volna, ha megtudhatja, mit keres Chris a báli bizottságnál. Persze Tina Blake ott dolgozott, és hírhedetten egy húron pendült ez a páros.

Ugyan, szólt rá saját magára. Mit vársz tőle, hogy vezeklőruhában mászkáljon?

Igen, vallotta be aztán. Voltak pillanatok, amikor pontosan ezt kívánta.

– Helen?

– Hmmm?

– Készülnek ezek valamire?

Helen arca kínosan maszkoszerűvé merevedett. – Nem tudom. – A hangja könnyed volt, túlzottan is ártatlan.

– Aha – dünnyögte Sue.

(tudsz valamit a fenébe vállalj te is magadra valamit mondd el)

Folytatták a színezést, egyikük sem szólt. Sue tudta, hogy valami nincs rendjén, de nem lesz képes Helenből kiszedni; többé már nem az a belevaló csaj a többiek szemében. Veszélyes és beláthatatlan dolgot csinált: kitört a maszkból, és felfedte az arcát.

A késő délutáni napfény, mely meleg volt, mint az olaj, és édes, mint a gyermekkor, rézsútosan dőlt be a tornaterem magas, világos ablakain.

A nevem Susan Snell (40. oldal):

Megértettem néhány dolgot azokból, amik elkerülhetetlenül vezettek a bálhoz. Bármennyire szörnyű volt, megértem, hogy Billy Nolan például hogyan keveredett bele. Chris Hargensen az orránál fogva vezette – többnyire, legalábbis. Ő pedig hasonlóképpen a barátait. Kenny Garson, aki tizennyolc éves korában maradt ki a gimnáziumból, a teszteredmények szerint általános iskolai harmadik osztályos szinten olvasott. Klinikai értelemben Steve Deighan alig múlt fölül egy idiótát. Többüknek kartonja volt a rendőrségen; Jackie Talbotot először kilencévesen kapták el, mert autókról lopkodott dísztárcsákat. A szociális dolgozó szemével még szerencsétlen áldozatoknak is tekinthetnénk őket.

De mit mondhatnánk Chris Hargensenről?

Én úgy látom, hogy az első pillanattól az utolsóig egyetlen cél lebegett a szeme előtt: Carrie White tökéletes megsemmisítése...

– Nem volna szabad – feszengett Tina Blake. Alacsony, csinos lány volt, hullámos, vörös a haja. Nagy műgonddal egy ceruzát dugott a füle mögé. – Ha Norma visszajön, köpni fog.

– Most szarik – mondta Chris. – Gyerünk. Tina zavartan röhögve meghátrált, de tett még egy gyenge kísérletet a védekezésre: – Egyébként is, minek neked? Úgyse jöhetsz.
– Nem baj – mondta Chris. A fekete humor nem hagyta el most sem.
– Itt van – lökött át egy átlátszó műanyag borítóba csúsztatott lapot Tina az asztalon. – Én kimegyek, veszek egy kólát– Ha az a dög Norma Watson visszajön és észrevesz, nem is láttalak.

– Oké – mormogta Chris, de addigra már elmerült az alaprajz tanulmányozásában. Meg se hallotta az ajtócsukódást.

Az alaprajzot is George Chizmar készítette, úgyhogy hiba nem volt benne. A táncter gondosan jelölve. Kettős zenekari dobogó. Az emelvény, ahol megkoronázzák a bálkirályt és a bálkirálynét

(megkoronáznám azt a kis kurva snellt vagy carrie-t ja)

az est végeztével. A parkettet három oldalról fogják közre a meghívottak asztalai.

Kártyaasztalok ugyan, de finoman kreppel és szalaggal takarva, mindegyiken az estélyi ajándékok, báli program és a szavazócédulák.

Lakkozott, hegyes körmét végigfuttatta az asztalokon, először jobbról, azután balról. Megvan: Tommy R. & Carrie W. Ezek tényleg nem adják föl. El sem akarta hinni; reszketett a dühtől. Tényleg azt gondolják, hogy megússzák ennyivel? Ajka fenyegetően megfeszült.

Hátrapillantott a válla fölött. Norma Watson még sehol.

Visszatette az ülésrendet, és végigpörgette a többi papírt az egyenetlen, vésett monogramokkal bontott asztalon. Számlák (elsősorban kreppről és filléres rajzszőgekről), a szülők listája, akik kártyaasztalokat kölcsönöztek, elismervények kisebb összegekről, a Star Nyomda számlája – ott készültek a báli belépők –, mintapéldány a bálkirály-bálkirálynő választás szavazócéduláiból...

A szavazócédula! Kikapta a többi közül.

Ezt elméletileg nem láthatta senki péntekig, amikor a jelölteket kihirdetik a hangosbemondón. A szavazásra a bálon kerül sor, de úrlapokat köröztek nyilvánosan már egy hónappal korábban. Az eredmény egyelőre szigorúan titkos.

Egyre erősödő mozgalom indult meg már a diákok között, hogy leszámoljanak ezzel a bálkirályi hülyeséggel – a lányok szerint nem emancipált, a fiúk szerint pedig szintiszta baromság, és ráadásul kínos is. Lehetséges, hogy idén utoljára lesznek ilyen hagyományos, formális táncok.

De Chrisnek csakis ez az év számított. Mohó izgalommal meredt a papírra.

George és Frida. Semmiképpen. Frida Jason zsidó.

Peter és Myra. Semmiképpen, ők se. Myra annak a klikknek volt a tagja, amelyik legszívesebben eltörölné a ceremóniát. Ha megválasztják, se törődne vele. Amellett körülbelül úgy fest, mint egy igásló valaga.

Frank és Jessica. Lehetséges. Frank Grier ebben az évben bekerült az új-angliai fociválogatottba; Jessica viszont csak egy kis verébfing, több a pattanása, mint az esze.

Don és Helen. Felejtjük el. Helen Shyrest sintérnek se választanák meg.

És az utolsó pár: Tommy és Sue. Csakhogy Sue természetesen ki volt húzva, és Carrie nevét írták fölé. Ez aztán a bûvös páros! Christ elkapta valami ideges, felcsukló nevetés, szája elé tette a kezét, hogy visszafojtsa.

Tina lélekszakadva érkezett vissza. – Jézusom, Chris, te még itt vagy? Már jön!

– Csigavér, drágám – mondta Chris, és visszahelyezte a papírokat az asztalra. Még mindig somolygott, amikor kísétált; egy pillanatra megállt, csúfondárosan odaintett Sue Snellnek, aki vért izzadt azon a bődületes falfestményen.

A folyosóra érve kihalászott egy tízcentest a táskájából, bedobta a telefonba, és felhívta Billy Nolant.

Árnyékból a fényre (100-101. oldal):

Nem tudni, mennyi munka volt a Carrie White tönkretételére irányuló tervben: valóban kidolgozott terv volt, melyet el is próbáltak többször, vagy csupán mafla, előkészítetlen próbálkozás történt?

...Magam az utóbbit támogatom. Az események középpontjában gyanúm szerint Christine Hargensen állt, de neki is csak ködös elképzelései lehettek arról, hogyan kellene "megfogni" Carrie-t. Úgy hiszem, ő bujtotta fel William Nolant és barátait, hogy kirándulást tegyenek Irwin Henty Észak-Chamberlainben fekvő farmjára. A kirándulás várható eredménye afféle faramuci "költői igazságtételnek" tűnhetett számukra...

Az autó csikorogva száguldott az aszfaltozatlan Stack End Road döngölt talajába mélyedt keréknyomon, száztízessel, ami már életveszélyesnek számított Észak-Chamberlainnek ezen az elhanyagolt útszakaszán. A májusi levelekkel dús lombok lelógó ágai olykor karcolták a Biscayne tetejét; a kocsit rozsdá marta, lökhárítóján horpadások, de a hátulját feljavították, és a kipufogót kettős hangtompítóval szerelték fel. Az egyik reflektor nem működött, a másik furcsán pislákol a keményebb bukkanóknál.

A bolyhos, rózsaszín szövettel bevont kormány mögött Billy Nolan ült, mellette és mögötte Jackie Talbot, Henry Blake, Steve Deighan és a Garson testvérek, Kenny és Lou préselődtek össze. Három marihuánás cigaretta járt körbe a sötétben, mint valami forgó Cerberus parázsló szemei.

– Frankón mondd, hogy Henty nincs otthon? – kérdezte Henry. – Semmi kedvem bebukni megint, édes jó William. Szar van reggelire.

Kenny Garson, aki már jóformán merevrészeg volt, ezt végtelenül mulatságosnak találta, és prüszkölve, élesen felröhögött.

– Frankón – felelte Billy. Még ez az egy szó is nehezen csúszott ki a száján, szinte akarata ellenére. – Temetés.

Chris véletlenül jött rá a dologra. Az öreg Hentyé volt az egyik jól menő farm Chamberlain körzetében. A nóták aranyszívű, hóbortos farmerjaival ellentétben az öreg Hentyt megátalkodott vaddisznónak ismerték. Zöldalmaéréskor nem kősóval töltötte meg a puskáját, hanem söréttel; néhány tolvajnak alá is füstölt. Egyiküket, a szerencsétlen Freddy Overlockot ismerték is személyesen. Henty tetten érte a tyúkólaknál, és beleeresztett egy hatos lövedéket a hátsó felébe: a Freddy gyerek négy órát töltött üvöltve és káromkodva a hasán a Baleseti szárnyban, míg egy joviális orvostanhallgató kiszedte az apró söréteket a fenekéből, és acéltálcába potyogtatta őket. Mindennek a tetejébe kétszáz dollárra büntették lopásért és magánterület megsértéséért. Azóta kölcsönösen nem rajongtak egymásért.

– És a Vörös? – kérdezte Steve.

– Egy új pincérnőt próbál befűzni a Lovagban – mondta Billy, és elrántotta a kormányt, hogy hirtelen ralikanyarral a Henty házához vezető útra forduljon. A Vörös Trelawney Hentynél dolgozott; szenvedélyes ivó volt, és éppolyan jól bánt a puskával, mint a főnöke. – Zárásig ki nem megy onnét.

– Állati rizikós ez a buli – dörmögte Jackie Talbot.

Billy hûvösen fordult felé. – Kiszállsz?

– Dehogyanis – vágta rá Jackie. Billy egy uncia kitûnõ füvet osztott el õtük között, ráadásul már vagy tizenkét kilométerre voltak a várostól. – Nagyon jó buli, nem azért.

Kenny kinyitotta a kesztyûtartót, elõszedte Chris díszes szipkáját, és beletömökölte a füves cigaretta végét. A mûvelet remekül elszórazott, és ismét élesen felröhögött.

Most húztak el az út mindkét oldalára kirakott ÁTJÁRNI TILOS! táblák mellett, szögesdrót kerítések és frissen megforgatott földek között. A föld szaga nehéz volt és édeskés a meleg májusi levegõben.

Billy lekapcsolta a lámpákat és a gyújtást, üresbe tette a kocsit; csendesen gurultak lefelé a lejtõn Henty háza felé.

Gond nélkül fordultak be a házhoz, bár az utolsó kisebb emelkedõnél a Biscayne-bõl már csaknem kifogyott a szusz. A sötét, üres épület mellett az istálló sűrû tömege magasodott, mögötte álmatagon csillant meg a holdfény a mesterséges tavacsán és az almáskert fái levelein.

A disznóólban két koca fúrta át az orrát a lécek között; az istállóból lágy tehénbõgés hallatszott.

Billy tövig nyomta a féket, amire semmi szükség nem volt, de a kommandós módihoz hozzátartozott – és kiszálltak.

Lou Garson átnyúlt Kenny orra elõtt, és kivett valamit a kesztyûtartóból. Billy és Henry hátrasétáltak, hogy felnyissák a csomagtartót.

– A vén hülye összeszarja magát, amikor hazajön és körülnéz – röhögött halkán Steve.

– Freddyért – mondta Henry hátul, és kiemelte a kalapácsot.

Billy nem szólt semmit; de persze nem azért a seggfej Freddyért történt. Chris Hargensenért, ahogyan minden más is, mióta a lány alászállt az egyetemi elõkészítõ Olümposzáról, és odaadta magát neki. Ölni tudott volna érte. Minimum.

Henry kísérlétképpen meglóbálta egyik kezében a nehéz kalapácsot, melynek súlyos feje baljósan suhogott az éjszaka levegõjében; a többiek Billy köré gyûltek, aki felemelte a jegesláda tetejét, és kihúzott két galvanizált acélvödröt. Dermesztõen hidegek voltak, vékony jégréteg borította mind a kettõt.

– Oké – mondta Billy.

Együtt mentek az ólhoz, légzésük felgyorsult az izgalomtól. A két koca jámboran bambult feléjük; az öreg kan oldalára dõlve aludt a túlsó sarokban. Henry még egyszer megsuhogtatta a kalapácsot, de most már minden meggyõzõdés nélkül. – Nem bírom – mondta elfintorodva, és odaadta Billynek. – Csináld te.

Billy kérdõen Lou-ra nézett, aki a kesztyûtartóból kivett széles pengéjû henteskést szorongatta.

– Nyugi – mondta Lou, amint hüvelykujjával próbálgatta a pengét.

– A torkát – figyelmeztette Billy.

– Tudom.

Kenny egy gyûrött zacskóból szórta a disznóknak a burgonyaszírom maradékát, és gügyögött hozzá. – Jaj de jó lesz a kicsi malacoknak, Billy bácsi rábaszik egyet arra a

böhömnagy fejcskékjükre, és nem kell félni többet az atombombától. – Megvakargatta sörtés tokájukat; a kocák elégedetten rőfögve csámcsogtak tovább.

– Most – mondta Billy; a kalapács lesújtott. A hang arra emlékeztette, amikor ledobtak egy tököt a Claridge Roadon levő felüljáróról, amely a 495. utcát keresztezte a város nyugati részében. Az egyik koca holtan rogyott össze: a nyelve kilógott, szeme nyitva maradt, állkapcsa körül a burgonyaszírom morzsái szóródtak széjjel.

Kenny elvigyorodott. – Szegényt még meg se tudtam böfiztetni.

– Gyorsan, Lou – mondta Billy.

Kenny öccse becsúszott a lécek között, felemelte a koca fejét – üres szeme néma elragadtatással bámulta a hold sarlóját –, és vágott.

Hirtelen sugárban fröccsent szét a vér, rá a ruhájukra; többük undorodva nyögött fel, amint hátraugrottak.

Billy behajolt a kerítésen, és az egyik vödört a spriccelő vér alá tartotta. Hamarosan megtelt, a második vödör azonban még félig volt csak, amikor a folyás csörgedezni kezdett, majd elállt.

– A másikat – mondta.

– Jézusom, Billy – nyüszített Jackie –, ennyi nem e...

– A másikat – ismételte Billy kérlelhetetlenül.

– Coca, coca, gyér-gyér-gyér – zörgette meg Kenny a kiürült burgonyaszirmos zacskót. A koca kisvártatva visszatért a kerítéshez. A kalapács lesújtott. Megtelt a második vödör is, a többi vért hagyta szétfolyni a földön. Pállott, rezes szag terjedt a levegőben. Billy észrevette, hogy karja könyékig nyálkás a vértől.

Míg a vödröket visszacipelték a csomagtartóhoz, felfedezte a homályos, szimbolikus kapcsolatot. Disznóvér. Hogy ez jó; hogy Chrisnek igaza volt. Micsoda ötlet; a kép összeállt.

Disznóvér a disznónak.

A vödröket gondosan a tört jégbe ágyazták, lefedték, aztán visszacsapták a láda fedelét. – Gyerünk.

Billy ült a volánhoz, kiengedte a keziféket. A többiek hátul nekiveselkedtek, és szűk körben, hangtalanul megfordult az autó; felgördítették a kis domb tetejére, maguk mögött hagyva az istállót és Henty házát.

Amikor a kocsi magától gurulni kezdett a lejtőn, az ajtókhöz futottak, és fújtatva, lihegve bemásztak.

A sebesség elég nagy volt ahhoz, hogy a Biscayne lekanyarodjon a hosszú kocsibejáróról az útra. A domb alján Billy hármasba kapcsolt, és rálépett a gázra. A motor felbőgött és életre kelt.

Disznóvér a disznónak. Ez jó, komolyan. Elmosolyodott, mire Lou Garson elképedten és ijedten bámult rá. Nem emlékezett, hogy Billy Nolant valaha is mosolyogni látta volna; hírért se hallotta ilyesminek.

– És kinek a temetésére ment az Öreg Henty? – kérdezte Steve.

– Az anyjára – felelt Billy.

– Az anyjára? – hökkent meg Jackie Talbot. – Te jó ég, a nyanya vénebb lehetett, mint az öregisten.

Kenny éles, felcsapó nevetését elsodorta a kora nyári illatokkal terhes sötétség.

MÁSODIK RÉSZ

Báli este

ELŐSZÖR május 27-e reggelén vette fel a ruhát. Külön melltartót vásárolt hozzá, amely megfelelően kiemelte a melleit (nem mintha szüksége lett volna rá), de felül fedetlenül hagyta. Amikor magára öltötte, furcsa, álomszerű érzés fogta el, szégyenkezésébe a kihívás izgalmá vegyült.

A ruha csaknem a földig ért. A szoknya bő, de derékban testhezálló, a pompás anyag érintése pedig szokatlan a bőrén, mely addig csak pamuthoz és gyapjúhoz szokott.

Az esése is elfogadható; belebújt új cipőjébe, hogy még jobb legyen. Megigazította a nyakláncát, és odalépett az ablakhoz: csupán vérforraló szellemképe bontakozott ki előtte, de úgy tetszett, minden a helyén van. Talán később még...

Az ajtó hangos csapódással nyílt ki mögötte, miután halkán nyisszant a zár: Carrie megpördült, és anyjával találta magát szemközt.

Mami már a munkához öltözött: fehér pulóver volt rajta, egyik kezében fekete notesz, a másikban apa Bibliája.

Egymásra néztek.

Carrie talán nem is volt tudatában, hogy gerince megfeszül, míg végre kihúzta magát az ablakon beeső tavaszi napsütés fénykévéiben.

– Piros – mormogta Mami. – Tudhattam volna. Carrie nem felelt.

– Látom a rohadthalmákat. Mindenki látni fogja. A testedet fogják nézni. Azt mondja az írás...

– Az a mellem, Mami. Minden nőnek van.

– Vedd le azt a ruhát.

– Nem.

– Vedd le, Carrie. Lemegyünk, elégetjük a szeméthamvasztóban, utána bûnbocsánatért esedezünk. Penitenciát kérünk. – Tekintete az ijesztő elragadtatottság hevületében lobogott, mely mindig úrrá lett rajta, valahányszor a hit próbájának tekintett egy eseményt. – Nem megyek dolgozni, és te sem mész iskolába. Imádkozunk. Jelet kérünk. Térdre borulunk, és könyörgünk a megtisztulásért.

– Nem, Mami.

Anyja fölemelte a kezét, és saját arcába vágta, vörös csíkok maradtak utána. Várta, milyen hatást tesz ez Carrie-re, de nem tett semmilyen; akkor karmokká görbítette az ujjait, és felszakította arcán a bőrt. Vékony patakokban csörgött a vér, Mami nyöszörgött, sarkára billent, szeme lázasan égett.

– Ne kínozd magad, Mami. Attól semmi nem változik.

Mami felsikoltott. Ökölbe szorította jobb kezét, és saját szájába csapott: ajkából is eleredt a vér. Belemártotta az ujját, ködösen meredt rá, aztán elmázolta a Biblia fedelén.

– A Bárány vérében tisztítatik – suttogta. – Sokszor. Sokszor ő és én...

– Menj innen, Mami.

Mami izzó szemmel nézett Carrie-re, arcára vésve a szent harag irtóztató vonásai.

– Nem lehet megcsúfolni az Urat – sziszegett tovább. – A bûnöd napvilágra kerül.

Égesd el, Carrie! Vesd a tűzre az ördög vörösét! Tűzre vele! Tűzre! Tűzre!

Az ajtó magától kinyílt.

– Menj innen, Mami.

Mami mosolygott; véres ajka groteszkül biggyedő grimaszba rándult. – Amiként Jezabel aláhullott a toronyból, úgy legyen veled. És a kutyák nyalták fel az ő vérét. Benne van a Bibliában! Benne...

Lába csúszni kezdett a padlón, megrettenve Pillantott le. Szinte jéggé vált a fa.

– Hagyd abba! – kiáltott.

Már kint volt az előszobában. Megkapaszkodott az ajtófélfában, de valami láthatatlan erő feltépte az ujjait.

– Szeretlek, Mami – mondta Carrie józanul. – Ne haragudj.

Elképzelte, hogy becsapódik az ajtó, és valóban becsapódott, mintha könnyű szél futott volna át a szobán. Óvatosan, hogy kárt ne tegyen, elengedte a szellemi kéz szorítását, amivel Mamit kilökte.

Mami kis idő múltán újra dörömbölni kezdett az ajtón, de Carrie zárva tartotta, szája széle reszketett.

– Eljő az ítélet! – süvöltött Margaret White. – Én mosom kezeimet! Én megpróbáltam!

– Pilátus szavai – mondta Carrie.

Az anyja elment. Egy perccel később Carrie már a bejárón látta, aztán ahogy átvág az úttesten munkába menet.

– Mami... – Puhán ejtette ki a szót, és lassan az ablaküveghez támasztotta a homlokát.

Árnyékból a fényre (129. oldal):

Mielőtt a báli este részletesebb elemzésére térnénk, foglaljuk össze, mit tudunk Carrie White-ről.

Tudjuk, hogy anyja vallási mániájának áldozata volt. Tudjuk, hogy látens telekinetikus (TK) tehetséggel rendelkezett. Tudjuk, hogy ez az "östehtség" valójában öröklődő jegy, melyet ritkán meglévő, olyankor is túlnyomóan recesszív gén produkál. Gyanítjuk azt, hogy a TK-képesség természete szerint glanduláris. Tudjuk, hogy Carrie gyermekkorában bizonyosságát adta e képességének, amikor rendkívüli büntudatra kényszerítették, és hatalmas stresszhatás alatt állt. Tudjuk, hogy a következő ilyen helyzet a zuhanyozóbeli esemény kapcsán alakult ki. Egyesek feltételezik (elsősorban William G. Throneberry és Julia Givens a Berkeley Egyetemről), hogy ezen a ponton a TK-képesség megjelenésében mind pszichikai (ti. a többi lány reakciója és Carrie sokkérzete az első menstruáció alkalmával), mind fizikai tényezők (ti. a pubertás kezdete) közrejátszottak.

Végül pedig tudjuk azt, hogy a báli estén kialakult harmadik stresszhelyzet az alább tárgyalandó iszonyatos történésekhez vezetett. Azzal kell kezdenünk, hogy...

(nem vagyok ideges egyáltalán nem vagyok ideges)

Tommy korábban beugrott már a csokorral: Carrie most tűzte fel a vállára. Mami nem volt ott, hogy segítsen és megigazítsa: Mami ugyanis két órával azelőtt bezárkózott a kápolnába, és hisztérikusan imádkozott. Csak hangjának tompa mormolása és felcsapó sívítása szűrődött ki szakadatlanul, hátborzongatóan váltakozva.

(ne haragudj mami de nem érdekel)

Miután sikerült a helyére igazítania, leejtette a karját, és lehunytt szemmel, csöndesen állt egy pillanatig. Nagyobb tükör nem volt a házban,

(hiábavalóság minden hiábavalóság)

de úgy gondolta, jól néz ki. Kell, hogy jól nézzen ki.

Kinyitotta a szemét. A kuponnal vett kakukkos órán hét tíz.

(húsz percen belül itt van)

Eljön?

Talán csak ravasz tréfa ez is, a végső csapás, a csattanó. Hagyják itthon ülni egész éjjel a gyûrött, princesszterekû bársonyruhában és egyenes szoknyában – bal vállán a gondosan kitûzött tearózsákkal.

A túlsó szobából, emelkedően: "...és áldott legyen a földön! Mert Tiéd a Figyelő Szem, a szemnek rettenetes hármassága és a fekete harsonák hangja. Szívünkben bánjuk..."

Carrie tudta, hogy senki nem értené meg, micsoda földöntúli bátorság kellett, hogy erre rászánja magát, kitegye magát az este félelmes lehetőségeinek. Talán nem is az a legrosszabb, ha Tommy nem jön el. Elfogta a lopakodó reménykedés, hogy valóban nem jön, és nyugodtan...

(nem nem ezt ne)

Könnyebb lenne a Mamival itthon maradni. Biztonságosabb. Tudta, mit gondolnak azok Mamiról: talán valóban megszállott, egy csodabogár, de legalább kiszámítható. És kiszámítható volt az otthona is: amikor hazajött, nem találkozott viháncoló, sivalkodó lányokkal, akik megdobálják.

És ha mégsem jön el – gubózzon be és adja föl? A gimnáziumnak egy hónap múlva vége. Azután pedig... a vakond föld alatti élete, melyhez Mami biztosítja majd a háttért; vetélkedők és tévésorozatok naphosszat Mrs. Garrisonnál, amikor látogatóba megy (Mrs. Garrison nyolcvanhat éves volt); malátás turmix Kellynél a központban vacsora után, de csak ha éppen nincs bent vendég; végül házának indul reményvesztetten, és már gondolkodni sem marad ereje...

Nem. Uram Isten, kérlek, ne tedd.

(legyen jó vége happy end)

– ...örizz minket tőle aki hasított patáin állva leskel a fasorokban és a fogadók parkolóiban ó Megváltó...

Hét óra huszonöt.

Nyugtalanul, magáról megfeledkezve kezdte el akarásával emelgetni a tárgyakat a szobában, mint egy étteremben türelmetlenül várakozó nő, aki rebbenő ujjáival a szalvétát hajtogatja. Egyszerre fél tucat tárgyat tudott lebegtetni a levegőben a fáradság vagy fejfájás legkisebb jele nélkül. Arra várt, hogy csökkenjen az erő, de most úgy látszott, elapadhatatlan. Előző este az iskolából hazafelé egy parkoló autót

(ó istenem engedd hogy ne csak rossz tréfa legyen)

öt-hat méterrel gurított arrébb a járdaszegély mellett, és még csak meg sem erőltette magát. A törvényszéki épület körül csellengők úgy bámultak, hogy majdnem kiesett a szemük; Carrie is bámult, persze, de közben befelé mosolygott.

A kakukk kiugrott és megszólalt egyszer. Hét harminc.

Kissé óvatosabban bánt már az erejével: a megterhelés olykor iszonyatos erővel hatott a szívére, a tüdejére, belső hőszabályozására. Néha úgy tűnt, mintha a következő pillanatban bizonyosan szétrobbanna a szíve; mintha valaki más testében volna, és könyörtelenül hajszolná, hogy fusson, egyre csak fusson. Az a másik test fizeti majd meg az árát. Felöltött benne, hogy ereje talán hasonlít az indiai fakírokéhoz, akik végigsétálnak az égő szénből rakott ösvényen, tût szúrnak a szemükbe, vagy vígan

eltemettetik magukat akár hat hétre is. A szellem uralma az anyagon, bármilyen formában, végsőkéig kimerítheti a test erőforrásait.

Hét harminckettő.

(nem jön)

(ne foglalkozz vele amíg figyelik nem fut ki a tej úgyis eljön)

(nem nem rajtad nevet a barátaival és mindjárt kurjongatva meg integetve húznak el egyenként kocsival a ház előtt)

Elkeseredetten fogott hozzá, hogy a varrógépet emelgesse, fel-le, fel-le, hurkokat írt le vele a levegőben.

– ...és védelmezz a lázadó leánytól akit a Gonosz iránti hajlandóság íme velejéig átitatott...

– Kuss legyen! – kiáltotta el magát Carrie hirtelen.

Egy pillanatig döbrent csend, aztán a dadogó kántálás elkezdődött újra.

Hét harminchárom.

Nem jön.

(akkor összedöntöm a házat)

Természetesen és kristálytisztán rajzolódott ki a kép. Először a varrógép, neki a nappali falának. A pamlag keresztül az ablaküvegen. Repülnek az asztalok, székek, könyvek, brosrák. A falból kitépett vezetékekből lövellő víz, mint a hústól elszakított artériák. A tető, ha azt is bírja még, zsindeyenként robban az égnek, akár egy felriasztott galambcsapat...

Az ablakra reflektorok fénye vetődött.

Több autó elment már, a szíve meg is dobbant mindannyiszor, de ez lassított a ház előtt.
(haj)

Az ablakhoz rohant, nem tudta visszatartani magát; és ő volt, Tommy, épp kikászálódott a kocsiból... Az utcai lámpa fényében is csinos volt, eleven, szinte – kinyúvad az ember tőle. A fura szó hatására felkuncogott.

Mami abbahagyta az imát.

Carrie felkapta a selyemköpenyt a széktámláról, és meztelen vállára terítette. Ajkába harapott, ujjhegyeivel a haját igazgatta; lelkét eladta volna most egy tükörért. Harsányan szólalt meg az előszobai csengő.

Megvárta a második csengetést, enyhüljön kezének remegése addig is. Aztán lassú selyemsuhogással megindult.

Ajtót nyitott, és ott állt ő, vakító fehér szmokingban és fekete pantallóban.

Egymásra néztek, egyikük sem szólt.

Carrie érezte, hogy a szíve szakad meg, ha Tommy csak egy rossz szót is szól – ha pedig kineveti, vége van. Mintha az egész élete egyetlen pontba szűkült volna, amely forrása lehet egy táguló fénynyalábnak, de lehet, éppúgy, a legvégső pillanat.

Gyámoltalanul, elesetten susogta: – Tetszem?

– Gyönyörű vagy – mondta Tommy.

Gyönyörű volt.

Árnyékból a fényre (131. oldal):

Miközben azok, akik a Ewen évfárá báljára gyülekeztek, már a gimnázium előtt ödöngtek vagy épp kijöttek a büfékből, Christine Hargensen és William Nolan a Lovaghoz címzett városszéli fogadó egyik emeleti szobájában találkoztak. Tudjuk, hogy többször is adtak már itt egymásnak randevút; a tényrt rögzítette a White-bizottság jegyzéke. Abban viszont nem vagyunk biztosak, hogy addigra a terv már tökéletesen készen állt, vagy akkor rögtönöztek...

– Idő? – kérdezte Chris a sötétben.

Billy az órájára nézett. – Ráérünk.

A padlón halkán szűrődött át a wurlitzer hangja; Ray Price harsogta, hogy "Angyal vagy, szívem". A Lovagban, úgy tűnt, két éve ugyanazokat a lemezeket játsszák, mióta Chris hamis személyi igazolvánnyal először itt járt: természetesen akkor még csak lent az ivóban, nem Sam Deveaux "külön lakosztályaiban".

Az elfüggönyözött szobában Billy cigarettája pislákol, mint egy hunyorgó démon szeme. Chris elgondolkozva nézte. Nem feküdt le Billyvel egészen múlt hétfőig, amikor a fiú megígérte, hogy a haverjaival meghúzza a zsinórt Carrie White fölött, ha Carrie-nek mégis volna mersze megjelenni a bálon Tommy Ross-szal. Voltak azért már itt előbb is; forró ölekezéseiket Chris egyszerűen pettingnek nevezte, Billy pedig, aki tévedhetetlen érzékkel tapintott rá ismét a dolgok vulgáris oldalára, száraz baszásnak.

Chris várni akart, ameddig Billy tényleg tesz érte valamit,

(megszerezte a vért az igaz)

de lassanként kicsúszott a kezéből az egész, és ez zavarba hozta. Ha nem adja oda magát önként a múlt hétfőn, Billy lefektette volna erővel.

Nem Billy volt az első fiúja, de az első, akit nem tudott ugráltatni kénye-kedve szerint. Előtte okos kis marionettfigurákat fogott ki magának, tiszta, pattanásoktól mentes arccal és befolyásos, klubtag szülőkkel. Saját BMW-jük volt, Javelinjük vagy Dodge Chargerjük, a massachusettsi egyetemre mentek vagy a Boston College-ba. Ősszel az összetartozásukat hirdető széldzsekit hordták, nyáron ujjatlan csíkos trikót húztak izmos felsőtestükre. Marihuánát szívtak, és gyakran meséltek szórakoztató történeteket arról, hogy milyen balhékba keveredtek részegen. Kezdetben jóindulatú fölényességgel kezelték (mint minden gimnazista lányt, bármennyire csinos volt is), a végén pedig nyelvüket lógatva loholtak utána, mint a kutyák. Ha már jó rég loholtak, és eleget költöttek is rá ez idő alatt, általában maga mellé engedte őket az ágyba. Volt, hogy csak feküdt alattuk unottan, nem segített, nem ellenkezett, várta, hogy vége legyen. Saját gyönyörűségét abban lelta meg, hogy úgy tekintette a fiú hálás Örömeinek percét, mint egy elvarrott szálat az emlékezet szöttezésén.

Egy portlandi lakásban, kábítószeres razzia után találkozott Billy Nolannel. Négy diákot tartóztattak le, köztük azt, aki Christ elkísérte. A lányokat, így Christ is, azért helyezték vád alá, mert jelen voltak; apja elsimította az ügyet, de nem állhatta meg, hogy kérdőre ne vonja: tudja-e, mennyit vesztett volna presztízsből és praxisából, ha eljut az ügy a bíróságig. Chris azt felelte, szerinte semmit, mire apja elvette tőle az autót.

Egy hét múlva Billy felajánlotta iskola után, hogy hazaviszi kocsival, és ő elfogadta.

A többi srác csak a fehér zoknis dúznibûvészt látta benne, Christ mégis érdekelte valamiért, és amint az ébredező félelemtől borzongva elnyújtózott a tilalmas ágyon, arra gondolt, hogy ez a valami Billy kocsija lehetett – kezdetben legalábbis.

Az autó sötét volt, őszereg, baljós hangulat áradt belőle: a szélvédő körben opálos, mintha hályog kelne rajta, az ülések lazák, rögzítetlenek, hátul egymásnak koccantak a guruló sörösüvegek (Chris régebbi barátai Budweisert ittak, Billy és a haverjai Rheingoldot), és a lány lába alig fért el a kenőanyagtól csöpögő szerszámosláda két oldalán. A különféle gyártmányú szerszámokat Billy feltehetőleg összelopkodta többfelől. A kocsiban olaj és benzingöz szaga terjengett, a kipufogócső robaja szívderítő harsánysággal hatolt át a vékony padlóra. A műszerfal alá függesztett kijelzőkön volt leolvasható az olajnyomás, a fordulatszám és az amperszám. A hátsó kerekeket megemelte, úgyhogy a motorháztető az út felé lejtett.

És gyorsan vezetett, természetesen.

Harmadszor vitte Christ haza, amikor nyolcvan kilométer per órás sebességnél az egyik kopott első abroncs defektet kapott. Csikorogva csúszott meg az autó, Chris pedig felsikított, mint aki biztos benne, hogy azonnal meghal: saját összetört, véres, a telefonpózna alján csomóban heverő testének képe villant át az agyán, mintha egy bulvárlap címlapfotóját látná. Billy káromkodott, és ide-oda rángatta a kormányt.

A bal oldali járda mellett álltak meg végül, és amikor Chris rogyadozó térdekkel kiszállt, a megpörkölődött gumi hurkos nyomát látta vagy huszonöt méter hosszan maguk mögött.

Billy akkor már nyitotta a csomagtartót, és halkán szitkozódva vette ki az emelőt. Egy hajuk szála sem görbült.

Elsétált Chris mellett, szája sarkában billegett a cigaretta. – Kapd ki a szerszámosládát, picim.

Chris úgy elképedt, hogy csak tátogni tudott, mint a partra vetett hal. – Én... én... egy frászt! Jó, hogy nem már... te hülye vagy! Az mocskos!

Billy megfordult, felhúzta a szemöldökét. – Ide hozod, vagy nem viszlek holnap arra a kurva meccsre.

– Leszarom a meccset! – Chris nem látott bokszeccset életében, de annyira kikelt magából, hogy csak végletekben tudott gondolkodni. Addigi barátai rockkoncertekre vitték; utálta, mert a tömegben mindig odasodrótak valaki mellé, aki hetek óta nem fürdött.

Billy megrántotta a vállát, előrement, és elkezdte az emelést.

Nem maradt más hátra, mint odavinni a ládát; Chris vadonatúj szvettere olajfoltos lett mindenütt. A fiú meg sem fordult, csak morgott valamit. Pólója kicsúszott a farmerből, bőre sima volt, napbarnított, alatta elevenen mozogtak az izmok. Míg megbűvölten nézte, Chris nyelvvel megnyalta a szája sarkát. Segített levenni a gumit a kerékről, csupa fekete lett a keze tőle; az autó vészjóslóan ingott az emelőn, a pótalkatrészek egy vászondarabra kirakodva heverték a földön.

Amikor végeztek, és Chris beszállt, szvettere és méregdrága piros szoknyája is tele volt nehéz olajfoltokkal.

– Ha gondolod... – fogott bele, amikor a fiú is beült a volán mögé.

Billy oldalt csúszott az ülésen és megcsókolta, súlyos keze derekától a melléig vándorolt Chris testén. Lehetőleg áradt a dohányszag, verejték szaga vegyült hajolajának finom illatába. Chris nagy nehezen kitépte magát az ölelésből, hogy aztán levegőért kapkodva nézzen végig magán: a szvettert most már belepte az olaj és az utcai kosz. Jordan Marshnál huszonhét dollár ötven, de máris dobhatja. Szinte a fájdalomig felizgult ettől.

– Hogy adod ezt elő otthon? – kérdezte Billy, amint vigyorogva újra megcsókolta.

– Simogass – súgta Chris a fülébe –, simogass mindenhol. Mocskos akarok lenni.
Hát simogatta. Egyik nejlonharisnyája elszakadt, mint egy tátott száj, olyan volt a lyuk. Amúgy is rövid szoknyáját Billy durván felrántotta a derekáig, mohón fogdosta, minden finomkodás nélkül. És valami magával ragadta Christ, talán ez, talán hogy csak hajszálon múlt az életük: gyorsan, egész testében rázkódva élvezett el. Másnap pedig elmentek a meccsre.

– Háromnegyed nyolc – mondta Billy, és felült az ágyban. Felkapcsolta a lámpát, öltözni kezdett. A teste még mindig lenyûgözte Christ; a hétfő estére gondolt, arra, ami akkor történt. Egyszerûen...

(na nem)

Ráér később töprengeni rajta, amikor már nem feleslegesen korbácsolja fel magában a vágyat. Lecsúsztatta lábát az ágyról, és leheletnyi bugyijába bújt.

– Talán nem is olyan jó ötlet – mondta, és nem volt biztos benne, hogy most Billyt teszi próbára vagy önmagát. – Lehet, hogy inkább vissza kéne feküdni, és...

– Dehogynem, jó ötlet – felelte Billy; halvány mosoly suhant át az arcán. – Disznóvér a disznónak.

– Micsoda?

– Semmi. Csak öltözz.

Chris tehát Öltözött, és amikor lementek a hátsó lépcsőn, gyomrában érezte a nyíló, szétáradó izgalmat, mely olyan volt, mint az éjjel szirmait bontó húsevő virág.

A nevem Susan Snell (45. oldal):

Tudni kell, hogy nem vagyok olyan letört, mint azt sokan elvárják tőlem. Nem mintha mondanák; csak éppen azt hangsúlyozzák folyton, hogy ők mennyire le vannak törve. Majd kérnek tőlem egy autogramot. De szinte megkövetelik, hogy úgy nézzek ki, mint akit porig sújtott a dolog, kisírt szemmel, fekete ruhában vedeljem az alkoholt vagy éljek kábítószeren. Ilyesmiket mondanak: "Micsoda szörnyűség. De hát maga tudja, min ment keresztül az a lány" – satöbbi, satöbbi.

Csakhogy a sajnálat tüneti kezelés. Az ember sajnálja, ha mellélötyköli a kávé, vagy elrontja a játékot azzal, hogy sorozatban egyetlen bábut sem talál el bowlingozáskor. Az igazi bánat azonban ritka, mint az igazi szerelem. Már Tommy halála miatt sem vagyok letörve. Kicsit olyan, mintha csak egy régi álom lett volna. Talán Önök ezt kegyetlennek tartják, de a báli este óta jó sok idő eltelt. A White-bizottság előtti meghallgatásom sem bánt többé: én az igazságot mondtam (már amennyit tudtam belőle).

Carrie-t sajnálom egyedül.

Őt mintha elfelejtették volna. Szimbólumot csináltak belőle, és senkinek nem jut eszébe, hogy hús-vér ember volt, mint önök, akik ezt olvassák, remélt, álmodott satöbbi, talán nem kell sorolnom. Semmi sem változtathatja már vissza őt az újságírók fabrikálta torzképből valódi emberré. Pedig az volt, és szenvedett. Jobban, mint bármelyikünk gondolná, szenvedett.

Én pedig sajnálom őt, és azt remélem, örömet szerzett neki a bál. Míg az iszonyat kezdetét nem vette, remélem, szépnak találta, igézőnek, csodálatosnak...

A gimnázium új szárnya melletti parkolóba állt be Tommy Ross, egy kicsit még járatta a motort, aztán elfordította az indítókulcsot. Carrie az ülés szélére húzódva kuporgott, s közben a meztelen vállára terített köpenybe kapaszkodott. Hirtelen úgy érezte, hogy ismeretlen erők kormányozta álomban él, és csak most ébredt ennek tudatára. Mit csináljon? Otthon hagyta Mamit egyedül.

– Izgulsz? – kérdezte Tommy, mire ő megrázkódott.

– Igen.

Tommy nevetve kiszállt. Carrie már nyitotta volna magának az ajtót, amikor az váratlanul kinyílt előtte. – Ne izgulj – mondta Tommy. – Olyan vagy, mint Galatea.

– Ki?

– Galatea. Mr. Evers óráján olvastuk. Rabszolgából gyönyörű nővé változott, senki nem ismert rá.

Carrie eltűnődött. – Én szeretném, ha megismernének... – mondta végül.

– Nem csodálom. Gyere.

George Dawson és Frieda Jason a kólaautomata mellett állt. Frieda narancssárga tüllhacukában pompázott, és határozottan egy tubára emlékeztetett. Donna Thibodeau David Brackennel szedte a jegyeket az ajtónál; mindketten tagjai a National Honor Societynek, Miss Geer személyes Gestapójának. Fehér nadrág volt rajtuk és piros blézer – az iskola színei. Tina Blake és Norma Watson a műsort osztogatták, és az ülésrendet felügyelték bent egy táblázat alapján. Fekete ruhában voltak, és Carrie úgy gondolta, sikkesnek képzelik magukat, pedig csak a valamikori gengszterfilmek cigarettaárus-lányaira hasonlítottak feltűnően.

Mindannyian Tommy és Carrie felé fordultak, és egy másodpercig döbrent, sűrűcsend ülte meg a levegőt. Carrie szerette volna megnyalni az ajkát, de ellenállt a kísértésnek. Aztán George Dawson megszólalt:

– Atyám, micsoda báró szerelésed van, Ross! Tommy elmosolyodott. – Mikor másztál le a fáról, Bomba?

Dawson feltartott ököllel előrelelendült, Carrie pedig annyira megijedt, hogy már-már azon volt, felemeli George-ot és keresztülvágja a folyosón. Azután rájött, hogy csak egy régi játék, kihagyhatatlan, mindkettőjüknek kedves.

A két fiú látványos hadakozásba kezdett a mormogó embergyűrű közepén; végül George, aki már kapott kettőt a bordájára, hörögni és kiáltozni kezdett: – Megölni a vietkongot! Elkapni a ferdeszeműt! Evőpálcika! Pókfőzelék! – mire Tommy nevetve engedte le a kezét.

– Ne is foglalkozz velük – lépett Frieda Carrie-hez, előreszegve papírvágókés-orrát. – Ha megölik egymást, én táncolok veled.

– Ahhoz is túl ostobák, hogy megöljék egymást – kockáztatta meg Carrie. – Olyanok, mint két dühös víziló. – Amikor Frieda elmosolyodott, úgy érezte, egy rozsdás zár enged valahol mélyen. Melegség jött vele, megkönnyebbülés.

– Hol vetted a ruhádat? – kérdezte Frieda. – Nagyon csinos.

– Én varrtam.

– Te varrtad? – Frieda szeme elkerekedett az őszinte ámulattól. – Itt tojok be.

Carrie mérgében elvörösödött. – Igen. Én... szeretek varrni. Johnnál vettem az anyagot Westoverben. A szabásminta nem volt nehéz.

– Na, menjünk – szólt oda George a társaságnak –, nyomják a zenét mindjárt. – Forgatta a szemét, és kapálódzva szatirikus rögtönzésbe fogott. – Balomi hepaj lesz, mi feldeszemûek bíííljuk a hepajt balomila.

Amikor bementek, George pofákat vágott a Vagány Bobby Pickett modorában, Carrie a ruháról beszélt Friedának, Tommy pedig zsebre dugott kézzel mosolygott. Sue azt mondaná, hogy elrontja a szmoking vonalát, de a fene megette, úgy néz ki, működik. Eddig remekül ment minden.

George-nak, Friedának és neki két órája sem volt már az életből.

Árnyékból a fényre (132. oldal)

A White-bizottság álláspontja az egész ügy kirobbanását illetően – hogy a színpad fölötti gerendáról lezúduló két vödör disznóvér okozta – a kevés konkrét bizonyíték fényében is gyenge lábakon áll. Ha hiszünk a Nolan közvetlen baráti köréből származó híreszteléseknek (és őszintén szólva ezek a fiúk nem tűnnek elég intelligensnek ahhoz, hogy meggyőzően hazudjanak), akkor azt kell feltételeznünk, hogy Nolan az összeesküvés e részének irányítását kivette Christine Hargensen kezéből, és immár a saját belátása szerint cselekedett...

Nem beszélt vezetés közben: élvezte, hogy vezet. A művelet a birtoklás és erő páratlan érzését kölcsönözte, amivel még a keféls sem versenyezhetett.

A fényképek fekete-fehérjében göngyölödött le az út előttük, a kilométeróra mutatója száz körül remegett. Billy felbomlott családban élt: tizenkét éves volt, amikor apja meglépett otthonról, miután belebukott egy rosszul szervezett benzinkutas vállalkozásba, anyjának pedig volt vagy négy szeretője. Újabban Brucie állt a legnagyobb kegyben közülük; ki tudja, meddig, mert anyjából is ronda szipirtyó vált lassanként.

Ott volt viszont az autó, melynek misztikus erővonalai mindenért kárpótolták. Akinek ilyen kocsija van, azzal számolni kell, az tekintélyes ember. Nem véletlen, hogy a hátsó ülésen bonyolította le legtöbb szerelmi kalandját. Az autó volt az istene és a rabszolgája egyben: mindent adott, mindent elvehetett. Sokszor használta arra, hogy elvegyen: akár életet. Hosszú, álmatlan éjszakákon, amikor anyja és Brucie hangosan veszekedtek, Billy pattogatott kukoricát csinált magának, és nekiindult, hogy kóbor kutyákra vadásszon; reggelként kikapcsolt motorral gurult be a garázsba, amit maga épített a ház mögött, és olyankor első lökhárítójáról csöpögött a vér.

Chris kiismerte már a szokásait, és meg sem próbált beszélgetést kezdeményezni; hiábavaló kísérlet lett volna úgylis. Csak ült mellette, maga alá húzta az egyik lábát, harapdálta az ujjait. A 302. utcán szemből elhúzó autók fényei könnyű ezüstsínre festették a haját.

Billy azon töprengett, meddig maradnak együtt. Talán a mai este után már nem sokáig. Valahogyan minden ide vezetett, még a kezdeti lépések is, ha pedig túl lesznek ezen, nem marad semmi, ami összekösse őket, és azon fognak csodálkozni, hogy miképpen bonyolódhattak bele egyáltalán. Chrisben nem az istennőt látja, hanem újra csak a tipikus társasági szajhát, amitől persze kedve támad felpofozni egy kicsit. Nagyon. Belenyomni az orrát a szarba.

Elhagyták a Brickyard Hillt, és alattuk látszott már az iskolaépület, a parkolóban az apukák csillogó-villogó járgányai. Az ismerős undor és megvetés savas nyálát érezte a szájában. Most bedobunk nekik valami

(emlékezetes éjszaka lesz)

frankót. Megtehetjük.

Az épületszárny, ahol az osztálytermek vannak, sötét volt, csendes, elhagyatott; a folyosó viszont sárga fényben úszott, a tornaterem keleti fekvésű üveglakain át pedig éteri, szinte kísérteties, narancsszínű világosság áradt. Az a keserű íz megint, a vágy, hogy köveket dobáljon.

– A fények, az estély fényei – dünnyögte.

– Mi? – Chris, aki szintén a gondolataiba merült, most összerezzen.

– Semmi – Billy a lány tarkójára tette a kezét. – Az jutott eszembe, hogy te húzd meg a zsinórt.

Billy egyedül készítette elő a terepet, mert jól tudta, hogy nem bízhat senki másban. Kemény lecke volt, sokkal keményebb, mint az iskolaiak, de rendesen megtanulta. A srácok, akikkel Hentynél járt az előző este, nem tudták, hogy mire kell a vér, gyanították esetleg, hogy Chris is benne van a dologban, de még ebben sem lehettek biztosak.

Péntekre virradó éjjel hajtott az iskolához, pár perccel éjfél után; körbegurult kétszer is, hogy meggyőződjön róla, senki nincs a környéken, Chamberlain két rendőrautója közül egyik sem cirkál arrafelé.

Lekapcsolta a lámpákat, mielőtt befordult a parkolóba és az épület háta mögé került.

Odébb a futballpálya csillogott a talaj menti köd vékony hártája alatt.

Felnyitotta a csomagtartót, leemelte a hűtőláda tetejét. A vér már szilárdra fagyott, de ez nem baj: a következő huszonkét órában majd felolvad.

A földre helyezte a vödröket, és kiválogatott néhány szerszámot a készletből. Hátsó zsebébe csúsztatta őket, aztán felmarkolt egy barna szatyrot a hátsó ülésről: csavarok csörögtek benne.

Sietség nélkül dolgozott, nyugodtan összpontosítva, mint aki elképzelhetetlennek tartja, hogy megzavarják. A tornaterem, az esti tánc színhelye, egyúttal díszteremként is szolgált: apró hátsó ablakai a színpadi díszletek raktárára nyíltak.

Kiválasztott egy spatulában végződő szerszámot, és beszorította az egyik ablak alsó és felső táblája közé. Úgyes szerszám volt, maga készítette a chamberlaini barkácsüzletben. Addig feszegette a kallantyút, amíg az engedett; akkor feltolta az ablakot, és bebújt.

Nagyon sötét volt bent. Megcsapta az orrát a drámaszakkör vásznainak fáradt festékszaga. Körben, akár őrszemek árnyai, komoran meredeztek a kottaállványok és a hangszertokok. Mr. Downer zongorája a sarokban állt.

Billy kihúzott egy kis elemlámpát a szatyorból, kiment a színpadra, elhúzta a vörös bársonyfüggönyt. A tornaterem politúrozott padlója a festett kosárlabdavonalakkal úgy derengett felé, mint egy aransárga lagúna. A fényt a proscéniumra irányította: halvány krétavonalakkal berajzolták már a bálkirály és bálkirálynő trónjának helyét. Este a színpad egész előterét telehintik majd papírvirággal... isten tudja, miért.

Hátrahajolt, és a tetőszerkezet árnyékai közé világított. Feje fölött a gerendák sötét vonalai keresztezték egymást. A táncter fölötti gerendákat krepp-papírba burkolták, de a proscénium feletti rész díszítés nélkül maradt. A tetőszerkezet elé kis függönyt vontak

azonban itt is, így az a teremből nem volt látható. Ez a függöny takarta továbbá a lámpasort, amely a gondolás faliképet fogja megvilágítani.

Billy eloltotta az elemlámpát, az előtér bal oldalára sétált, és felmászott az acéllépcsős falilétrán. Inge alá szorított barna szatyranak tartalma tompán csilingelt az üres tornateremben.

Amikor felért a létrán, kilépett egy kis platóra. Ahogy a proscénium felé fordult, a terem bal kéz felé esett, jobbra pedig a zsinórpadlás, ahol a drámaszakkör díszleteit tárolták, több még a húszas évekből maradt itt. Pallas mellszobra, amit Poe Holló-jának egykori drámafeldolgozásában használtak, vakon meredt felé egy rugós ágy tetejéről. Pontosan szemben acélgerenda futott a proscénium fölé: ennek az aljához rögzítették a gondolás képet fénybe borító lámpákat.

Rálépett, és könnyedén, ijedség nélkül elsétált a függöny fölé; közben egy slágerdallamot dúdolt maga elé. Több centi vastagon állt a por a gerendán, rajta hagyta csoszogó léptei elnyúlt nyomát. Félúton megállt, letérdelt, és a színpad előterére nézett.

Igen. Az elemlámpa segítségével jól ki tudta venni a krétaköröket pontosan maga alatt. Hangtalanul füttyentett

(bombákat kioldani)

Egy X-szel megjelölte a pontos helyet a porban, és ahogy jött, visszament a kis platóra. A bálíg biztosan senki nem jár itt: a lámpákat, melyek a faliképet világítják meg és a proscéniumot, ahol a koronázásra sor kerül,

(ők lesznek megkoronázzák őket simán)

egy hátsó fölkéből lehetett kapcsolgatni. Ha valaki letről nézne föl, ugyanezek a fények elvakítják. Az elkészítendő szerkezetet egyedül akkor fedeznék fel, ha feljőnének a zsinórpadlásra valamiért. Ez valószínűtlen. Ennyi kockázatot vállalni kell.

A barna szatyorból kivett egy pár gumikesztyűt, felhúzta, aztán megkereste a két kis csigát, amit Lewistonban vásárolt biztonság kedvéért. Ajka közé fogott néhány szöget, majd elővette a kalapácsot, és a szögek között tovább dúdolván felerősítette az egyik csigát a plató fölé harminc centire lévő sarokba. Közvetlenül mellé rögzített egy ringlis csavart.

Lemászott a létrán, átvágott a színpad hátsó részén, és felment egy másik létrán, nem messze az előbbitől. A padláson találta magát, ami tulajdonképpen az iskola lomtára volt: ócska, elavult könyvek, molyrágta atlétadresseszek, egerharapások nyomát őrző füzetek heverték halomban.

Balra nézett, és rávilágított az imént elhelyezett csigára. Jobbról egy szellőzőnyíláson át érezte az éjszaka levegőjének hűvösét. Halkan dúdolt magában, amíg a második csigát is felszögezte.

Lemászott ismét, ki a felfeszített ablakon, és most már magával hozta a vödörket. Fél óra is eltelt, mióta nekilátott a munkának, de a disznóvér az olvadás legkisebb jelét sem mutatta. Körvonalai a sötétben, amint a vödörket cipelte, olyanok voltak, mint a farmeré, aki épp visszatérőben van az első fejesből. Először beemelte a vért, aztán becsúszott utána.

A gerendán még könnyebb is volt egyensúlyoznia a két vödörrel. Amikor elérte az X jelet, letette a vödörket, mintegy ellenőrzésképp még egyszer lepillantott a proscéniumra, bólintott, és komótosan visszasétált a platóra. Gondolt arra is, hogy letörli Kenny, Don és Steve ujjnyomát, de elhessegette az ötletet. Lehet, hogy egy kis meglepetésben lesz részük szombat reggel. Megrándult a szája szöglete.

A szatyorban még egy gombolyag jutazsineg maradt. A két vödör fülére csúszócsomót kötött, áthúzta a zsineget a ringlin és a csigán, a fennmaradó részt pedig a padlástérbe dobta. Befűzte azt is; valószínűleg nem örült volna, ha tudja, hogy a díszterem borongásában, az évtizedes porréteg felvert felhői közt kócos hajával olyannak látszott, mint egy púpos, félbolond Rube Goldberg, aki elmélyülten dolgozik az egérfogó megújításán.

A maradék zsineget egy rakás lécszálra helyezte, a szellőzőnyílástól elérhető távolságban. Végül lemászott, leporolta a kezét. Kész van.

Kikukkantott az ablakon, keresztülprézelte magát rajta, huppanva ért földet. Visszahúzta az ablakot, becsúsztatta a feszítővasat, és megszorította a zárat. Aztán a kocsihoz ment.

Chris szerint jó az esélye, hogy Tommy Ross és a White spinkó áll majd a vödrök alatt; a barátnőit már kapacitálta ez irányban. Jó lenne, ha úgy történe. Bár Billynek mindegy volt, akárki áll ott ebből a társaságból.

Eszébe jutott, hogy azt sem bánná, ha maga Chris volna az.

Beült a kocsihoz, és elhajtott.

A nevem Susan Snell (48. oldal):

A bált megelőző napon Carrie megkereste Tommyt. Olyan elesettnek tűnt, mint aki attól fél, hogy Tommy rákiabál: kopjon már le, és ne zargassa folyton.

Carrie kérte, hogy legkésőbb fél tizenkettőre vigye haza, különben az anyja aggódni fog. Hozzátette, hogy nem akarja elrontani Tommy szórakozását vagy ilyesmi, de nem lenne igazságos, ha hagyná aggódni az anyját.

Tommy akkor felajánlotta, hogy a bál után ugorjanak be Kellyhez, ahol bekaphatnak egy szendvicset gyömbérsörrel. A többi srác Westoverbe vagy Lewistonba megy, egyedül lesznek. Carrie arca felderült, Tommy elmondta nekem. Örült. Hogy az jó lenne. Nagyon jó. És erre a lányra fogják rá előszeretettel, hogy szörnyeteg. Szeretném, ha előlött önök sem siklanának el. Arra a lányra, aki megelégszik egy szendvicssel és gyömbérsörrel élete első iskolai tánca után, csak hogy az anyja ne aggódjon...

Az első, ami megrázta Carrie-t: a bűvölet. Finom árnyékok suhantak előtte, brossok, csipkék, selyem és szatén. A levegőben virágok fojtó illata, csak szívta mélyen, megigézve. A dekoltázsok, hátul egészen a derékig és elöl is sokat sejtetően, derékhoz simuló hosszú szoknyák, topánban tipegő lábak, vakítóan fehér szmokingok, pantallók, szikrázó fényesre suvickolt fekete cipők.

A táncparketten még nem voltak sokan; a halvány, körbepásztázó fényben mintha szellemképek imbolyogtak volna. Carrie nem akarta felismerni bennük az osztálytársait: szerette volna azt hinni, hogy gyönyörű idegenek.

Tommy erős keze a könyökén. – Szép a freskó.

– Igen – felelte elhalóan.

Lágy rivaldafényben a narancsszín lámpák alatt időtlen békességgel dőlt lapátjára a gondolás, körülötte lángolt a napfény, és a csatornák fölött egymást ölelték a házak. Elfogta a hirtelen, bizsergető érzés, hogy ez a pillanat most már vele marad örökre, csak karnyújtásnyi mélyen az emlékezetben.

A többiekre talán nem hatott így – világot láttak –, de még George is elcsendesült egy percre, amíg nézték, Carrie pedig végleg magába zárta a képet mindenestül, az illatot is és a háttérben film-melódiákat játszó zenekar hangjait. Lelkében érezte az előmlő, zavartalan és tökéletes nyugalmat.

– Buliiii! – rikkantotta George, és a táncolók közé vetette magát Friedával. Rángatózva adott elő valamiféle szvingparódiát; valaki felé kurjantott pár szót, mire ő locsogva és grimaszolva belefogott egy kozáktáncba: keresztbe fonta a karját, a levegőbe rugdalt, és kis híján fenékre esett.

Carrie elmosolyodott. – George jó fej.

– Hát persze. Nagyon jó fej, de rajta kívül még sokan a srácok közül. Leülünk?

Carrie hálásan egyezett bele.

Tommy az ajtóhoz ment, és csakhamar Norma Watsonnal tért vissza, aki égnék álló hajjal jelent meg, úgy vélhette, az illik az alkalomhoz, ha jószerivel felrobbantja a frizuráját.

– A tettek a MÁSIK oldalon van – mondta, és versenyegérszemével többször végigmérte Carrie-t: kilógó pántot keresett, felfakadt pattanást, hogy hírekkel érkezhessen majd vissza az ajtóhoz. – Hát ez SZUPER ruha, Carrie. Hol a CSODÁBAN szerezted?

Carrie elmondta, amíg megkerülték a táncolókat, és végre kikötöttek az asztaluknál. Norma Avon szappantól, parfümtől és gyümölcsízû rágógumitól illatozott.

A kreppel borított, iskolai színekben pompázó asztal mellett két összecsucukható szék állt: azokon is krepp és szalagok. Az asztalon borosüvegbe helyezett gyertya, táncprogram, egy kicsiny aranyozott ceruza és az ajándékok: mogyoróval teli gondolák.

– Hát ki vagyok akadva – folytatta Norma. – Annyira MÁS vagy most. – Lopva, furcsán pillantott Carrie arcába, amitől Carrie nagyon kényelmetlenül érezte magát. – Szabályosan RAGYOGSZ. Van valami TITKOD?

– Marion Brando titkos szeretője vagyok – felelte Carrie. Tommy elfojtotta a feltört nevetést, Norma arcáról pedig lehervadt a mosoly. Carrie elámult saját szellemességén – és bátorságán. Így néz ki az ember, ha kinevetik: mintha darázs csípett volna a hátsó felébe. Felettébb keresztényietlen, de örült, hogy így látja Normát.

– Na, nekem vissza kell mennem – mondta sietve Norma. – Hát nem izgi, Tommy? – Együttérzően nézett rá: – Nem lenne izgi, ha...?

– Jeges verejték csorog le a lábszáramon – bólintott Tommy komolyan.

Norma zavart mosollyal távozott. Nem egészen így képzelte ő sem; ilyesmire senki nem számított volna Carrie-vel kapcsolatban. Tommy újra szélesen vigyorgott. – Táncolunk? – kérdezte.

Carrie nem tudott, de ezt egyelőre nem akarta bevallani. – Ülünk inkább le egy kicsit.

Amikor Tommy alátolta a széket, észrevette a gyertyát, és kérte a fiút, hogy gyújtsa meg. A láng fölött találkozott a tekintetük. Tommy előrenyúlt, és megfogta a kezét. Játszott a zenekar.

Árnyékból a fényre (133-134. oldal):

Talán sor kerül egy Margaret White-ről szóló átfogó tanulmány megírására is, amikor Carrie ügyét már valóban tudományosan kielemezték. Esetleg magam próbálkozom majd

meg vele, ha hozzáférek a Brigham-családfához. Rendkívül érdekes lenne tudni, miféle különleges események fordultak elő két-három generációval korábban...

És persze tudjuk azt is, hogy Carrie hazament a báli estén. Miért? Nehéz megállapítani, mennyire voltak józanok akkor az indítékai. Mehetett feloldozásért és bocsánatért, vagy azon kifejezett okból, hogy megölje az anyját. Bárhogy is, a bizonyítékok arra mutatnak, hogy Margaret White már várt rá...

Csend volt a házban.

Elment.

Éjjel.

Margaret White lassan ballagott át hálósobájából a nappaliba. Először a vérfolyás és a mocskos fantáziaképek, amik az Ördögtől jöttek vele együtt. Aztán a pokoli Erő, az Ördög küldte azt is, mikor már volt vér és szőr a testen. Igen, ismerte a sátáni Erőt – még a nagyanyja idejéből, aki begyújtotta a kandallót anélkül, hogy felemelkedett volna a hintaszékből. A szemében akkor

(az igéző halállal lakoljon)

boszorkányos fények lobogtak. Vacsoránál néha a cukrostálka úgy pörgött, mint egy dervis; nagyanyja ilyenkor örülten habogott, szájából csorgott a nyál és a szemmel verés jelét mutogatta körül. Forró napokon lihegett, mint a kutya, és amikor hatvanhat évesen, szellemileg már a végsőkig leromolva meghalt, Carrie egyéves sem volt. Nem egészen négy héttel a temetés után Margaret benyitott a hálósobába, és majdnem megölte a kislányát, mert az nevetve és gügyögve bámulta bölcsőjéből a feje fölött a levegőben táncoló cumisüveget. Ralphnak kellett lefognia.

Bár ne hagyta volna, hogy megállítsák akkor.

Margaret White most a nappaliban állt. Fájdalmas, sebesült, szemrehányó tekintettel nézett le rá Krisztus a Kálvária-dombról. A kakukkos óra ketyegett halkán: tíz perccel múlt nyolc.

Érezte, fizikailag érezte a Carrie-ben működő sátáni Erőt. Egész testében zsibbadt tőle, húzta-vonta, mintha gonosz, csiklandós ujjak prédája lenne. Másodszor is nekikészült, hogy teljesítse kötelességét, amikor Carrie-t hároméves korában azon kapta, hogy az Ördög cédáját lesi bűnös szemmel a szomszéd kertben. De jöttek a kövek, és elgyengült. Most viszont, tizenhárom év múltán újra feltámadt az Erő. Nem lehet megcsúfolni az Urat.

Először a vér, aztán az erő,

(vérrel írjad rá a nevedet)

egy fiú, aztán tánc, és elviszi egy motelhez, be a parkolóba, a hátsó ülésre, és...

Vér, friss vér. Vér volt a gyökere, vérben a vezeklés.

Hatalmas termetű asszony volt, olyan vastag felsőkarral, hogy a könyökéből csak gödröcskék látszottak; a feje viszont meglepően kicsinek tűnt öles vállán. Egykor szép arca volt. Talán szép volt most is a maga különös hevületében; tekintete viszont a távolba veszett, és elmélyültek a ráncok önmegtágadó, vékony szája körül. Egy éve még szinte fekete volt a haja, most már jóformán fehér.

Csak úgy lehet a bűnt elpusztítani, az igazi fekete bűnt, ha belefojtják

(fel kell áldozni őt)

egy bûnbánó szív véérébe. Isten bizonyosan megérti, fölé is emelte már a kezét. Nem ő parancsolta talán Ábrahámnak, hogy vigye fel saját fiát, Izsákot a hegyre?

A konyhába csoszogott régi, elhordott papucsában, és kihúzta az egyik fiókot. A húsvágó kés hosszú volt, éles, közepén ív alakú az állandó fenéstől. Leült a kredenc melletti hokedlire, alumíniumtálcájából kivette a fenőkövet, és dörzsölni kezdte vele a csillámló pengét: arcán az átkozottak lemondó, rögzült figyelme.

A kakukkos óra ketyegett tovább, mígnem a madár kiugrott és megszólalt egyszer: fél kilenc volt.

Olajbogyó ízét érezte a nyelvén.

Az érettségiző évfolyam szervezésében

ÉVZÁRÓ BÁL '79

Közreműködik a

Billy Bosnan Band, Josie and the Moonglows

MŰSOR

Kabaré - Sandra Stenchfield

500 mérföld

Citromfa

Mr. Tamburin

Népzene John Swithen és Maureen Cowan

előadásában

Az utca, ahol élsz

Esőcseppektől ázik az arcom

Híd háborgó vizek felett

A Ewen Gimnázium Kórusa

Felügyelő tanárok

Mr. Stephens, Miss Geer, Mr. és Mrs. Lublin,

Miss Desjardin

Koronázás pontban 10-kor!

Ne feledd: ez a TE bálod; tedd emlékezetessé!

Amikor Tommy már harmadszor hívta, Carrie kénytelen volt beismerni, hogy egyáltalán nem tud táncolni. Azt nem tette hozzá, hogy miután egy félórás blokkra a rockegyüttes szolgáltatva a zenét, idegennek érezné magát a vonagló párok között, (és bûnösnek)

igen, és bûnösnek.

Tommy mosolyogva bólintott. Előrehajolt, és közölte, hogy ő meg utál táncolni – nem néznek inkább körbe, hogy meglátogassanak néhány asztalt? Carrie nagyot nyelt, de azért egyetértőleg bólintott. Ühüm. Az jó lesz. Tommy láthatóan törődött vele. Neki is kell tehát törödni Tommyval (még ha a fiú nem is várta el): ez része az egyezésnek. Szinte fürdött az este varázslatában. Remélte, hogy ezúttal nem gáncsolja el egy kinyúló láb,

nem kennek disznó jeleket a hátára, és nem spriccelnek az arcába vizet egy művirágból, hogy aztán mindenki nevetve állja körbe és mutogassanak rá.

Ha varázslat volt is, nem isteni, hanem pogány,

(oldd meg a kötényedet mami mert nővök) de boldog volt, hogy így van.

– Oda nézz – mondta Tommy, amint felálltak.

Két-három díszletes tolt be oldalról a királyi trónokat a gondnok, Mr. Lavoie irányítása alatt, aki széles taglejtésekkel terelte őket a proscéniumra rajzolt körök felé. Carrie-nek rögtön az Arthur-mondakör jutott eszébe a vakítóan fehér trónszékekről, amiket virágokkal szórtak be és kreppzászlókkal díszítettek.

– Nagyon szép – mondta.

– Te vagy nagyon szép – nézett rá Tommy, és Carrie hirtelen egész biztos volt benne, hogy semmi rossz nem történhet ma este – az sem lehetetlen, hogy őket választják majd meg a bálkirályi párnak. Elmosolyodott saját butaságán.

Kilenc óra volt.

– Carrie? – hallott maga mögül egy tétova hangot.

Annyira elmerült a nézelődésben, figyelte a zenekart, a táncparkettet és a többi asztalt, hogy észre sem vette, valaki közeledik. Tommy elment, hogy puncsot hozzon.

Megfordult; Miss Desjardin állt vele szemben.

Egy pillanatig csak nézték egymást a közös emlékekkel a tekintetükben,

(látott látott meztelenül sikoltozva véresen)

szavak nélkül is értve egymást.

Aztán Carrie megszólalt félénken: – Nagyon csinos, Miss Desjardin.

Valóban az volt. Ezüstös ruhája remekül állt szőke hajához; egyszerű függő lógott a nyakában.

Fiatalnak látszott, olyannyira, hogy akár diáknak nézhették volna.

– Köszönöm. – Bizonytalanul emelte kesztyűs kezét Carrie karjára. – Te pedig gyönyörű vagy – mondta, külön hangsúlyozva minden egyes szót.

Carrie elpirult, lesütötte a szemét. – Nagyon kedves, hogy ezt mondja. Tudom, hogy nem vagyok... hogy én nem... de azért köszönöm.

– Komolyan mondtam – válaszolt Desjardin. – Carrie, akármilyen történt is... már elfelejtettem. Ezt tudnod kell.

– Én nem tudom elfelejteni – nézett fel Carrie. A nyelve hegyén volt: nem neheztelek senkire – de elharapta. Hazugság lett volna, mert igenis neheztelt rájuk, mindig is neheztelni fog, és most őszinte akart lenni. – De túl vagyunk rajta. Elmúlt.

Miss Desjardin mosolygott; szeme mintha magába gyűjtötte volna a színes fények szinte nedves tündöklését. A táncparkett felé nézett, Carrie követte a tekintetét.

– Jól emlékszem az érettségi bálomra – mondta Desjardin halkán. – A magas sarkú cipőmben meglehetősen fölülről néztem a srácot, akivel mentem. A mellcsokor, amit tőle kaptam, képtelenül állt a ruhámon. A kocsijának eltört a kipufogója, és a motor iszonyatosan robajlott... Mégis csodálatos volt, nem is tudom, miért. Azóta sem volt ilyesmiben részem. – Carrie-re nézett. – Te is annak találsz, ugye?

– Szép – mondta Carrie.

– Csak szép?

– Több annál... de nem tudom elmondani. Desjardin mosolygott, és megszorította a karját.

– Soha nem fogod elfelejteni. Soha.

- Én is azt hiszem.
- Érezd jól magad, Carrie.
- Köszönöm.

Amint Desjardin a táncparkettet megkerülve visszaindult a tanárok asztala felé, Tommy megjelent két Dixie punccsal. Óvatosan helyezte a csészéket az asztalra.

- Mit akart?

Carrie a távolodó Desjardin után nézett. – Szerintem bocsánatot szeretett volna kérni.

Sue Snell hallgatagon ült a házuk nappalijában; egy ruha szegésén dolgozott, miközben a Jefferson Airplane Long John Silver albuma forgott a lemezjátszón. Régi, recsegő korong volt, de a zene most nyugtatólag hatott rá.

Szülei elmentek otthonról. Sue biztos volt benne, hogy tudják, mi történt, de nem akarják traktálni a fontoskodó szöveggel: milyen büszkék az ő kislányukra, mennyire boldogok, hogy felnőtt módon viselkedik. Örült az egyedüllétnek, mert még most is kínosan érezte magát, félt mélyebben megvizsgálni döntése okait, nehogy az önzés gyémántját fedezze fel a tudatalatti fekete bársonyán.

Megtette; ez végül is elég; maradjunk ennyiben.

(és ha Tommy beleszeret)

Felnézett, mintha valaki szólt volna hozzá az előszobából, ijedt mosolyra görbült a szája. Mesebeli befejezés lenne, az biztos. A herceg az alvó szépség fölé hajlik, ajkuk egymáshoz ér.

Sue, nem is tudom, hogy mondjam el, de...

Halványuló mosoly.

Késelt a mensesze, már majdnem egy hetet. Napra pontosan szokott megjönni egyébként.

Kattant a lemezjátszó: újabb korongot helyezett fel. A hirtelen, elillanó csöndben érezte, hogy megrendül legbelül.

Kilenc óra tizenöt.

Billy kocsija a parkoló túlsó végében állt meg, közvetlenül a főútra vezető aszfaltfeljáró előtt. Chris már kiszállt volna, de a fiú visszarántotta: égett a szeme, mint egy ragadozóé.

– Mi van? – kérdezte Chris ingerülten.

– Hangosanbeszélőn hirdetik ki a bálkirályt és a bálkirálynőt, aztán valamelyik zenekar belekezd az iskolai indulóba. Ez azt jelenti, hogy azok ketten ott ülnek addig a trónon.

– Tudom. Engedj már el... fáj.

Billy még jobban megszorította a lány csuklóját, mulattatta, ahogy megroppannak finoman a csontok. Chris mégsem kiáltott fel, ez tetszett neki.

– Figyelj ide. Elmondom, mit csinálsz. Meghúzod a kötelet, amikor megy az induló. Erősen. Kicsit laza a két csiga között, de nem számít. Amikor érzed, hogy megrántottad a vödörket, futás. Nem várod ki a sikoltozást meg minden. Ez nem egy jópofa trükk, ez bűncselekmény, érted? Nem bírság jár érte, hanem bevágnak a síttre, és lenyelik a kulcsot.

Ritkán beszélt ilyen hosszán.

Chris szó nélkül, dacosan nézett vissza rá.

– Fogod?
– Igen.
– Remek. Ahogy megdőlnék a vödörök, én futok. Amikor a kocsihoz érek, elhajtok rögtön. Ha ott vagy, jössz. Ha nem, itt hagylak. Ha itt hagylak és köpsz, megöllek. Elhiszed?
– Igen. Vedd le rólam a szaros kezedet. Levette. Önkéntelenül mosoly árnyéka suhant át az arcán. – Oké. Sikerülni fog.
Kiszálltak a kocsiból.
Majdnem fél tíz volt.

Vic Mooney, az érettségiző évfolyam diákbizottságának elnöke kedélyesen harsogta a mikrofonba: – És most, hölgyeim és uraim, foglalják el helyüket. Köszönöm. Következik a szavazás. Kérem szavazataikat a Királyra és a Királynőre!

– Ez a női jogokba gázol! – kiáltotta Myra Crewes erőltetett vidámsággal.
– És a férfiak jogaiba! – bődült vissza George Dawson, mire felnevettek mindannyian. Myra csöndben maradt. Mindenesetre élt a jelzésértékű tiltakozással.
– Üljetek le, jó? – mosolygott Vic a mikrofonba pipacsörösen, egy pattanást piszkálva az állán. A velencei gondolás révetegen nézett el a válla mögül. – Szavazás.

Carrie és Tommy leültek. Tina Blake és Norma Watson osztották a sokszorosított szavazócédulákat, és amikor Norma az asztalukra ejtett egyet – sok SZERENCSE! –, Carrie kapta föl, hogy megvizsgálja. Az ámulattól szétnyílt az ajka.

– Tommy, rajta vagyunk!
– Aha, láttam. Az iskola egyes jelöltekre voksol, a párja automatikusan vele megy. Hát, üdvözöllek a fedélzeten! Lemondjuk?

Carrie az ajkába harapott. – Te le akarod mondani?
– Fenéket! – legyintett Tommy vígan. – Ha nyersz, annyi az egész, hogy elüldögélsz fönn, amíg lejátsszák az indulót, megvársz egy táncot, hadonászol a jogarral, és úgy nézel ki, mint egy idióta. Aztán csinálnak néhány fotót az évkönyvbe, hogy senki se felejtse el, micsoda egy idióta voltál.

– És kire szavazzunk? – Carrie töprengve pillantott felváltva a cédulára és a mogyorókkal teli csónak mellett heverő ceruzára. – Ez inkább a te társaságod. – Elhúzta a száját. – Mondjuk, nekem igazán nincs is társaságom.

Tommy megrántotta a vállát. – Szavazzunk magunkra. Francba az álszerénységgel! Carrie hangosan felnevetett, aztán a szája elé kapta a kezét. Annyira idegen volt számára ez a hang. Majd gondolkozás nélkül bekarikázta a saját nevüket, fölülről a harmadikat. A kis ceruza beletört: Carrie felszisszent, amint egy szilánk megkarcolta az ujjá hegyét, és a nyomában kibuggyant egy vércsepp.

– Megvágta magát?
– Nem – mosolyodott el, de nehezebbre esett. A vér látványa taszította; gyorsan letörölte a szalvétával. – Csak eltörtem a ceruzát, pedig emlékebe adták. Olyan ügyetlen vagyok.
– A csónakot elviheted – mondta Tommy, és a mogyorós tálkával közelebb gondolózott az asztalon. – Tüü-tüü! – Carrie-nek elszorult a torka, úgy érezte, mindjárt sírni fog, aztán szégyenkezhet megint. Leküzdötte végül a könnyeket, de a szeme csillogott, mint a prizma; lehajtott a fejét, hogy Tommy ne lássa.

Időtöltésül fülbemászó dallamokat játszott a zenekar, míg a báli bizottság tagjai begyűjtötték a félbehajtott szavazócédulákat. Az ajtónál lévő tanári asztalhoz vitték őket, ahol Vic végezte a számlálást Mr. Stephensszel és a Lublin házaspárral. A műveletet Miss Geer felügyelte ádáz, szúrós szemmel.

Carrie egyre erősödő feszültséget érzett, mintha hasában és hátában megmerevednének az izmok. Görcsösen szorongatta Tommy kezét. Pedig hát lehetetlen – senki nem fog rájuk szavazni. A büszke mén: talán, de nem egy öszvérrel párban.

Frank lesz és Jessica, vagy Don Farnham és Helen Shyres. Vagy – Jézus Mária.

Két kupac emelkedett a többi fölé. Mr. Stephens befejezte a cédulák csoportosítását, és most mind a négyen a két nagy kupac felé fordultak, melyek közt szemre nemigen volt különbség. Összedugták a fejüket, puszogtak, megszámozták másodszor is. Mr. Stephens bólintott, végigpörgette a cédulákat még egyszer, mint a pókerjátékos, aki osztani készül, és visszaadta a köteget Vicnek. Vic felbaktatott a színpadra, míg a Billy Bosnan Band rázendített a tusra; zavartan mosolyogva köszörülte a torkát, mire a mikrofon begerjedt és felsívított. Az ijedtségtől Vic kis híján a színpadon tekerdő vezetékek közé ejtette a szavazócédulákat – vihogás hangzott innen-onnan.

– Van egy kis bökkenő – mondta minden szónoki felvezetés helyett. – Mr. Lublin szerint ez az első alkalom az évről bálók történetében...

– Mettől számolja? – nyögte be valaki Tommy háta mögül. – Ezernyolcszáz óta?

– Szóval holtverseny.

Mormogás futott végig a termen. – Amikor szavaztam, még éltek – csodálkozott fennhangon George Dawson; újra felharsant a nevetés. Vic szája ideges mosolyra rándult, és majdnem elejtette a cédulákat megint.

– Hatvanhárom szavazat Frank Grierre és Jessica MacLeanre; szintén hatvanhárom szavazat Thomas Rossra és Carrie White-ra.

A bejelentést pillanatnyi csend követte, aztán fülsiketítő taps. Tommy a párjára nézett, aki lehajtotta a fejét, mintha szégyellné magát, és abban a pillanatban elfogta az a különös érzés,

(carrie carrie carrie)

amely akkor is megszedítette, amikor a lányt elhívta a bálra. A fejében egyszerre idegen hangok kezdtek kiáltozni Carrie nevére, mintha...

– Figyelem! – Vic felemelte a kezét. – Egy másodperc figyelmet kérnék, ha lehet. – A taps alábbhagyott. – Megismételjük a szavazást. A kiosztandó papírokra legyetek szívesek az általatok előnyben részesített párt felírni.

Megkönnyebbülten hagyta ott a mikrofont.

Körbeadták a cédulákat: a maradék báli programból tépkedték ki a lapokat hozzá. Senki nem hederített a zenekarra, izgatott társalgás hallatszott az asztaloktól.

– Nem nekünk tapsoltak – nézett fel Carrie. Tommy érezte, hogy nyomtalanul elillant az előbbi szédület, mintha csak képzelődött volna. – Nem létezik, hogy nekünk.

– Talán egyedül neked.

Carrie elnémultan nézett vissza rá.

– Mi tart olyan sokáig? – szisszent felé Chris. – Hallottam a tapsot. És ha most volt? Ha elcseszted... – A jutatszíneg érintetlenül lógott közöttük, mióta Billy benyúlt egy csavarhúzóval a szellőzőnyíláson, és kipiszkálta.

– Nyugalom – felelte hidegen. – Eljártsszák az indulót is. Mindig így van.
– De ha...
– Fogd be. Kurva sokat beszélsz. – A cigaretta parazsa békésen hunyorgott a sötétben.
Chris befogta. De (ha ennek vége megkapod öcsike olyan kangörccsel fekszel le ma éjjel) az agya dühödten rohant végig újra a fiú szavain, hogy elraktározza őket. Nem szokta meg, hogy így beszélnek hozzá. Elvégre ügyvéd az apja.
Kilenc óra Ötven.

A törött ceruzát emelte fel, hogy írjon, de Carrie könnyedén, bizonytalanul megérintette a kezét. – Ne...

– Mit ne?

– Ne szavazz ránk.

Tommy kérdően húzta fel a szemöldökét. – De miért ne? Aki á-t mond, mondjon bé-t is. Ez az anyám szavajárása.

(anya)

Carrie szeme előtt különös kép jelent meg: anyját látta térden, végtelen imákat duruzsolni valami gigantikus, arctalan, oszlopszerű Isten lábánál, aki tűzkarddal dülja fel a parkolókat. Sötét ijedelem rázta meg, egész lelkével küzdött, hogy legyűrje. Megmagyarázhatatlan volt ez a rettegés, ez a balsejtelem. Csak ügyefogyottan mosolygott, és megismételte: – Ne. Kérlek.

A báli bizottság tagjai már visszajöttek, hogy összeszedjék a behajtott lapokat. Tommy habozott még, aztán gyors elhatározással a tépett papírra kaparta: Tommy és Carrie. – Miattad – mondta –, ma este ez a minimum, amit megérdemelsz.

Carrie képtelen volt válaszolni, az iménti fájó előérzet gyötörte. Anyja arcát látta maga előtt.

A kés lecsúszott a fenőköről, és megvágta a tenyerét a hüvelykujja alatt.

A sebre nézett. Mintha szétnyílt ajkak közül csorogna lassan, sűrűn a vér végig a kezén, a konyha elnyűtt linoleumpadlójára. Így jó. Belekóstolt a húsba a kés, vér eredt a nyomában. Nem kötötte be: a penge fölé tartotta, hogy a cseppek elhomályosítsák az él villogását. Aztán folytatta a fenést, nem törődött a ruháját összemaszatoló foltokkal.

Ha pedig a te jobb szemed megbotránkoztat téged, vájd ki azt.

Kemény szavak voltak, de mégis édesek és igazak. Azoknak valók, akik leselkednek az egyéjszakás szállodák ajtóitól és a tekepályák mögötti bokrok között.

Vájd ki.

(és a rontásnak az a zenéje)

Vájd ki

(lányok mutogatják az alsóneműiket hogyan izzad hogyan izzad vért)
azt és dobd el.

A kakukkos óra tízet ütött, ha pedig

(beleit a földre ontani)

a te jobb szemed megbotránkoztat téged, vájd ki azt.

Elkészült a ruha, de Sue képtelen volt bekapcsolni a tévét, elővenni egy könyvet vagy felhívni Nancyt telefonon. Csak ült a pamlagon, szemben a konyhaablak fekete üvegevel, és a megnevezhetetlen félelem nőtt benne egyre, mint egy magzat a szörnyűséges születés előtt.

Sóhajtott, és szórakozottan kezdte masszírozni a karját: zsibbadt volt és hideg. Tíz perccel múlt tíz, és nem volt semmi, de semmi oka rá, hogy úgy érezze, a világnak immár lassan vége van.

A kupacok magasabbak voltak ez alkalommal, de ugyanakkorának látszottak megint. A bizottság háromszor számolta végig a cédulákat, mielőtt Vic Mooney újra odaállt a mikrofon mögé. Rövid hatásszünetet tartott, hogy a várakozás feszültségét még tovább fokozza, aztán bejelentette egyszerűen:

– Tommy és Carrie győztek. Egyetlen szavazattal.

Síri csend egy pillanatig, majd a termet betöltő, itt-ott kissé csúfondáros taps dübörgése. Carrie-nek elakadt a lélegzete, Tommy pedig ismét érezte (persze csak egy másodpercre) azt a különös szédülést,

(carrie carrie carrie carrie)

amely a lány nevének és alakján kívül mindent kitörölt a fejéből. Egyetlen röpke másodperc volt, de Tommy szinte halálra vált tőle.

Valami csörrenve a földre esett, és ellobbant a gyertya kettejük között.

A Josie and the Moonglows rázendített a "Fény és pompa" rockosított változatára, a rendezők pedig egy szempillantás alatt megjelentek az asztaluknál (mintegy varázsütésre; Miss Geer, aki félhivatalos források szerint lassú és ügyefogyott rendezőket ebédelt, aprólékosan elpróbáltatta velük az egészet), Tommy kezébe nyomtak egy alumíniumfóliával bevont jogart, Carrie vállára terítettek egy szörmegalléros köpenyt, és máris vezették őket a színpad felé. Mindenki tapsolt; Miss Geer diadalittasan pillantott körül. Tommy Ross bódultan vigyorgott.

Felmentek a proscéniumra, helyet foglaltak a trónszékeken. Tovább erősödött a taps, most már minden gunyoros felhang nélkül: őszinte volt, kissé talán ijesztő. Carrie örült, hogy végre leülhet. Túl gyorsan történt az egész, remegett a lába, és hirtelen aggodalom futott át rajta

(rohadalmák)

közzszemlére tett mellei miatt. Kábította az ováció, mintha becsípett volna a puncstól. Ott motozott mélyen a bizonyosság, hogy mindez csak álom, amiből majd a csalódás és megkönnyebbülés érzésével ébred.

Vic ujjongva kiáltotta a mikrofonba: – Az 1979-es évváró bál királya és királynője: Tommy ROSS és Carrie WHITE!

Áradó, dübörgő taps. Tommy Ross, immár életének utolsó perceiben, megfogta Carrie kezét, és rámosolygott. Susie megérezése tehát beigazolódott, gondolta, míg Carrie halványan visszamosolygott. Tommy

(szóval igaza volt mennyire szeretem de szeretem ezt is itt carrie-t mert gyönyörű és szeretek mindenkit ez a fény ez a fény a szemében)
és Carrie

konyhaablakhoz vonzotta, mely a Brickyard Hill-re és a 6-os út városba vezető szerpentinjére nézett.

Amikor a Main Street-i városháza tetejéről a sziréna hangja belesüvöltött az éjszakába, nem fordult rögtön az ablak felé, előbb elzárta a gázt, hogy a tej ki ne fusson.

A sziréna minden délben megszólalt pár másodpercre, de ezenkívül csak akkor, ha az önkéntes tűzoltóosztagot augusztusban és szeptemberben a lángra kapó tarlóhoz riasztották. Kizárólag jelentős csapások esetén használták; mintha álombéli iszonyat sikolya hatolt volna most a házba.

Lassan ment oda az ablakhoz. A sziréna egyre szólt, hol magasabban, hol mélyebben. A távolban szabálytalan tülkölés, mint az esküvők idején. Sue látta tükörképét a sötét ablaküvegen, elnyíló ajkát, tágra nyitott szemét, mielőtt lélegzetének párája elfedte volna.

Félig-meddig elfelejtett emlék tört fel hirtelen. Az alsóbb osztályokban gyakran tartottak tűzriadót: a tanár akkor tapsolt egyet, és azt mondta; "a városi sziréna megszólalt!", nekik pedig sürgősen a pad alá kellett mászni, eltakarni fejüket a karjukkal, és várni, míg a riadó véget ér vagy az ellenséges rakéták porrá zúzzák az épületet. Az emlék visszhangzó szavai

(a városi sziréna megszólalt)

olyan tiszták voltak, mint az üveglapok közé préselt levél.

Messze, bal felé, ahol az iskola parkolója volt – a nátriumgőzlámpák fénye biztos azonosítási ponttá tette, bár az iskola maga nem látszott a sötétben – felszikkasztott valami, mintha Isten sercintett volna egy tűzkövet.

(ott vannak az olajhordók)

A szikkasztás csillapult, majd narancsszínű fény robbant az égnek. Most már látszott az iskola is: lángokban állt.

Már a gardrób felé indult, hogy felvegye a kabátját, amikor az első tompa detonáció nyomán megrezgett lába alatt a talaj, és anyja porcelánkészlete zörögve rázkódott a vitrinben.

Norma Watson: Akik túléltek a báli estét (Reader's Digest, "Valóságos tragédiák" rovat, 1980. augusztus):

... és olyan gyorsan történt, hogy szinte fel sem tudtuk fogni. Álltunk, tapsoltunk, és énekeltük az iskola indulóját. Aztán egyszerre – én a rendezői asztalnál álltam a főbejárat előtt, a színpad felé fordulva – valami felvillant, ahogy a színpad fölötti nagy lámpák fényei visszatükröztek egy fémes dologról. Tina Blake és Stella Horan volt velem, azt hiszem, ők is látták.

És akkor vörös folyadék zúdult le fentről nagy toccsanással. A falfestményen csöpögött végig – én tudtam, mielőtt rájuk ömlött volna, hogy vér. Stella Horan azt gondolta, festék, de bennem feltámadt ugyanaz a rossz előérzet, ami régebben, mielőtt a testvéremet elütötte egy szénáskocsi.

Teljesen átáztak. Carrie ki se látszott alóla. Pont úgy nézett ki, mint akit belemártottak egy lavór piros festékbe. Csak ült ott, meg se mozdult. Az a zenekar, amelyik közelebb volt a színpadhoz, a Josie and the Moonglows, szintén összefröcskölődött. A gitárosnak fehér volt a gitárja, az is tiszta vér lett egy pillanat alatt.

"Jézusom – mondtam –, ez vér!"

Amikor ezt meghallotta, Tina felsikoltott – nagyon hangosan és élesen szólt a terem csendjében.

Addigra már mindenki abbahagyta az éneklést, és csak álldogált némán. Én meg se tudtam mozdulni. Földbe gyökerezett a lábam. Felnéztem, és két vödört láttam lógni a levegőben. Himbálóztak és egymásnak ütődtek a trónok fölött, még mindig csöpögött belőlük a vér. Aztán egyszer csak lezuhantak, magukkal rántva egy hosszú zsineget. Az egyik fejbe csapta Tommy Rosst, olyan hangja volt, mint a gongnak.

Erre valaki nevetni kezdett, de nem úgy, mint amikor az ember mulatságosnak talál valamit. Durva volt, hisztérikus és ijesztő.

Abban a pillanatban Carrie kinyitotta a szemét

Akkor már mindenki nevetett, én is, Isten bocsássa meg. Annyira... fura volt.

Kislánykoromban volt egy Walt Disney-mesekönyvem, A délvidék dala, abban olvastam Rémusz bácsi történetét a szurokbabáról. Egy illusztráción a szurokbaba ott ült az út közepén, és pont úgy nézett ki fekete arcával és óriási fehér szemével, mint régen a négernek maszkírozott énekesek. Ez jutott eszembe, amikor Carrie kinyitotta a szemét: minden vörös volt rajta egyébként. Ráesett a fény, úgy csillogott, mint az üveg. Egy az egyben olyannak láttam, Isten bocsássa meg, mint Eddie Cantort, amikor azokat a szemdüllesztő pofákat vágja.

Ezen nevetett mindenki, de egyszerűen nem lehetett megállni. Ilyen helyzetben az ember vagy nevet, vagy bedilizik. Carrie olyan régen volt már az ugratások céltáblája, és úgy éreztük, valami különleges dologban van részünk vele kapcsolatban aznap este, mintha akkor csatlakozott volna az emberi fajhoz. Én hálát adtam az Úrnak érte. De aztán jött megint ez. Ez a borzalom.

Az ember pedig nevet, mit csináljon? Sírnivaló volt pedig, de annyi év után képtelenségnek tűnt sírni Carrie miatt.

Ült bambán, a nevetés meg egyre csak dagadt, egyre hangosabb lett. Fogtuk a hasunkat a röhögéstől, kétrét görnyedtünk, mutogattunk rá. Egyedül Tommy nem nézett rá, ő oldalt bukott a széken, mintha elnyomta volna az álom. Nem lehetett megállapítani, hogy megsebesült-e, egy merő vér volt amúgy is.

És akkor Carrie arca... megtört. Nem tudnám másképp megfogalmazni. Arca elé kapta a kezét, és botladozva felállt, majdnem összezsuklott a lába, és ettől persze még nagyobb lett a nevetés. Aztán úgy... leugrott a színpadról. Mint egy nagy vörös béka a vízililiom leveléről... hopp. Alig tudott talpon maradni megint.

Miss Desjardin futva közeledett felé, akkor már nem nevetett, kinyújtotta a karját, hogy megölelje. De hirtelen hátraröpült, és nekivágódott a színpad melletti falnak. Pedig meg se botlott. Furcsamód úgy tűnt, mintha eltaszították volna, csak hogy senki nem volt a közelében.

Carrie úgy rohant át a tömegen, hogy közben kezével eltakarta az arcát, és akkor valaki elgáncsolta. Nem tudom ki volt, mindenesetre Carrie orra bukott rögtön, hosszú vörös foltot hagyva a földön. Emlékszem, azt mondta: "Uuuh!" Ezt mondta. Én erre még annál jobban nevettem. Egy darabon négykézláb mászott előre, aztán feltápázkodott és kirohant. Pont mellettem ment el. Éreztem rajta a vérszagot, beteges, rothadó szag volt.

Kettesével vette a lépcsőket lefelé, és kiszárgult az ajtón. Elment.

Lassanként elcsendesült a nevetés, de néhányan még rángatóztak és fel-felhorkantottak. Lennie Brock óriási fehér zsebkendővel törölgette a szemét. Sally McManus teljesen elsápadt, mint aki rögtön öklendezni kezd, de tovább vihorászott, nem tudta abbahagyni.

Billy Bosnan fent állt az emelvényen, kezében a karmesteri pálcával, és rázta a fejét. Mr. Lublin ott ült a vérző orrú Miss Desjardin mellett, és kiabált, hogy adjanak neki papír zsebkendőt.

Fontos tudni, hogy az egész alig két perc leforgása alatt történt. Nem állt össze a kép, mindenki csak meresztgette a szemét. Néhányan körbejárnak, váltottak egy-két szót. Helen Shyres könnyekben tört ki, amitől egy-két ember magához tért. Aztán valaki kiabálni kezdett: "Hívjatok orvost! Hívjatok gyorsan orvost!"

Josie Vreck volt, aki Tommy Ross mellett térdelt a színpadon. Holtsápadt arccal próbálta fölemelni, de a trónszék oldalra dőlt, és Tommy legurult a földre.

Nem mozdult senki. Mindenki bámult, én is, mintha megdermedtek volna a tagjaim. Úgy éreztem, egy gondolat mászott be a fejembe, kívülről, mintha nem is az én gondolatom lenne egyáltalán. Carrie-ről. És Istenről. És összekeveredtek, rettenetes volt.

Stella felém fordult, és azt mondta: "Carrie visszajött."

Azt feleltem: "Akkor jó."

A folyosóra nyíló ajtók becsapódtak. A hangjuk olyan volt, mint az összeütődő tenyereké. Valaki hátul felsikoltott, és kitört a pánik. Tülekedve rohantak az ajtókhöz, én meg csak hitetlenkedve álltam egy helyben. Amikor pedig oldalt pillantottam, épp mielőtt az elsők az ajtókat kezdték ostromolni, Carrie-t láttam, amint bekukucskál, vérfoltos arccal, mint egy harci színekkel kifestett indián.

Mosolygott.

Addigra a többiek már dörömböltek az oldalajtókon, de azok meg se nyikordultak. Egyre többen gyűltek az elől lévők mögé, akik zihálva és nyöszörögve szorultak az ajtóknak és a falnak, de az ajtók csak nem nyíltak ki, pedig tilos bezárni őket, törvény van rá.

Mr. Stephens és Mr. Lublin megpróbálták áttörni a tömegen, visszahúzni a srácokat a szmokingjuknál és a szoknyájuknál fogva, de azok tovább bömböltek és kapálóztak. Mr. Stephens pofon vágott két lányt, Vic Mooneyt pedig szabályosan kiütötte. Ordított, hogy menjenek ki a vészkijáraton. Néhányan ki is mentek... ők maradtak életben.

Aztán valahogy eleredt az eső... legalábbis ezt gondoltam az első pillanatban. Víz zuhogott az egész teremre. Felnéztem: a tornaterem tetőszerkezetén működésbe léptek az önműködő tűzoltócsövek. A víz elöntötte a kosárlabdapályát. Josie Vreck az együttese tagjai felé üvöltött, hogy kapcsolják ki az erősítőket és a mikrofonokat, de nem hallgatott rá senki, menekültek ők is. Josie leugrott a színpadról.

Az ajtóknál elcsendesült a zsvajgás, mindenki hátrált és a tetőre bámult. Hallottam, hogy valaki – azt hiszem, Don Farnham – azt mondja: "Ez kicsinálja a kosárlabdapályát."

Mások Tommy Ross felé indultak. Egyszerre átfutott rajtam, hogy ki kell jutnom innen. Megfogtam Tina Blake kezét, és azt mondtam: "Menjünk, de gyorsan."

A vészkijáratához rövid folyosón lehetett lemenni, a színpad bal oldalánál. Voltak ott is tűzoltócsövek, de azok nem működtek. Az ajtók pedig nyitva álltak, láttam is egy-két srácot kiszaladni. A többség viszont továbbra is kisebb csoportokban álldogált, csak pislogtak egymásra. Néhányan a vérfoltot nézték, ahol Carrie elesett – de a víz hamar elmosta azt is.

Megragadtam Tina karját, és vonszolni kezdtem a vészkijárat felé. Abban a másodpercben hatalmasat villant valami, sikoltást hallottam, és a begerjedt mikrofon dobhártyarepesztő hangját. Visszanéztem, és Josie-t láttam az egyik mikrofonállványnál,

egyszerûen nem tudta elereszteni. Kifordult a szeme, égnek állt a haja, és olyan volt, mint aki táncol. A lába csúszkált a vízben, füstölni kezdett az inge.

Rázuhant az egyik erősítõre – nagyok voltak, legalább másfél méteresek –, és azzal együtt bedõlt a vízbe. A gerjedt hang iszonyatos erõsségûre váltott, aztán sisteregve megint felcsapott a fény, és újra csend lett. Josie inge már lángokban állt.

"Fussunk – kiáltotta Tina. – Gyere, Norma! Könyörgök!"

Rohanni kezdtünk, amikor a színpad hátuljában felrobbant valami: azt hiszem, a fõkapcsoló. Még éppen ráláttunk a színpadra, ahol Tommy hevert, mert fel volt húzva a függõny. A nehéz elektromos vezeték a levegõbe emelkedtek, tekeredve, rángatózva, mint a kígyók az indiai fakírok kosarából. Aztán az egyik kettészakadt, lilán villódzva csapott a vízbe, és mindenki egyszerre felüvöltött.

Végül kiértünk az ajtón, és keresztülfutottunk a parkolón. Gondolom, sikítottam én is, de nem emlékszem pontosan. Attól kezdve, hogy üvölni kezdtek, semmire nem emlékszem pontosan. Attól kezdve, hogy a magasfeszültségû vezeték a vízzel borított padlóra estek...

A tizennyolc éves Tommy Ross számára a vég gyorsan és irgalmasan érkezett el, szinte fájdalom nélkül.

Még annak sem volt tudatában, hogy valami nagy jelentõségû dolog történik. Bongó, csattanó hangot hallott, amirõl egy gyermekkori emlék jutott az eszébe,

(ott viszik a tejesvödört)

Galen bácsikája farmján a hajnali ébredés, azután

(elejtettek valamit)

azt hitte, a zenekarból jön a zaj. Elkapta Josie Vreck feje fölé emelt tekintetét,

(micsoda talán glóriám is van)

majd a negyedrészt még vérrel telt vödör rázuhant. A kiemelkedõ perem a feje búbjához csapódott,

(hú ez fáj)

azzal elvesztette az eszméletét. Elnyúlva feküdt a földön, amikor a Josie and the Moonglows elektromos felszerelésébõl kicsapó tûz a velencei gondolás képére is átterjedt, majd tovább az ócska egyenruhák, könyvek és papírhalmok közé a színpad hátulján és a padlástérben.

Félórával késõbb, az olajtartály robbanásakor már nem élt.

Az AP hírügynökség táviratjelentése, New England, 22 óra 46 perc:

CHAMBERLAIN, MAINE (AP)

JELEN PILLANATBAN IS TÛZVÉSZ TOMBOL A HELYI EWEN GIMNÁZIUMBAN. A TÛZ, MELY FELTEVÉSEK SZERINT ELEKTROMOS EREDETÛ, AZ ÉVI ISKOLAI TÁNC ALATT TÖRT KI. TANÚK ELMONDÁSA SZERINT A TÛZVÉDELMI BERENDEZÉS MINDEN ELÕZETES FIGYELMEZTETÉS NÉLKÛL ÖNMÛKÖDÕEN BEKAPCSOLT ÉS RÖVIDZÁRLATOT OKOZOTT A MEGHÍVOTT ROCK-EGYÛTTES

FELSZERELÉSÉBEN. TOVÁBBI TANÚK A FŐVEZETÉK ÁRAMKÖRÉNEK MEGSZAKADÁSÁRÓL TUDÓSÍTANAK. EGYESEK SZERINT AKÁR SZÁZTÍZ SZEMÉLY IS BENN REKEDHETETT A GIMNÁZIUM LÁNGOLÓ TORNATERMÉBEN. A SZOMSZÉDOS VÁROSOKBÓL, WESTOVERBŐL, MOTTONBÓL ÉS LEWISTONBÓL AZ IGÉNYELT TŰZOLTÓ FELSZERELÉSEK RÖVIDESEN ÚTNAK INDULNAK. SZEMÉLYI SÉRÜLÉSRŐL NEM ÉRKEZETT JELENTÉS. VÉGE.

22.46 MÁJ 27 6904D AP

Az AP hírügynökség táviratjelentése, New England, 23 óra 22 perc:

SÜRGŐS

CHAMBERLAIN, MAINE (AP)

FÉLELMETES ROBBANÁS RÁZTA MEG A HELYI THOMAS EWEN GIMNÁZIUMOT A MAINE ÁLLAMBELI CHAMBERLAINBEN. HÁROM, AZ ISKOLAITÁNC KÖZBEN KITÖRT TŰZHÖZ RENDELT TŰZOLTÓAUTÓ HOZZÁ SEM TUDOTT KEZDENI A VESZÉLY ELHÁRÍTÁSÁHOZ, MIVEL A KÖRNYÉKEN TALÁLHATÓ ÖSSZES TŰZCSAPOT ISMERETLENEK MEGRONGÁLTÁK, ÉS A SPRING STREETGRASS PLAZA ÁLTAL HATÁROLT TERÜLETEN A VÁROSI FŐVEZETÉK VÍZNYOMÁSA GYAKORLATILAG NULLÁRA ESETT VISSZA. A JELEN LÉVŐ TŰZOLTÓK EGYIKÉNEK KÖZLÉSE SZERINT: MINDEN SZÓRÓFEJET LESZAKÍTOTTAK; ÚGY LÖVELLHETÉK A VIZET, MINT A GEJZÍR, MIKÖZBEN BENT ÖSSZEÉGTEK AZOK A GYEREKEK. EDDIG HÁROM HOLTTESTET TALÁLTAK, EGYIKÜK AZ AZONOSÍTÁS ALAPJÁN THOMAS B. MEARS CHAMBERLAINI TŰZOLTÓ, A MÁSIK KETTŐ NYILVÁNVALÓAN A BÁL RÉSZTVEVŐJE. HÁROM TOVÁBBI TŰZOLTÓT SZÁLLÍTOTTAK A MOTTONI KÓRHÁZBA KISEBBFOKÚ ÉGÉSI SÉRÜLÉSEKKEL ÉS FÜSTMÉRGEZÉSSEL. A ROBBANÁS MINDEN VALÓSZÍNŰSÉG SZERINT AKKOR TÖRTÉNT, AMIKOR A TŰZ ELÉRTE A TORNATEREMHEZ IGEN KÖZEL ELHELYEZETT OLAJTARTÁLYOKAT. MAGÁT A TÜZET FELTEHETŐEN EGY ELÉGTELEN SZIGETELÉSŰ ELEKTROMOS BERENDEZÉS OKOZTA A BELSŐ TŰZOLTÓRENDSZER MEGHIBÁSODÁSÁT KÖVETŐEN.

VÉGE.

23.22 MÁJ 27 70119E AP

Sue-nak csak jogosítványa volt, kocsija nem, de felkapta anyja kulcsait a hűtőszekrény melletti kulcstartóról, és ész nélkül rohant a garázsba. A konyhai óra pontosan tizenegyet mutatott.

Az első indítási kísérletre lefulladt a motor; kényszerítette magát, hogy várjon egy kicsit, mielőtt megpróbálja újra. Végre köhögve felberregett az autó, és Sue fejvesztetten dühögött ki a garászból, nem érdekelt, hogy elcsapja az egyik lökhárítót. Megfordult, a

hátsó kerekek felverték a kavicsot. A 77-es Plymouth kanyarodás közben kis híján felsodródott a padkára: Sue csak ekkor vette észre, hogy mély hangon nyöszörög, mint a csapdába szorult állat.

Nem állt meg a stoptáblánál a 6-os és az alsó főutca között. Keletről szirénák hangja hasított az éjszakába, csakúgy, mint délről, a háta mögül: Westover és Motton felől.

Csaknem a domb lábához érkezett, amikor felrobbant az iskola.

Két lábbal ugrott a fékre, amitől aztán mint a rongybaba vágódott neki a kormánykeréknek. Csikorogva pördültek ki a gumik. Nagy nehezen kiszállt; tenyerével árnyékolta a szemét, amint a ragyogásba nézett.

Egy lángnyelv tört az égnek, majd nyomában a szerteszéjjel röpködő acél tetőpanelek, fadarabok és papírfoszlányok világító felhője. Mintha vaku villanása borította volna fénybe a Main Streetet. A két másodperc közötti végtelenben szeme elé tárultak a Ewen Gimnázium tűzbe borult romjai.

A hirtelen rázkódástól hátratántorodott. Utcai szemetet söpört az arcába egy szellőkés, és irtózatos erejű hullámban meleg levegőt, ami egyetlen tűnő pillanatra

(a metró szaga)

az egy évvel ezelőtti bostoni kirándulására emlékeztette. Bili magánpatikájának és a Kelly Fruit Companynak csilingelve tört be az összes ablaka.

Oldalára esett, amikor a tűz pokoli fénnel végigzúdult az úton. Ami ezután történt, azt mintha lassított felvételen látta volna, míg agya sebesen dolgozott:

(meghaltak talán mind meghaltak és carrie miért gondolok carrie-re)

a színhelyre igyekvő autókat, a köntösben, hálóingben, pizsamában szaladgáló embereket. Látott egy embert kijönni a chamberlaini rendőrkapitányság és bíróság közös székházából. Lassan mozgott. Az autók is lassan mozogtak. A futó emberek is lassan mozogtak.

Látta, amint az ember tölcseért formál a kezéből, és elkiáltja magát; alig hallotta a szirénák zúgásán és a tűz bömbölésén át. Annyit értett belőle:

– Vivel! Önmagázz!

Csupa víz volt arrafelé az utca, táncolt rajta a fény lent, az Amoco benzinkút körül.

– ...hé, vigy...

Aztán felrobbant az egész világ.

Részlet Thomas K. Quillan a Maine Állami Vizsgálóbizottság előtt eskü alatt tett tanúvallomásából a Chamberlainben május 27-28-án történt eseményekre vonatkozóan (kivonatos közlés A bál fekete éjszakája: a White-bizottság jelentése c. kötetből, Signet Books New York, 1980):

Kérdés: Mr. Quillan, ön chamberlaini lakos?

Válasz: Igen.

Kérdés: A címét megmondaná?

Válasz: Van egy szobám az uszodában. Ott dolgozok. Felmosok, kiporszívózok, letörlöm az asztalokat. Meg a gépekkel – vannak ilyen flippergépek.

Kérdés: Mr. Quillan, hol volt ön május huszonhetedikén éjjel fél tizenegykor?

Válasz: Hát... igazság szerint az őrön voltam az előzetesek zárkájában. Mivelhogy csütörtökön kapok fizetést. Azt' olyankor kirúgok a hámból. Megyek a Lovagba,

ledöntök egypár pohárral, kártyázok egyet. De bepörgök örökké, ha iszok. Én nem tudom, mintha lóverseny lenne a fejemben. Rám jön a hogyhívják. Egyszer egy fazont úgy fejbe csaptam a székkal...

Kérdés: Szokása volt, hogy elmegy a rendőrségre, amikor érzi, hogy közeledik az ilyesfajta roham?

Válasz: Ja. A nagy Otis, az jó haverom nekem.

Kérdés: Otis Doyle körzeti seriffre gondol?

Válasz: Ja. Szólt, hogy ugorjak be, mikor már érzem, hogy bepörgök. Namost a bál előtti este egy csomóan ott pókerezünk a Lovagban, én meg mondom magamba, ez a fürgeujjú Marcel Dubay, ez csal. Józanul más, mert akkor belenézek a lapjába, hogy mi van – de így nem volt mese. Bennem volt egy-két sör, úgyhogy lefogtam a kezemet, és mentem is az örsre hamar. Plessy ügyelt éppen, berakott az egyes számú cellába. Plessy egyébként remek srác. Ismertem az anyját, de jó sok éve annak.

Kérdés: Mr. Quillan, gondolja, hogy rátérhetünk a május huszonhetedike éjjelén történetekre?

Válasz: Hát miért ne?

Kérdés: Magam is őszintén remélem. Kérem, folytassa.

Válasz: Szóval Plessy így bezárt engem péntek hajnalban háromnegyed kettőkor, én meg elaludtam mindjárt. Kifeküdtem helyben. Na, fölébredtek délután négykor, bekapok három tablettát, alszok is vissza. És akkor elmúlik. Mondta a nagy Otis, szabadalmaztassam a módszeremet, sok bajtól menteném meg a világot, azt mondta.

Kérdés: Bizonyosan így is van. Nos, mikor ébredt fel ezután?

Válasz: Tíz óra magasságában, péntek este. De már korgott a gyomrom, úgyhogy mondom, lemegyek az ebédlőbe körülnézni.

Kérdés: Végül is nyitott cellában hagyták?

Válasz: Hogy az istenbe ne. Józanon csuda rendes gyerek vagyok én. Például...

Kérdés: Arra válaszoljon a bizottságnak, hogy mit csinált, miután elhagyta a cellát.

Válasz: Ment nagyban a szirénázás, ott tört ki a frász. Nem hallottam ilyet éjjel, mióta véget ért a vietnami háború. Rohanak föl, de a kurva anyjába, üres az iroda. Mondom így magamba, Plessy ezért még megüti a bokáját. Mert az nem létezik, hogy nincs ügyeletes, érti, mi van, ha hívás jön? Hát aztán odamentem az ablakhoz és kinéztem.

Kérdés: Az iskola látszott az ablakból?

Válasz: Ja. Szembe van, másfél háztömbbel lejjebb. Az emberek meg ordítózva futkostak. Akkor láttam meg Carrie White-ot.

Kérdés: Láta már Carrie White-ot előzőleg?

Válasz: Á, nem.

Kérdés: Akkor honnan tudja, hogy ő volt?

Válasz: Ezt most így nehéz elmagyarázni.

Kérdés: Tisztán látta?

Válasz: Pont egy lámpa alatt állt, a tűzcsapnál, a Main és a Spring Street sarkán.

Kérdés: Történt akkor valami?

Válasz: Mi az, hogy történt. A tűzcsap teteje egy az egyben felrobbant, röpiült három irányba. Jobbra, balra meg a mennyekbe föl.

Kérdés: És mikor adódott ez az... ööö, üzemműködés?

Válasz: Húsz perccel tizenegy előtt. Később nem. Semmiképp.

Kérdés: Mi történt ezután?

Válasz: Elindult a városba. Hát, uram, ahogy az kinézett! Valami estélyi ruha volt rajta, már ami maradt belőle, de egyébként úszott a vízben meg a vérben. Mint aki most mászott ki egy felborult kocsi alól. De mosolygott. Na, ilyet se láttam még életemben. Mint egy halálfej. És közben nézte a kezét meg törölgette a ruhájába, hogy lejöjjön a vér, és arra gondolt, hogy úgyse jön le, és hogy borítja vérbe az egész várost, hogy mindenki megfizessen. Hát egy borzalom.

Kérdés: Honnan vette, hogy mit gondolt?

Válasz: Nem tudom. Nem tudom megfogalmazni.

Kérdés: Vallomásának hátralévő részében, kérem, szorítkozzon arra, amit látott, Mr. Quillan.

Válasz: Jó, jó. Volt egy tűzcsap a Grass Plaza sarkán, szétment az is. Azt még jobban láttam. A csavarok lecsavarták magukat. Saját szememmel láttam. Aztán bumm, mint az előző. Ő meg boldog volt. Azt mondta magában, ez aztán a zuhany, ez majd... hoppá, pardon. De már jöttek a tűzoltókocsik, úgyhogy elvesztettem szem elől. A szivattyús beállt az iskolához, nézik a tűzcsapot, hát abból víz már nem jön egy szem se. Burton, a parancsnok torkaszakadtából ordított valamit, és akkor az iskola felrobbant. Atyavilág.

Kérdés: Elhagyta a rendőrség épületét?

Válasz: Ja. Gondoltam, megkeresem Plessyt, és elmondom, mit csinált az a hülye tyúk a tűzcsapokkal. Aztán odanézek az Amoco állomásra, és megfagy a vér konkrétan az ereimben. Mind a hat kút le volt akasztva. Az öreg Teddy, a volt főnök, kilencszázhatvannyolc óta halott. Isten nyugosztalja, de a fia is éppúgy rendesen lezárta éjjelre a kutakat. A Yale lakatok ott lógtak lecsapva. A csővégek kilógtak az aszfalra, rákapcsolva az adagoló. Folyt a benzin le a járdán meg az úton. Szűzanyám, mikor azt megláttam, a tökeim felugrottak a hasamba. Akkor megjön egy mikulás égő cigarettával.

Kérdés: Mit tett ön?

Válasz: Üvöltöttem. Olyasmit, hogy Hé, vigyázz a cigivel! Ömlik a gáz! De nem hallotta. Szirénák meg minden, a kocsik száguldottak fel-alá, nem is csodálom. Nézem, el akarja dobni, hanyatt-homlok mentem befele.

Kérdés: Mi történt ezután?

Válasz: Ezután? Kérem alássan. Maga az ördög jött el Chamberlainbe...

Amikor a vödörök lebillentek, először csak a zenén áthatoló fémes csattanásra lett figyelmes, aztán elöntötte a meleg nedvesség zuhataga. Ösztönösen lehunyta a szemét. Morrart valami mellette, és tudatának abban a részében, mely csak nemrégiben ébredt mélységes álmából, fájdalom érzése suhant át.

(tommy)

A zene nyikorgó, disszonáns hangokra esett széjjel, csak néhány szólam remegett még a levegőben, mintha elpattantak volna a húrok, és a megérzés üres csendjében, az esemény és az eszmélés közötti végzetes pillanatban tisztán hallotta, amint valaki megszólalt:

– Jézusom, ez vér.

Mindjárt utána, hogy kétsége ne maradjon, hogy a kijelentés igazságáról végérvényesen és tökéletesen megbizonyosodjon, valaki felsikoltott.

Carrie lehunyt szemmel ült, és érezte az iszonyat sötét felhőjét a fejében. Maminak megint igaza volt. Kijátszottak és becsapták, gúnyt űztek belőle megint. Mégsem

egyszerûen a folytatása volt az eddigieknek: most mindenki szeme láttára, külön emelvényen ismételték meg a zuhanyozóban történeteket... Amit pedig a hang mondott, (jézusom ez vér)

már túlságosan szörnyû volt ahhoz, hogy akár belegondoljon. Ha most kinyitná a szemét, és igaz volna, akkor? Mi lesz akkor?

Valaki nevetésben tört ki magányos, ijedt hiénahangon, és akkor valóban kinyitotta a szemét, hogy megtudja, ki az – és minden igaz volt, a legutolsó lidércálom: igaz volt... Vörösen csöpögve ült ott, megmártóztatták a vér õsi titkában, mindenki előtt. A gondolat (hogy engem... huh... BEBORÍT)

a szégyen és rettenet bíborködével ereszkedett a homlokára. Orrfacsaró volt a saját szaga, a vér bûze, rezes csatakja a testén. A képek villódzó kaleidoszkópjában látta, amint meztelen combján csorog le a vér, hallotta a tusoló szakadatlan zuhogását a csempén, érezte bőrén a puha tamponok és betétek ütését, míg a hangok arra buzdítják, hogy dugja FEL, és nyelvén az iszonyat émelyítő, keserû-édes íze... Amire úgy készültek, megadták neki végül, odaállították a nagy zuhany alá.

Újabb hang csatlakozott az elõzõhöz, és kisvártatva a harmadik – egy lány szoprán kacagása –, majd a negyedik, az ötödik, a hatodik, egy tucat, és mindenki, már mindenki nevetett teli torokból.

Vic Mooney is, látta. A döbbenettõl dermedt arccal, de nevetett.

Carrie csak ült, engedte, hogy a zaj áradata elsöpörje, mint a partnak verõdõ hullám. Gyönyörûek voltak még mindig, varázslatosak és elbûvölõek, de õ átlépte a határt, és a tündérmesét innentõl a gonoszság és rothadás keserve járta át. Mérgezett almába kell harapnia, koboldok vetik rá magukat, felfalja a tigris.

Igen, nevettek rajta ismét.

És akkor valami megszakadt belül. Fájdalmasan eszmélt rá, hogy milyen csúnyán bántak el vele, és hangtalan, metszõ sikoly

(ENGEM NÉZNEK)

hasogatta a torkát. Arca elé kapta a kezét, hogy ne lássák, és botladozva feltápáskodott a székbõl. Csak arra tudott gondolni, hogy futni kell, ki a fénybõl, futni, amíg a szemek elõl el nem rejti a sötétség.

Csakhogy nehéz volt, mintha vízben futna. Áruló elméje lelassította az idõt; úgy tûnt, valami isteni kéz kapcsolta az egész jelenetet 78-as fordulatszámról 33-asra. Még a nevetés is elmélyült körülötte, lassú basszusban dübörgött tovább.

Szeretett volna nem látni semmit, de látnia kellett, az arcokat a tündöklésben, a szájakat, a fogakat, a szemeket. És saját kezét az alvadó vérfoltokkal.

Miss Desjardin közeledett sietve felé, arcán a hazug együttérzés vonásai. Carrie látta, hogy a felszín alatt fuldoklik a visszafojtott, undok, vénkisasszonyos vihogástól. Lassan nyílt szóra a szája, hangja pedig mély volt és vontatott:

– Hadd segítsek, drágám, annyira saj...

Carrie feléje csapott,

(görbület)

Miss Desjardin pedig háttal a falnak vágódott a színpad oldalánál, és összecsuklott.

Õ meg futott leszegett fejjel, keresztül a csödületen; az arca elé tartotta a kezét, de ujjai börtönrácsán át látta mindnyájukat, a fénybe öltözötteket, varázslatosakat, a befogadottak angol ruhájában pompázókat, látta fényes cipõiket, tiszta arcukat, gondosan elkészített

frizurájukat, csillogó flittereiket. Hátráltak előle, mintha pestises volna, de nem hagyták abba a nevetést. Egy láb pedig gonoszul kinyúlt elé,

(igen ez jön most igen)

és ő térdre esett, négykézláb mászott egy darabig, szemébe hulló, vértől csatakos hajjal, mint Szent Pál a damaszkuszi úton, amikor elvakította a fényesség. Mindjárt fenékbe is rúgják.

Aztán mégsem rúgták fenékbe, és újra megbicsakló lábára állt. Felgyorsult minden, kiért az ajtón, eljutott már a folyosóig, és hanyatt-homlok száguldott le a lépcsőn, ahol alig két órával ezelőtt olyan méltóságteljesen jöttek fel Tommyval.

(tommy halott megfizetett pestisest hozott a fényesség házába megfizetett érte)

Ügyetlen, hosszú léptekkel vette a fokokat, feje körül a nevetés foszlányai csapdostak a levegőben, mint a denevérszárnyak.

Végül a sötétség.

Keresztülvágott az iskola előtti gyepen, útközben elhagyta a cipőit. A gondosan nyírt pázsit olyan volt, mint a bársony, gyengén harmatos, és már a nevetés is elhalkult mögötte. Megnyugodott egy kicsit.

Aztán megroggyant a lába, és tehetetlenül dőlt a fűre. Csendben, szaggatottan lélegezve feküdt a zászlórúd mellett, forró arcát a fű hűvös nedvességébe temette. Eleredtek a szégyen könnyei, forrón és sűrűn, mint nem is olyan régen a menstruáció vére. Legyőzték – leszámoltak vele, egyszer s mindenkorra. Vége.

Most összeszedi magát, és a kertek alatt hazaoldalog, mindig az árnyékban, nehogy valaki rátaláljon, aztán találkozik a Mamival, beismeri, hogy vétkezett...

(!NEM!)

A dac feltámadt benne hirtelen, acélos eltökéltséggel ejtette ki a szót. A cella? A vég nélküli, monoton imák? A brosúrák, a kereszt?... Hogy múló életének hátralévő óráit, napjait, éveit, évtizedeit csak a kakukkos óra mechanikus madara jelezze?

Egyszerre, mintha videokészülék kapcsolt volna be a fejében, maga előtt látta a feléje futó Miss Desjardint, majd rongybabaszerű vetődését háttal a falnak, amint ráirányította az erőt anélkül, hogy végiggondolta volna.

Hátára gördült, vörösre mázolt arcában megcsillanó szemmel szenvedélyesen a csillagokra meredt. Hiszen övé

(!! AZ ERŐ !!)

Ideje leckét adni nekik belőle. Hogy tisztába jöjjenek egy-két dologgal. Felkuncogott hisztérikusan: Mami egyik kedvenc kifejezése volt ez.

(mami hazajön lerakja a retiküljét szemüvegének lencséje villog ma megmutattam annak az alaknak a boltban ideje volt hogy tisztába jöjjön egy-két dologgal)

Ott a tűzoltó berendezés a tetőn. Bekapcsolhatja könnyedén. Kuncogva kelt fel, mezítláb indult vissza a folyosóajtók felé. Bekapcsolni a vízfecskendező csöveket, és rájuk zárni az ajtót. Benézni, hogy lássák, amint benéz, figyelni őket nevetve: a víz eláztatja a ruhájukat, tönkreteszi a frizurájukat, elmossa a fényt a cipőikről. Csak azt sajnálta, hogy nem öntözhet vért a fejükre.

A folyosó üres volt. Megállt félúton fölfelé, és GÖRBÜLET, az ajtók becsapódtak a rájuk összpontosított erő alatt, lefordultak a pneumatikus záruk. Bent sikoltozni kezdtek néhányan; andalító zene a fülének.

Egy pillanatig semmi, azután érezte, hogy nekiveselkednek az ajtóknak, próbálják kinyitni. Elenyésző volt a nyomás. Csapdában voltak.

(csapdában)

és ez a szó mámorítóan visszhangzott a fejében. A kezében tartja őket, hatalmában vannak. Hatalom! Micsoda súlyos szó!

Felment egészen, benézett, és George Dawson-t látta szinte felkenődve az üvegre, amint elszántan igyekezett kilöki az ajtót, és az arca közben eltorzult az erőlködéstől. Mögötte a többiek, szorosan, akár a halak az akváriumban.

Felpillantott, igen: ott voltak a csövek, apró csapjaik mint acélvirágok. Kis lyukakon futottak át, behálózták az egész tetőt. Rengeteg volt belőlük, emlékezett rá. Tűzvédelmi előírás vagy valami ilyesmi.

Tűzvédelem. Eszébe jutottak hirtelen

(fekete vastag vezetékek kígyók)

a színpadot ellepő vezetékek. A közönség nem láthatta őket a rivaldalámpáktól, de neki óvatosan kellett lépdelnie fölöttük a trónszékek felé. Tommy akkor belékarolt.

(tűz és víz)

Gondolatban felnyúlt, kitapogatta a csöveket. Hideg, tele vízzel az összes. Vas ízt érezte a nyelvén, hideg, fémes ízt, mint amikor a kerti csapból ivott.

Görbület.

Látszólag nem történt semmi egy-két másodpercig, aztán a bent lévők hátrálni kezdtek az ajtóktól, kapkodták a fejüket. Carrie a középső ajtó üvegéhez lépett, és közelebb hajolt.

Esett az eső a tornateremben.

Mosolyra húzódott a szája.

Nem minden csapat nyitott meg, de észrevette, hogy a csöveket gondolatban jobban tudja követni, mint a szemével. Elfordított hát még egypár csapat, egyre többet. Még nem elég: nem sírtak, nem kiabáltak, tehát nem elég.

(fájjon nekik fájjon)

Egy fiú állt fenn a színpadon Tommy mellett, széles karlendítésekkel kiabált valamit. Aztán lemászott, és futni kezdett a zenekar felszerelése felé. Elkapott egy mikrofonállványt, és abban a pillanatban kővé dermedt. Carrie ámulatlan nézte, hogyan járja át a testét az elektromosság tánca. Lába a vízben csoszogott, égne állt a haja, tátott szája akár egy halé. Vicces volt, Carrie elnevette magát.

(akkor jó akkor legyen mindenki ilyen vicces)

És egy vak rántással feltépte az összes vezetéket, amit csak gondolatban elért.

Kiégtek sok helyütt a fények. Szikrázó villanás csapott fel, ahol egy vezeték víztócsába zuhant. Tompa dobbanásokat érzett a fejében, valahányszor az árammegszakítók csődöt mondtak. A mikrofonba kapaszkodó fiú átesett az egyik erősítőn, bíborszínű szikrákat hányt a robbanás, és a színpad előtti kreppdrapéria lángra gyúlt.

Pontosan a trónszékek alatt egy kétszázhusz voltos kábel sercegett a földön; Rhonda Simard zöld tüllruhájában örült marionett-táncot járt fölötté. A szoknyája fellángolt hirtelen, ő pedig, még mindig rángatózva, arccal előrebukott.

Talán ez volt, az a pillanat, amikor Carrie elvesztette uralmát önmaga fölött. Az ajtónak támaszkodott, tébolyultan vert a szíve, teste mégis hideg volt, mint a jég. Hamuszürke arcán lázrózsák ütöttek ki, lüktetett az agya, és a tudatos gondolkodásnak nem volt többé birtokában.

Hátrább lépett, de továbbra is zárva tartotta az ajtókat, anélkül hogy odafigyelt volna rá. Bent egyre növekvő fényárba borított mindent a tűz, és homályosan érzékelte, hogy már a hatalmas falikép is ég.

Leroskadt a legfelső lépcsőn, térdére ejtette a fejét, igyekezett a légzését lassítani. A teremben újra nekiestek az ajtóknak, de ő különösebb erőfeszítés nélkül ellenállt. Valami ködös sejtés azt súgta, hogy néhányan kijutottak a vészkijáraton – őrájuk is sor kerül majd. Mindenkire.

Lassan lesétált a lépcsőn, ki a főkapun; szorosan fogta még mindig a tornaterem ajtóit. Olyan könnyű volt. Csak el kellett képzelnie.

Váratlanul megszólalt a városháza szirénája, mire összerezzen, és szája elé kapott kézzel

(a sziréna csak a tűzjelző sziréna)

felsikoltott. Képzeteiben elhalványultak a tornatermi ajtók, néhányan majdnem ki is jutottak. Nem, nem. Rosszak voltak. Döngve bevágta az ajtókat újra, érzett is egy odaszoruló kezét – talán Dale Norbertét –, és hogy egy ujj a csapódás nyomán leszakad.

Keresztülépdelt a pázsiton megint kifordult szemű madárijesztő, a Main Street felé. A város jobb kéz felé esett – az áruház, a Kelly Fruit, a fodrászat és kozmetika, benzinkutak, rendőrség, tűzoltóság...

(eloltják a tüzet)

Nem oltják el. Kuncogott magában egy háborodott hangján: diadalmas, elveszett, győzelmes, rettegő hangon. Elérte az első tűzcsapot, és megpróbálta lecsavarni a nagy, festett anyacsavart az oldalán.

(huh)

Nehéz. Irtózatosan nehéz. Szorosan rögzítették a fémet, de nem fogják keresztülhúzni a számításait.

Megfeszítette az erejét, és érezte, hogy enged. Húzta a túloldalán, végül a tetején. Majd mindháromat egyszerre, és lepördültek a csavarok; feltört sisteregve a víz, az egyik csavar pedig másfél méterre röpült a feje fölé Öngyilkos sebességgel. Az útra zuhant, felpattant ismét, és eltűnt. A víz három irányba lövellt fehérén, feszületszerű alakban.

Carrie mosolyogva, botladozva indult el a Grass Plaza felé. Szíve kétszáznál többet vert percenként. Nem volt tudatában, hogy véres kezét ruhájába dörzsöli, mint Lady Macbeth, hogy zokog, miközben nevet, és annak sem, hogy elméjének egy része már saját végső pusztulását siratja.

Mert elviszi mindegyiküket magával, és szörnyűséges tűzvész dönti romba a várost, míg a felperzselt földből csak a halál bűzös lehelete árad.

Megnyitotta a tűzcsapot a Grass Plazán, és elindult az Amoco töltőállomás felé. Ez volt az első benzinkút, amely az útjába esett, de nem az utolsó.

Részlet Otis Doyle seriff a Maine Állami Vizsgálóbizottság előtt eskü alatt tett tanúvallomásából (a White-bizottság jelentése, 29-31. oldal):

Kérdés: Seriff, hol tartózkodott Ön május huszonhetedike éjszakáján?

Válasz: A 179-es úton, amit Old Bentown Roadnak is hívnak, intézkedésen egy autóbaleset ügyében. Az eset Chamberlain határán túl, Durham térségében történt, csupán segitettem Mel Cragernek, aki a durhami rendőrségtől volt jelen.

Kérdés: Mikor értesítették először a Ewen gimnáziumbeli sajnálatos fejlemények felől?

Válasz: Rádióüzenetet kaptam beosztottamtól, Jacob Plessytől 10 óra 21-kor.

Kérdés: Mit tartalmazott ez az üzenet?

Válasz: Jacob Plessy közölte, hogy valami baj van az iskolában, de nem tudta, súlyos-e. Nagy kiabálásról számolt be, és arról, hogy meghúztak néhány tűzjelzőt. Azt mondta, a helyszínre indul, hogy megkísérelje meghatározni az eset jellegét.

Kérdés: Mondta, hogy ég az iskola?

Válasz: Nem, uram.

Kérdés: Kért ön visszajelzést?

Válasz: Igen.

Kérdés: Visszajelzett Jacob Plessy?

Válasz: Nem. Meghalt a Main és Summer sarkán lévő Amoco-kút robbanásakor.

Kérdés: Mikor folytatott legközelebb rádióbeszélgetést Chamberlainnel kapcsolatban?

Válasz: 10 óra 42-kor. Már visszatérőben voltam Chamberlainbe egy gyanúsítottal a hátsó ülésen – ittas vezetés. Mint korábban említettem, az eset Mel Crager körzetében történt, de Durhamben nincsen börtön. Mire Chamberlainbe értem, már nekünk se volt.

Kérdés: Mit tartalmazott a 10.42-es hívás?

Válasz: A hívás az állami rendőrségtől érkezett, a mottoni tűzoltóságtól továbbították. A rendőrségi diszpécser közölte, hogy tűz ütött ki és zavargás tapasztalható a Ewen Gimnáziumban, valószínűleg robbanás is történt. Abban az időben még senki nem tudott biztosat. Ne felejtsek el, az egész negyven perc leforgása alatt játszódtott le.

Kérdés: Tisztában vagyunk vele, seriff. Mi történt ezután?

Válasz: Megkülönböztető jelzéssel hajtottam vissza Chamberlainbe. Próbáltam Jake Plessyt előkeríteni, sikertelenül. Akkor jött oda Tom Quillan, és elkezdett handabandázni, hogy leég az egész város, és nincs víz sehol.

Kérdés: Mennyi volt az idő ekkor?

Válasz: Addigra már feljegyzéseket vezettem. 10 óra 58.

Kérdés: Quillan állítása szerint az Amoco-állomás 11.00-kor robbant.

Válasz: Vegyük a középértéket, uram. Legyen 10.59.

Kérdés: Mikor érkezett Chamberlainbe?

Válasz: 11 óra 10 perckor.

Kérdés: Mi volt az első benyomása érkezése idején, Doyle seriff?

Válasz: A döbbenet. Nem hittem a saját szememnek.

Kérdés: Mit látott egészen pontosan?

Válasz: A kereskedelmi központ teljes felső része égett. Az Amoco-állomás a földdel volt egyenlő. Az áruházból csak a lángoló váz látszott, a tűz áterjedt a három szomszédos faépületre: Duffy grillbárjára, a Kelly Fruit Companyra és a biliárdteremre. Elviselhetetlen volt a hőség. A szikrák átszálltak a Maitland Ingatlanügynökség és a Doug Brann Autószalon tetőszerkezetére. Jöttek a tűzoltókocsik, de nem nagyon tudtak mihez kezdeni, mert az útnak azon az oldalán tönkrement az összes tűzcsap. A westoveri önkéntes tűzoltók két régi kocsija működött egyedül, de azok is jobbára csak a szomszédos tetőkre pumpáltak árvizet, hogy ne terjedjen tovább a tűz. És a gimnázium, persze. Hát az... annak vége volt. Meglehetősen elszigetelt helyen állt, nem nagyon

található semmi éghető a közelében – de hát, istenem, azok a gyerekek ott bent... a gyerekek...

Kérdés: Találkozott Susan Snell-lel, amikor a városba ért?

Válasz: Igen. Leintette a kocsimat.

Kérdés: Hány órákor?

Válasz: Ahogy beértem... 11.12-kor, körülbelül.

Kérdés: Mit mondott önnek?

Válasz: Nagyon zavartnak láttam. Előzőleg volt egy kisebb autóbalesete – kicsúszott –, és alig tudtam valamit kihámozni a szavaiból. Kérdezte, hogy meghalt-e Tommy. Visszakérdeztem, ki az a Tommy, de nem válaszolt. Azt akarta megtudni, hogy elkaptuk-e már Carrie-t.

Kérdés: A bizottság rendkívüli érdeklődést tanúsít vallomásának következő része iránt, Doyle seriff.

Válasz: Igen, uram, tudom.

Kérdés: Mit felelt a kérdésre?

Válasz: Kérem, tudomásom szerint csak egyetlen Carrie él a városban, Margaret White lánya. Afelől tudakozódtam, hogy Carrie-nek van-e valami köze a tüzesetekhez. Miss Snell közölte, hogy Carrie a felelős. Ezekkel a szavakkal: "Ő tette. Ő tette." Így mondta, kétszer.

Kérdés: Mondott valami mást is?

Válasz: Igen, uram. Azt, hogy: "Most bántották Carrie-t utoljára."

Kérdés: Seriff, biztosan emlékszik, hogy nem így fogalmazott: "Most bántottuk Carrie-t utoljára"?

Válasz: Igen... biztosan.

Kérdés: Egészen biztosan? Száz százalékig?

Válasz: Uram, égett a város a fejünk fölött. Én...

Kérdés: Ittas volt Miss Snell?

Válasz: Hogyhogy?

Kérdés: Ittas volt? Az imént mondta, hogy ütközött az autójával.

Válasz: Úgy emlékszem, kisebb kicsúszásról beszéltem.

Kérdés: De abban nem biztos, hogy bántottuk-at mondott vagy azt, hogy bántották?

Válasz: Lehetséges az is, de...

Kérdés: Mit csinált Miss Snell ezt követően?

Válasz: Sírni kezdett. Megpofoztam.

Kérdés: Miért tette?

Válasz: Hisztérikusnak tűnt.

Kérdés: Végül megnyugodott?

Válasz: Igen, uram. Megnyugodott, és megfelelően összeszedte magát, mondjuk, annak a fényében, hogy az udvarlója valószínűleg halott volt.

Kérdés: Kihallgatta?

Válasz: Nem egészen úgy, ahogy az ember kihallgat egy bűnözőt, ha erre gondol. Kérdeztem, mit tud arról, ami történt. Megismételte, amit már elmondott, de higgadtabban. Megkérdeztem azt is, hol volt, amikor a dolog elkezdődött, és erre azt felelte, otthon.

Kérdés: Ezek után nem folytatta a kihallgatást?

Válasz: Nem, uram.

Kérdés: Mondott még önnek mást is?

Válasz: Igen, uram. Arra kért – szinte könyörgött –, hogy találjam meg Carrie White-ot.

Kérdés: Hogyan reagált ön erre?

Válasz: Mondtam neki, hogy menjen haza.

Kérdés: Köszönjük, Doyle seriff.

Vic Mooney az árnyékból támolygott kifelé, nem messze a Bankers Trust autós pénzváltótól. Hatalmas vigyor ült az arcán, egy Cheshire macska vigyora: álmatagon lebegett a tűzütötte sötétben, akár egy elmebeteg révülete. Haja, melyet szertartásmesteri teendőire készülve gondosan lenyalt, most összekuszálva meredezett a fején. Alvadt vér apró cseppjei lepték a homlokát, mióta, bár nem emlékezett rá, elesett, amint eszeveszetten menekült a bálból. Egyik szeme bedagadt, csak résnyire tudta kinyitni. Nekiment Doyle seriff rendőrautójának, hátratántorodott, az ablakon belesve szélütött mosollyal bólogatott a hátul szundikáló részeg felé. Aztán Doyle-hoz fordult, aki éppen befejezte a társalgást Sue Snell-lel. A tûz imbolgó árnyékokat vetett mindenfelé, a száradó vér barna színébe vonva a világot.

Ahogy Doyle megfordult, Vic Mooney belecimpaszkodott. Úgy ölelte át, mint egy szerelmes lovag szíve hölgyét a tánc lélekemelő perceiben. Szorította két oldalról, és bugyborékolva habogott az arcába, hervadatlan, bolond vigyorral.

– Vic... – szólt rá a seriff.

– Kihúzta az Összes dugót – lehelte Vic. – Kihúzta az összes dugót, és jött a víz, placcs a víz, sssss.

– Vic...

– Ne hagyjuk őket. Jaj ne. Nenene. Csak ne. Carrie kihúzta az összes dugót. Rhonda Simard elégett. Ó Jééééézuuuuuss...

Doyle kétszer pofon vágta, kemény tenyere élesen csattant a fiú arcán. Ijesztő hirtelenséggel maradt abba a vonítás, de a vigyor ott ült még a szája szögletében, mint egy ördögi jel. Hibbant mosoly volt, félelmetes.

– Mi történt? – förmedt rá Doyle. – Mi történt az iskolával?

– Carrie – motyogta Vic. – Carrie történt az iskolával. Ő... – elhallgatott, és a föld felé vigyorgott tovább.

Doyle háromszor viharosan megrázta. Vic fogai összekoccantak, olyan volt, mint a kasztanyetta hangja.

– Mi van Carrie-vel?

– Bálkirálynő – motyogta Vic. – Vért. öntöttek rá és Tommyra.

– Micsoda...

11 óra 15 volt. A Citgo-állomás dörrenve robbant fel a Summer Streeten. Az utcát nappali fényesség árasztotta el, amitől mindketten hátrahőköltek, neki az autónak, és eltakarták a szemüket. A Courthouse Park szilfái fölé hatalmas, olajos tűzköd kúszott, megvilágítva a kacsausztatót és skarlátvörös fénybe borítva a Little League baseballpályát. A zörgésben és dübörgésben Doyle hallotta, amint üvegdarabok, farönkök, salak és a benzinkút alkatrészei záporozva hullanak vissza a földre. Az elsőt újabb robbanás követte, egész testükben megreszkettek másodszer is. Doyle még mindig nem tudta felfogni,

(az én városom az én városomban történik nem igaz)

hogy mindez megeshet Chamberlainben, Chamberlainben, az isten szerelmére, ahol anyjával jeges teát szokott inni a teraszon, kosárlabdameccseket vezetett, és ahol elnézett hajnali fél háromkor a Lovag felé mindig, mielőtt befejezte volna a szolgálatot. Az ő városa: égett.

Tom Quillan lépett ki a rendőrségi épületből, és a járdán futva igyekezett Doyle kocsijához. A haja égnek állt, mocskos, zöld munkazubbonyt viselt gyűrött inge fölött, lábán pedig csálén állt a cipő, de a seriff úgy érezte, életében nem örült még ennyire, hogy találkozik valakivel. Tom Quillan maga volt Chamberlain, és itt állt előtte, sértetlenül.

– Te jó ég – lihegte –, látta azt ottan?

– Mi folyik itt? – kérdezte Doyle kurtán.

– Figyeltem a rádiót – felelte Quillan. – Motton és Westover érdeklődött, hogy küldjenek-e mentőt, hát mondom nekik, hogy a fenébe ne, küldjenek mindent. Halottaskocsit, például. Jól tettem?

– Igen – Doyle beletúrt a hajába. – Harry Blockkal beszéltél? – Block volt a városi közművek biztosa, ő felügyelte a vízellátást is.

– Azt nem. De Deighan azt mondja, van víz a Rennett tározóban, a város túlvégén. Már fektetik a csöveket. Nyakon csíptem néhány gyereket, hogy állítsanak fel kórházat az őrön. Rendes srácok, de a kő, az véres lesz, Otis.

Otis Doyle érezte, hogy a valószerűtlenség képzelete keríti hatalmába. Ez a beszélgetés nem folyhatott le Chamberlainben. Egyszerűen lehetetlen.

– Jól van, Tommy, jól csináltad. Menj vissza, és hívj fel minden orvost a telefonkönyvből. Átmegyek a Summer Streetre.

– Oké, Otis. Csak vigyázzon, ha összefut azzal az örült spinével.

– Kivel? – Otis nem volt mogorva ember, de most dörrent a hangja.

Tom Quillan hökkenten húzta be a nyakát. – Carrie-vel. Carrie White-tal.

– Honnan veszed?

Quillan nagyokat pislogott. – Hát mittudomén. Csak úgy... csak úgy eszembe jutott.

A nemzeti AP hírügynökség jelentése, 23 óra 46 perc:

CHAMBERLAIN, MAINE (AP)

RENDKÍVÜLI MÉRTÉKŰ KATASZTRÓFA SÚJTOTTA A MAINE ÁLLAMBELI CHAMBERLAIN MA ÉJJEL. A TŰZ, MELY FELTEHETŐEN A EWEN GIMNÁZIUMBAN KELETKEZETT EGY ISKOLAI TÁNCST KÖZBEN, MÁR ELÉRTE A BELVÁROST, AHOL A SZÁMOS ROBBANÁS KÖVETKEZTÉBEN A TERÜLET TÚLNYOMÓ RÉSE PORIG ÉGETT. A BELVÁROSTÓL NYUGATRA ESŐ LAKÓNEGYEDBEN IS TŰZ PUSZTÍT. MINDAZONÁLTAL JELEN PILLANATBAN A LEGTÖBB FIGYELEM A GIMNÁZIUM FELÉ FORDUL, AHOL ÉVZÁRÓ BÁLT TARTOTTAK. A HÍREK SZERINT A BÁLOZÓK TÖBBSÉGE AZ ÉPÜLETBEN REKEDT. A HELYSZÍNRE ÉRKEZETT WESTOVERI TŰZOLTÓK EGYIKE ELMONDTA, HOGY A HALOTTAK SZÁMA EZ IDEIG HATVANHÉT, NAGYOBB RÉSZBEN GIMNÁZIUMI TANULÓK. A KÉRDÉSRE, HOGY MILYEN MAGASRA EMELKEDHET EZ A SZÁM, AZT FELELTE: "NEM TUDJUK,

FÉLÜNK TALÁLGATNI IS. LEHETSÉGES, HOGY TÚLMEGY MINDEN EDDIGIN." LEGUTOLSÓ INFORMÁCIÓNK SZERINT HÁROM RÉGIÓBAN IS TOMBOL A TŰZ. SZÁNDÉKOS GYÚJTÓGATÁSRÓL NINCSEN MEGERŐSÍTETT HÍRÜNK.

VÉGE.

23.46 MÁJ 27 8943F AP

Több AP-jelentést nem továbbítottak Chamberlainból. Nulla óra hat perckor megnyílt a gázvezeték a Jackson Avenue-n. Nulla óra tizenhét perckor egy mottoni mentős cigarettacsikket pöckölt ki a Summer Street felé száguldó kocs ablakán.

A robbanás egy fél háztömböt azonnal romba döntött, egyúttal megsemmisítve a chamberlaini Harsona szerkesztőségét. Nulla óra tizennyolc perckor Chamberlain már el volt vágva a világtól, mely az igazak álmát aludta.

Hét perccel a gázvezeték robbanása előtt a telefonközpontot is megrázta egy kisebb erejű detonáció, aminek nyomán a még működő vonalak is megszakadtak. A három elkínzott központos kisasszony a helyén maradt, de tehetetlenek voltak. Az iszonyattól megkövült arccal dolgoztak tovább, próbálták kapcsolni a sehová nem futó hívásokat.

És Chamberlain az utcákra özönlött.

Jöttek az emberek, mintha a temetőből támadtak volna fel, amely a Bellsqueeze Road és a 6-os út könyökhajlatánál feküdt; jöttek fehér hálóingben és köpenyben, mintha leplekbe burkolózott kísértetek volnának. Jöttek pizsamában, hajcsavarókkal (Mrs. Dawson, az immáron elhunyt, egykor remek kedélyű fiú anyja iszappakolással az arcán, mint aki feketék dzsesszbárjába készül); jöttek, hogy tanúi legyenek annak, ami a városukkal történik, hogy lássák, valóban saját üszkében fekszik-e. És közülük sokan meghalni jöttek.

Tolongtak a Carlin Streeten, végigzúdultak az utcán a város felé, keresztül a villódzó éjszakán: Carrie így látta meg őket, amikor kilépett a Carlin Street-i gyülekezeti templomból, ahol imádkozott.

Csak öt perce tért be a templomba, miután kinyitotta a fő gázvezetékét (könnyű volt; kikapogatta gondolatban az úttest alatt, és attól fogva könnyű volt), de ez az öt perc óráknak tűnt számára. Hosszan, őszintén imádkozott, hol hangosan, hol magában. Dübörgött és fájt a szíve. Arcán és nyakán kidagadtak az erek. Elméjét betöltötte az ERŐ irtóztató tudata és a hívogató SZAKADÉK képe. Az oltár előtt imádkozott térden állva, nedves, tépett, véráztatta ruhában, mezítláb, piszkosan, vérezve a sebből, amit akkor szerzett, amikor rálépett egy üvegszilánkra. Lélegzete görcsösen lüktetett a torkában, a templomot pedig nyikorgás verte fel, megingó és széteső tárgyak zaja pszichés energiája bűvkörében. Felborultak a padok, zsoltároskönyvek röpködtek, és az ezüst áldozókészlet hangtalanul suhant át a főhajó boltozatos homályán, hogy aztán csattanva ütközzön a túlsó falnak. Imádkozott, de nem kapott választ. Senki nem volt ott, vagy ha mégis, elrejtőzött előle. Isten elfordította az arcát, és miért ne? Ez a rettenet az ő műve is. Így hát otthagya a templomot, hogy hazamenjen, az anyja elé álljon, és bevégezze a pusztítást.

Megállt az alsó lépcsőn, legeltette a szemét a városközpont felé igyekvők áradatán. Állatok. Akkor égjenek ők is. Okádja az utca áldozatuk bűzét. Legyen az utca neve Ráka, Ikabod, Üröm.

Görbület.

A villanyoszlopok tetején gyöngyházzsínű fénybe borultak a transzformátorok, a tűzijátékok Katalin-kerekeit hányták. Magasfeszültségű vezetékek omlottak le az útra összegabalyodva, és volt, aki futásnak eredt, de rosszul tette, mert az utat már behálózták a vezetékek, és a levegőben súlyosan terült szét az égett hús szaga. Az emberek sikoltoztak, menekülés közben megakadtak a kábelekben, hogy aztán vitustáncot járjanak, amint rázza őket az áram. Mások már füstölgő házikábtan és pizsamában zuhantak ki a járdára.

Carrie megfordult, és Összehúzott szemmel nézett vissza a templom felé. A nehéz kapu úgy csapódott be, mintha hurrikán söpört volna végig az utcán.

Aztán elindult hazafelé.

Részlet Mrs. Cora Simard az Állami Vizsgálóbizottság előtt eskü alatt tett vallomásából (a White-bizottság jelentése, 217-218. oldal):

Kérdés: Mrs. Simard, a bizottság tisztában van vele, hogy ön elvesztette leányát a báli estén, és mindannyian mélyen együtt érzünk önnel. Igyekszünk a beszélgetést rövidre fogni, amennyire csak lehetséges.

Válasz: Köszönöm. Szeretnék segíteni, természetesen.

Kérdés: A Carlin Streeten tartózkodott körülbelül éjfél után tizenkét perccel, amikor Carietta White kilépett a gyülekezeti templomból?

Válasz: Igen.

Kérdés: Miért ment az utcára?

Válasz: A férjem üzleti ügyben a hétvégét Bostonban töltötte, Rhonda pedig az évfárá bálón vett részt. Én otthon tévéztem, arra gondoltam, megvárom, amíg hazaér. A pénteki nagyfilm ment, amikor megszólalt a városháza szirénája, de ezt még nem hoztam összefüggésbe a bállal. Viszont utána a robbanás... fogalmam sem volt, mit csináljak. Próbáltam hívni a rendőrséget, de az első három szám után foglaltat jelzett. Én... én... akkor...

Kérdés: Nyugodjon meg, kérem. Nem szükséges sietnie, Mrs. Simard.

Válasz: Teljesen kétségbeestem. Volt az a második robbanás is, az Amoco-kút, ugye – és akkor elhatároztam, hogy bemegyek a városba, hogy megnézzem, mi történik. Láttam, hogy izzik az ég – hogy olyan borzalmasan izzik... Akkor dörömbölt Mrs. Shyres az ajtón.

Kérdés: Mrs. Georgette Shyres?

Válasz: Igen. Ott laknak a sarkon túl. Rögtön a Carlin Street után. Dörömbölt, és azt kiabálta: "Cora, itthon vagy? Itthon vagy?" Kinyitottam az ajtót. Fürdőköpenyben volt és papucsban. Olyan hidegnek látszott a lába. Mondta, hogy betelefonáltak Westoverbe, és kiderült, hogy ég az iskola. Erre azt mondtam: "Ó, istenem, Rhonda is elment a bálba."

Kérdés: Ekkor határozták el, hogy együtt a városba mennek?

Válasz: Semmit se határoztunk el! Csak mentünk. Papucsot húztam, azt hiszem, Rhondáét. Kicsi fehér bojt volt rajta. Cipőt kellett volna vennem, de nem tudtam gondolkodni. Most se tudok. Mi a csodát foglalkoznak annyit a cipőmmel?

Kérdés: Úgy mondja el, ahogy jónak látja, Mrs. Simard.

Válasz: K-köszönöm. Leakasztottam egy régi kosztümkabátot, odaadtam Mrs. Shyresnak, és máris mentünk.

Kérdés: Sokan voltak a Carlin Streeten?

Válasz: Nem tudom. Túlságosan ideges voltam. Harmincan. Vagy többen.

Kérdés: Mi történt?

Válasz: Georgette és én gyalogoltunk a Main Street felé, kéz a kézben, mint két kislány a mezőn sötétedés után. Georgette-nek állandóan összekoccantak a fogai. Erre emlékszem. Már majdnem megkértem, hogy ne kocogtassa a fogait, de aztán úgy éreztem, ez mégiscsak udvariasság. A templomtól másfél háznyira voltunk, amikor láttam, hogy nyílik a kapu, és gondoltam magamban, valaki bement, hogy kérje Isten segítségét. De egy másodperc múlva már tudtam, hogy nem.

Kérdés: Honnan tudta? Az első feltételezése teljes mértékben logikusnak tűnhetett.

Válasz: Csak úgy tudtam.

Kérdés: Felismerte a személyt, aki kijött a templomból?

Válasz: Igen. Carrie White volt.

Kérdés: Láta előzőleg Carrie White-ot?

Válasz: Nem. Nem tartozott a lányom baráti köréhez.

Kérdés: Látott valaha fényképet Carrie White-ról?

Válasz: Nem.

Kérdés: És ezen túlmenően, már sötét volt, és másfél háznyira jártak a templomtól.

Válasz: Igen.

Kérdés: Mrs. Simard, honnan tudta, hogy akit lát, Carrie White?

Válasz: Hát tudtam.

Kérdés: Ezt a tudást, Mrs. Simard; a fejében érezte?

Válasz: Nem.

Kérdés: Milyen volt pontosan?

Válasz: Nem is lehet elmondani. Elhalványult, mint az álom. Egy órával ébredés után már nem emlékszik az ember, csak arra, hogy valamit álmodott. Egyszerűen tudtam.

Kérdés: Kapcsolatban állt valamiféle érzélem ezzel a tudással?

Válasz: Igen. Rémség.

Kérdés: Mit tett ezután?

Válasz: Odafordultam Georgette-hez, és azt mondtam: "Ott van." Erre Georgette azt mondta: "Igen, ő az." Még valamit akart mondani, de hirtelen az egész utcát megvilágította valami fényesség, csattogások hallatszottak, a vezetékek meg potyogni kezdtek lefelé, csak úgy köpték a szikrákat széjjel. Az egyik eltalált valakit pont az orrunk előtt, és... és... és az ember rögtön kigyulladt. Egy másik pedig csak futott, rálépett egy vezetékre, és a teste... ívből meghajlott hátrafelé, mintha gumiból volna. Aztán elzuhant. A többiek is sikoltoztak meg rohagáltak, vakon, összevissza, a kábelek potyogtak egymás után, és tekergőztek az aszfalton, mint a kígyók. Ő meg örült. Örült! Egyszerűen éreztem, hogy boldog. Tudtam, most észnél kell lennem. Akik futottak, azokat mind megrázta az áram. Georgette azt mondta: "Gyorsan, Cora. Te jó Isten, nem akarok elevenen elégni." Mondtam neki: "Maradj nyugton. A fejünket kell használnunk,

amíg még van." Valami ehhez hasonló butaságot. De nem hallgatott rám. Elengedte a kezemet, és szaladni kezdett a járda felé. Kiabáltam, hogy álljon meg – egy kettészakadt kábel feküdt épp előttünk –, de nem törődött velem. És akkor... akkor... még most is érzem az orromban, jaj, istenem, a szagát, amikor égni kezdett. A füst szinte kicsapott a ruhájából, és eszembe jutott, hogy ilyen lehet, ha valakit villamosszékbe ültetnek. Édeskés szag volt, mint a sertéshúsé. Éreztek maguk már ilyet? Én néha még álmomban is. Csak álltam földbe gyökerezve, néztem, ahogy elfeketedik. Nagy robbanás volt a West Enden – azt hiszem, a gázvezeték –, de még csak észre se vettem. Körülnéztem, és egyedül találtam magam, a többiek vagy szaladtak, vagy égtek. Talán hat holttest hevert a földön, olyanok voltak, mint a rongycsomók. Tőlem balra egy kábel rázuhant az egyik háztetőre, lángra is kapott abban a pillanatban. A régi típusú zsinidék pattogtak, mint a... pattogatott kukorica. Vagy nem is tudom. Úgy tűnt, már jó régen állok ott, és mondogatom magamban, hogy észnél lenni, észnél lenni. Mintha órák teltek volna el. Attól féltem, egyszer csak elájulok, és rádőlök az egyik kábelre, vagy pánikba esem, és futni kezdek én is. Mint... mint Georgette. Úgyhogy inkább lassan indultam előre. Egyszerre egy lépés. Az égő ház miatt még világosabb volt az utca. Átléptem két vezeték fölött, és megkerültem egy holttestet... vagyis egy kupac hamu volt csak jószerivel. Én... én... csak azt néztem, hova lépek. A halotton elfeketedett a jegygyűrű. Tiszta fekete volt. Jézusom, gondoltam magamban. Édes Istenem. Átléptem még egy kábelen, de akkor meg egymás mellett feküdt három. Álltam és néztem... hogy most mi lesz. Ha ezen túljutok, talán megmenekültem... de elhagyott a bátorságom. Tudják, min gondolkoztam? Egy gyerekjátékon. Óriásjárás. Egy hang azt mondta a fejemben, Cora, óriásjárásban menj át a három vezeték fölött. Én meg, hogy sikerülhet? Sikerülhet? Az egyikből még jöttek ki a szikrák, de a másik kettő élettelennek látszott. Csakhogy mi van, ha mégse? Álltam, vártam, hogy valaki jöjjön. Nem jött senki. A ház még mindig égett, a tűz pedig már átterjedt a gyepre is, meg a fákra és a kerítésre. Tűzoltókocsi persze nem jött. Hogy jött volna? Az egész nyugati rész lángokban állt addigra. Egészen elgyöngültem, és tudtam, hogy vagy óriásjárásban elindulok, vagy elájulok helyben, úgyhogy inkább tettem egy óriási óriáslépést, de a papucsom sarka így is alig két centire ért földet az utolsó vezetéktől. Aztán kikerültem még egy vezetéket, és onnantól szaladtam. Többre nem emlékszem. Reggel a rendőrségen ébredtem egy lepedőn, körülöttem még egy csomó ember. Néhányan... egypáran... volt néhány gyerek báli ruhában, és megkérdeztem őket, hogy látták-e Rhondát. Ők pedig... és ők... erre azt mo... mondták...

(rövid szünet)

Kérdés: Személy szerint ön biztos abban, hogy Carrie White tette mindezt?

Válasz: Igen.

Kérdés: Köszönjük szépen, Mrs. Simard.

Válasz: Föltehetnék én is egy kérdést, kérem?

Kérdés: Hogyne.

Válasz: Mi van akkor, ha vannak még hozzá hasonlók? Mi lesz akkor a világgal?

Árnyékból a fényre (151. oldal):

Május 28-án nulla óra 45 perckor a helyzet már kritikussá vált Chamberlainben. A gimnázium épülete meglehetősen elszigetelt területen égett le, de immár a városközpont

egésze is a lángok martaléka lett. A városi víz a környéken elfolyt, csupán a Deighan Street-i fővezetékéből érkezett annyi (alacsony nyomáson), hogy a Main Streettől és az Oak Streettől lejjebb eső kereskedelmi épületeket meg lehessen menteni.

A Summer Street felső részén található Citgo-töltőállomás robbanása olyan pusztító tűzvészt eredményezett, hogy azt csak másnap délelőtt tíz óra tájban sikerült véglegesen elfojtani. A Summer Streeten volt víz: ám hiányoztak a tűzoltók és a megfelelő felszerelés. A felszerelést Lewistonból, Auburnból, Lisbonból és Brunswickból szállították, azonban egy óráig ebből nem jutott el a városba semmi.

A Carlin Streeten a megereszkedett vezetékek okoztak elektromos eredetű tüzet. Az északi oldalon végül porig égett minden épület, köztük a bungaló, melyben Margaret White egykor leánygyermeknek adott életet.

A város West End kerületében, közvetlenül a Brickyard Hill alatt, a gázfővezeték robbanása a legszörnyűbb katasztrófához vezetett: a dühöngő tűz megfékezése egy teljes napot vett igénybe.

Ha ezeket a pontokat megjelöljük a város térképén (lásd következő oldal), nyomon követhetjük Carrie útvonalát: a pusztítás girbegurba, kanyargós ösvényét, mely azonban tévedhetetlen biztonsággal vezetett... a szülői ház felé...

Valami felbucskázott a nappaliban, és Margaret White megdermedt, mint egy veszélyt szimatoló állat. A lángok fényében tompán csillogott a kés. Áram már egy ideje nem volt a házban, csak a tűz csóváit világítottak be az utca felől.

Az egyik falikép puffanva esett le. A következő pillanatban a kakukkos óra is követte. A mechanikus madár úgy nyikkant még meg, mintha fojtogatnák, aztán elhallgatott.

A városban egyre süvöltöttek a szirénák, mégis tisztán ki tudta venni a feljárón nyikorgó lépteket.

Kivágódott az ajtó. Lépések az előszobában.

Hallotta, hogy a nappali gipsztáblái (KRISZTUS, A LÁTHATATLAN VENDÉG; MIT TENNE JÉZUS; AZ ÓRA ELKÖZELGETT: HA MA LENNE A VÉGÍTÉLET, FELKÉSZÜLTÉL-E RÁ) egymás után esnek darabokra, mint agyaggalambok a lövészenen.

(ó voltam ott is láttam a szajhákat shimmyt jártak a színpadon)

Kihúzta magát a széken, mint egy ragyogó elméjű iskolás, aki osztályelső lett hatalmas előnnyel; de tekintete a semmibe veszett.

A nappali ablakai kicsapódtak.

Nyílt a konyhaajtó, és Carrie belépett.

Görbedt és töpörödött volt a teste, mint egy vénasszonyé. Cafatokban lógott róla a ruha, a disznóvér alvadtan tapadt a bőréhez. Homlokán olajfolt, térdén durva horzsolások.

– Mami – suttogta. Természetfölötti fény villant karvalyszemében, de az ajka remegett. Ha valaki látta volna őket, döbbenet tapasztalja, mennyire hasonlítanak.

Margaret White csak ült a konyhaszéken, a kést Ölében rejtette el, ruhája redői közt.

– Meg kellett volna ölnöm magam, amikor belém tette – mondta, és tiszta volt a hangja.

– Azután, hogy először megtörtént, még nem voltunk házasok, megígérte. Hogy soha többé. Azt mondta, csupán... eltévelyedtünk. Hittem neki. Elestem, elment a gyerek, ez volt Isten ítélete. Vérral vezekeltem a bűnömért. Csakhogy a bűn nem hal meg soha. A bűn... nem hal meg... soha. – Csillogott a szeme. – Mami, én...

– Először jó volt. Bűntelenül éltünk. Egy ágyban aludtunk, a hasunk összeért néha, és jaj, éreztem is a Kígyót, de sose... tettük... azt... amíg... – Mosoly fakadt az arcán, kemény, szörnyűséges mosoly. – És aznap éjjel láttam, hogy úgy néz rám. Térdre borultunk, hogy imádkozzunk, adjon erőt az Úr... és akkor hozzám ért. Azon a helyen. A női helyen. Kiküldtem a házból. Órákig nem jött vissza, fohászkodtam érte. Szinte láttam magam előtt, ahogy kóborol az esti utcán, viaskodik az ördöggel, mint Jakob az Úr angyalával. És amikor visszajött, hálával telt meg a szívem.

Elhallgatott, száraz, cserepes ajkán mosollyal bámulta a szoba hajlongó árnyékait.

– Mami, ezt nem akarom hallani!

A tányérok szilánkjaira robbantak a kredencen.

– De amikor bejött, már éreztem a whiskyt a leheletén. És magáévá tett! Magáévá tett! A fogadók olcsó whiskyjének bűze áradt belőle végig... és élveztem! – Az utolsó szavakat már sikoltotta a mennyezet felé. – Élveztem, hogy megbasz és közben FOGDOS!

– MAMI!

(!! MAMI !!)

Margaret White úgy hallgatott el, mint akit arcul csaptak, és a lánya felé pislogott. – Majdnem megöltem magam – folytatta valamivel természetesebb hangon. – Ralph pedig zokogott, megbékélésről beszélt, de én nem békéltem meg, aztán meghalt, és én azt hittem, Isten rákkal büntetett; hogy fekete rothadást bocsátott a női szerveimre, legyenek azok is bűnös lelkemhez hasonlatossá. De Isten útjai kifürkészhetetlenek, most már tudom. Amikor a fájások megkezdődtek, kezembe fogtam egy kést... ezt a kést... – magasba emelte ünnepélyesen – és vártam, hogy előgyere, és elvégezhessem az áldozatot. De gyenge voltam, meghátráltam mégis. Mikor hároméves voltál, elővettem megint a kést, de meghátráltam ismét. Ám az ördög, íme, újból hazajött.

Hipnotizáltan meredt a magasba tartott kés csillogó pengéjére.

Carrie lassan, megroggyanó lábbal előrelépett.

– Azért jöttem, hogy megöljelek, Mami. És te is vártál, hogy megölj engem. Mami, én...; ez nem jó, Mami. Ez nem...

– Imádkozzunk – mondta Mami halkán. Merőn nézett Carrie szemébe, tekintetében tébolyult együttérzés lobogott. A tűz erősödő fénye dervistáncot járt a falakon. – Még utoljára, imádkozzunk együtt.

– Ó, Mami, segíts! – kiáltott fel Carrie.

Térdre esett, lehorgasztotta a fejét, karját esdeklően felfelé emelte.

Mami előrehajolt, és fénylő ívben sújtott le a kés.

Carrie, mint aki figyelt a szeme sarkából, félreugrott, és a kés ahelyett, hogy a hátába hatolt volna, nyeléig a vállába fúródott. Mami lába a széklábak közé akadt, és félig ülő helyzetben zökkent a földre.

Az élőkép csendjével bámultak egymásra.

A kés nyele körül szivárogni kezdett a vér, apró cseppekben terült szét a konyhakövön.

Carrie halkán megszólalt: – Ajándékot kapsz tőlem, Mami.

Margaret kínlódva megpróbált felállni, de összezsugorult rögtön. – Mit akarsz? – hörögte rekedten.

– Elképzelem a szívedet, Mami. Sokkal könnyebb, ha gondolatban látok. A szíved – mondta Carrie – nem más, mint egy nagy vörös izom. Az enyém gyorsabban ver, ha használom az erőmet. A tiéd... a tiéd egyre lassul. Egyre lassul.

Margaret megpróbált felkelni ismét, de nem sikerült; a szemmel verés jelét vetette a lánya felé.

– Egyre lassul, Mami. És az ajándék, tudod mi lesz? Amire mindig is vágytál, Mami. A sötétség. És az az Isten, amelyik ott lakik.

Margaret White suttogni kezdett. – Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben...

– Lassul, Mami. Lassul.

– ...szenteltessék meg a Te neved...

– Látom, ahogy lassul benned a vér.

– ...jöjjön el a Te országod...

– A kezed és a lábad, mint a márvány. Mint a fehér alabástrom.

– ...legyen meg a Te akaratod...

– Az én akaratom, Mami. Lassul.

– ...miképpen a mennyben...

– Lassul.

– ...azon... azonképpen... a... Meg–megránduló kézzel előrebukott.

– ...itt a földön is.

Carrie súgva tette hozzá: – És pont.

Végignézett magán, és kezét erőltlenül a kés nyeléhez emelte.

(nem nem ez fáj ez fáj nagyon)

Nem tudott felállni, csak úgy, hogy a Mami székébe kapaszkodott. Szédülés és émelygés fogta el. Torkában érezte a lecsurranó vért. Csípős, fojtogató füst áradt be az ablakokon. A tűz már elérte a szomszédos házat: szikrái puhán hullottak a bungaló tetejére, amelyet gyilkos erővel törtek át a kövek ezer esztendővel ezelőtt.

Carrie kibotorkált a hátsó ajtón, küszködve szelte át a pázsitot, és egy fának dőlve (hol az én mamim)

megpihent. Valami még hátravan. Talán amit

(fogadók és parkolók)

a tüzes karddal érkező angyalnak rendelt az Úr.

Mindegy, Majd eszébe jut.

A kertek alatt jutott ki a Willow Streetig, aztán felmászott a 6-os úthoz vezető emelkedőn. Hajnali egy óra tizenöt perc volt.

Billy Nolan és Christine Hargensen 11 óra 20-kor ért vissza a Lovagba. Felmentek a hátsó lépcsőn, végig a folyosón, és Chris éppen csak felkapcsolta a villanyt, Billy már ráncigálta is le a blúzáat. – Az istenért, hadd gomboljam ki legalább...

– Hagyd a francba.

Hátul tépte szét a blúzt, az anyag hangos sercenéssel szakadt el. Egy gomb a padlóra pattant, onnan hunyorgott felfelé. Ragtime szűrődött be hozzájuk letről, és az épület belereszketett a farmerek, kamionsofőrök és melósok nehézkes, de elragadtatott táncába, amit pincéernőkkel és fodrászakisasszonyokkal roptak a városi nehézfiúk és Westoverből meg Lewistonból idehurcolt barátnőik között.

– Hé...

– Kuss legyen.

Billy úgy törölte képen a lányt, hogy Chris feje hátrabicsaklott.

– Ennyi volt, Billy. Vége – mondta halálos fénnel a szemében, amint hátralépett; pihegve domborodtak a mellei, a hasa sima, lába karcsú, hosszú combján feszült a farmernadrág. Hátrált; de az ágy felé.

– Tudom – mondta Billy. A lányra vetette magát, aki hirtelen, meglepő erővel az arcába csapott.

Billy megtorpant, a nyakát forgatta. – Te kis kurva. Ennek nyoma marad.

– Kaphatsz még többet is.

– De mennyivel...

Zihálva, kihívóan méregették egymást. Aztán Billy gombolni kezdte az ingét, és halványan elmosolyodott.

– Áll a zászló, Charlie. Neked áll a zászló. – Charlie-nak hívta a lányt, valahányszor kedvére valónak találta. Ez volt, gondolta Chris fanyar humorral, a gyűjtőneve a jó numeráknak.

Érezte, hogy ő is elmosolyodik, lazított, de Billy ekkor az arcába dobta az ingét, és leszeggett fejjel, mint a kecske, nekiugrott, hogy az ágyra lökje. Élesen nyikordultak meg a rugók. Chris tehetetlenül verte öklével a fiú hátát.

– Szállj le rólam! Szállj le rólam, te strici!

Billy rávigyorgott, és egyetlen, villámgyors rántással feltépve a cipzárt, szabaddá tette a lány csípőjét.

– Hívod apucit? – dörögött. – He? He? Mindjárt hívod, puncimókus? A nagy ügyész-fütyész apucit? He? Veled is megtettem volna, tudod? Lelocsoltam volna azt a kurva okos kis buksidat. Tudod? He? Disznóvér a disznónak, mi? Bele abba a nagy arcodba, te...

Chris ellenállása megszűnt hirtelen. Billy feljebb húzódott, hogy megnézzze: a lány szája megvető mosolyra húzódott. – Végig ezt akartad, mi?

Te kis hülye szarházi. Így van, mi? Te kifingott húgyagyú taknyos kis pöcs.

Billy ütődötten vigyorgott. – Most már mindegy.

– Aha – felelte Chris. – Mindegy. – A mosoly egyszerre lehervadt az arcáról, nyakán kidagadtak az inak, amint a teste ívben megfeszült, és a fiú arcába köpött.

Vérbe borult, hánykolódó öntudatlanságba merültek.

Lent döngött és nyivákolt a zene (Bedobsz pár fehér bogyót, régóta ezen élsz / Hat napja vagy úton, de ma végre hazatérsz), teli torokból, észvesztően hangosan és hamisan, ötfős együttes rojtos cowboyingben és szegecsekkel kivert farmerban, időnként letörlik izzadt homlokukat, és bömböl a gitár, a basszusgitár, pufog a dob: senki nem hallotta a városháza szirénáját, az első robbanásokat; amikor pedig a gázvezeték is felrobbant, és valaki behajtott a parkolóba, hogy a hirtelen támadt ámult csöndben üvöltve számoljon be a hírekről, Chris és Billy már aludt.

Chris felriadt; az éjjeliszekrényen álló óra öt perc múlva egyet mutatott. Dörömböltek az ajtón.

– Billy! – harsogott a hang. – Kelj fel! Hallod?!

Billy megrezsent, a hátára fordult, és leverte az olcsó ébresztőórát a földre. – Mi az isten? – nyögte, és felült. Nyilallott a háta: a kis kurva jó néhányszor végigszánkázott rajta a körmeivel. Akkor nemigen vette észre, de most elhatározta, hogy bosszúból addig keféli, míg karikalába nem lesz a csajnak. Már csak miheztartás vé...

Elemi erővel csapta meg, hogy csönd van. Csönd. A Lovag kettő előtt nem zárt be soha: látta is a villódzó neonfényeket a manzárdablakon át. De a makacs dorombolástól eltekintve

(valami történt)

olyan volt a hely, mint egy temető.

– Billy, bent vagy? Hé-é!

– Ki az? – kérdezte suttogva Chris. Szeme gyanakvóan csillogott a neon váltakozó fényében.

– Jackie Talbot – mondta Billy félvállról, aztán felemelte a hangját. – Mi van?

– Engedj már be, Billy. Mondok valamit.

Billy felkelt, és meztelenül az ajtóhoz ballagott. Elhúzta a régimódi reteszt, és Jackie Talbot máris berontott a szobába.

Vadul forgott a szeme, koromtól volt foltos az arca. Steve-vel és Henryvel vedeltek, amikor tíz perccel éjfél előtt eljutott hozzájuk a hír. A városba indultak Henry özönvíz előtti Dodge-án, és a Brickyard Hillről látták, hogy felrobban a gázvezeték a Jackson Avenue-n. Amikor fél egy körül Jackie kölcsönvette a kocsit, és visszaindult, az emberek már félőrülten rohagáltak a puszta romok között.

– Chamberlain leég, bassza meg egy az egyben – mondta Billynek. – A sulis kaput. A központ kaput. A West End felrobbant. Gáz. És a Carlin Street is ég. Azt mondják, Carrie White!

– Jézus Mária – lehelte Chris. Turkálni kezdett a ruhái után. – Mi a fenét...

– Fogd be – nézett rá Billy –, vagy seggbe rúglak. – Újra Jackie felé fordult, és bólintott, hogy folytassa.

– Mer' látták! Látták egy csomóan. Billy, azt mondják, hogy tiszta vér. Ott volt azon a kibaszott bálon... Steve és Henry nem kapcsolt, de... Billy, most tényleg... a disznóvér... az volt?

– Igen.

– Jaj, ne... – Jackie nekitántorodott az ajtófélfának. A folyosó egy szem villanykörtejének fényében betegesen sárgának tűnt az arca. – A francba, Billy, az egész város...

– Carrie szétvágta az egész várost? Carrie White? Hülye vagy te, mint a valagam. – Billy nyugodtan beszélt, szinte vidáman. A háta mögött Chris szélvészgyorsan öltözködött.

– Akkor nézz ki az ablakon – mondta Jackie.

Billy az ablakhoz ment, és kinézett. A keleti horizont teljes hosszában karmazsinvörös volt, kivilágosodott tőle az ég. Pár pillanat alatt három tűzoltóautó húzott el az úton. Le tudta olvasni rajtuk a jelzést, mert a Lovag parkolójának fényei rájuk estek.

– A kurva anyját – dörmögte. – Ezek Brunswickból jöttek.

– Brunswickból? – nézett fel Chris. – Az vagy negyven mérföldre van. Nem lehet, hogy...

Billy Jackie Talbothoz fordult. – Na jó. Mi történt?

Jackie megrázta a fejét. – Senki se tudja. Egyelőre. A gimnáziumban kezdődött. Carrie lett Tommy Ross-szal a bálkirálynő, és akkor valaki rájuk döntött két vödör vért, ő meg kirohant. Aztán meg kigyulladt az iskola, és azt mondják, mindenki ott maradt. Aztán fölrobbant az Amoco, aztán a Mobil-kút a Summer Streeten...

– Az a Citgo – javította ki Billy. – A Citgo, öcsém.

– Ki a faszt érdekel? – ordított a képébe Jackie. – Ő volt mindenütt, ahol valami történt, ő volt! És a vödörök... egyikünk se viselt kesztyűt...

– Majd én elintézem – mondta Billy.

– Nem érted, Billy. Carrie végig...

– Na, húzzál.

– Billy...

– Húzzál innen, vagy eltöröm a karodat, és ledugom a torkodon.

Jackie elkerekedett szemmel kihátrált az ajtón.

– Menj haza. Ne beszélj senkivel. Én elintézek mindent.

– Jól van – felelte Jackie. – Csak arra gondoltam...

Billy bevágta az ajtót az orra előtt.

Chris már ráncigálta is a karját. – Billy, most mit csinálunk, az a hülye Carrie, ó, istenem, mit csinálunk...

Billy úgy lökte el magától, hogy a földre zuhant. Ámult csendben ült egy darabig, aztán kezébe temette az arcát, és felzokogott.

Billy felhúzta a farmernadrágját, a pólóját, felrántotta a csizmáját gyorsan. A sarokban elhelyezett törött porcelán mosdókagylóhoz lépett, benedvesítette a haját, és fésülni kezdett; le kellett kicsit hajolnia, hogy a homályos, ócska tükörben láthassa az arcát. Mögötte Chris Hargensen szellemképes árnya gubbasztott a földön, felrepedt ajkáról törölte a vért.

– Megmondom, mit csinálunk – fordult vissza Billy. – Bemegyünk a városba, és nézzük a tüzet. Aztán haza. Elmondod drága apucidnak, hogy a Lovagban söröztünk, amikor a dolgok történtek. Én anyámnak ugyanezt. Világos?

– Billy, az ujjlenyomataid? – nézett fel Chris. A hangja tompa volt, de tiszteletteljes.

– Az ő ujjlenyomataik. Rajtam volt kesztyű.

– De ha elmondják? Ha beviszi őket a rendőrség kihallgatásra...

– Hát elmondják. Elmondják, az biztos. – Billy a tükörbe bámult: az eligazított tincsek egész jól megálltak. Úgy csillogtak a légyfoltos üveg homályában, mint a mélyvízi örvények. Arcvonásai nyugodtak voltak, kipihentek. Hajolajtól ragacsos fésűjét apjától kapta még a tizenegyedik születésnapjára, de egyetlen fog sem hiányzott belőle.

– Lehet, hogy meg sem találják a vödöröket – mondta. – Vagy ha mégis, összeégettek az ujjnyomokkal együtt. Nem tudom. De ha Doyle beviszi őket, megyek Kaliforniába. Te azt csinálsz, amit akarsz.

– Magaddal vinnél? – Chris feldagadt ajka olyan volt, mint a négereké; könyörögve nézett rá a földről.

Billy elmosolyodott. – Talán.

– Pedig nem. Most már nem.

– Na gyere. Megyünk a városba.

Lementek, át az üres tánctermeten, ahol még mindig a falnak támaszkodtak a székek, és megkezdett söröskorsók álltak az asztalokon.

Amint kiléptek a vészkijáraton, Billy még megjegyezte: – Mocsok szar ez a hely amúgy is.

Beszálltak az autóba, és elindította a motort. Amikor felkapcsolta a reflektort, Chris az arcához kapta ökölbe szorított kezét, és felsikoltott.

Billy is érezte rögtön: valamit a gondolatai közt,

(carrie carrie carrie carrie)

a jelenlétét valaminek.

Carrie pontosan előttük állt, talán húsz méterre a kocsitól.

A reflektorok éles fényében dermesztően rajzolódott ki horrorfilmekbe illő, fekete-fehér alakja, a vértől csöpögő, gyűrött ruha. A kés nyele még mindig kiállt a vállából, az utca pizska és fűcsomók borították mindenütt. Jórészt négykézláb tette meg az utat, félig már öntudatlanul, a Carlin Streettől idáig, hogy lerombolja a fogadót – talán éppen azt, amelyben teremtésének átka megfogant.

Inogva állt, karját előrelelendítette, mint egy mutaványos hipnotizőr, és tétován elindult feléjük.

Egy másodperc leforgása alatt történt minden. Chrisnek arra sem volt ideje, hogy a felszakadó sikoly utolsó hangjait is kilehelje. Billy villámgyorsan, a pillanat törtrésze alatt reagált. Alacsony fokozatba kapcsolt, és tövig nyomta a kuplungot.

A Chevrolet kerekei csikorogva pördültek ki az aszfalton, és az autó előreszökkent, mint valami vénséges emberevő szörnyeteg. Az alak csak ingadozott a szélvédő előtt, a jelenlét pedig egyre hangosabb lett,

(CARRIE CARRIE CARRIE)

fülsiketítően hangos,

(CARRIE CARRIE CARRIE)

akár a teljes hangerőre állított rádió. Mintha szűk vázba zárult volna az idő körülöttük, egy pillanatra megfagytak a mozdulatban: Billy

(CARRIE mint a kutyákat CARRIE elgázolni mint azokat a rohadt kutyákat CARRIE brucie bárcsak CARRIE te lennél most carrie előttem)

és Chris

(CARRIE jézusom megöli Carrie én nem akartam megölni carrie billy én nem carrie akarom CARRIE látni CA) és Carrie.

(látom a kerekét a gázpedált a kerekét a KERÉKÉT ó uram isten a szívem a szívem a szívem)

És Billy egyszerre érezte, hogy elárulja az autó, életre kel, kicsúszik a kezéből. A Chevy füstölgő félkörben perdült meg a tengelye körül, felbömböltek a kipufogók, és a Lovag deszkafala hirtelen dagadni kezdett előttük, dagadni, amíg csak

(ez a)

hatvannal, még mindig gyorsulóban, bele nem csapódtak, és a detonáció neonszínei közt égnek repültek a fadarabok. Billy előrebukott, testét átdöfte a kormányrúd. Chris fejfel zuhant a műszerfalra.

A benzintartály kinyílt, és tócsába gyűlt az üzemanyag a kocsi hátuljánál. Amikor a kipufogócső egy darabja beleesett, a benzin rögtön lángra lobbant.

Carrie az oldalán feküdt csukott szemmel, mélyről, súlyosan zihálva. Égett a mellkasa. Megpróbálta keresztülvoncsolni magát a parkolón: a semmibe.

(mami ne haragudj elromlott minden ó mami kérlek úgy fáj mami most mi lesz)

Aztán már ez sem számított, nem számított volna semmi, ha még egyszer meg tud fordulni, a hátára tud fordulni, hogy lássa a csillagokat, hanyatt fekvé a csillagokat még egyszer, mielőtt meghal.

Igy talált rá Sue két órákor.

Mikor Doyle seriff magára hagyta, Sue végigment az utcán, és leült a chamberlaini önkiszolgáló mosoda lépcsőjére. A lobogó égre bámult anélkül, hogy látta volna. Tommy halott. Tudta, hogy így van, és olyan könnyedén fogadta el, hogy maga is megrémült tőle.

És Carrie tette.

Fogalma sem volt, miért olyan bizonyos ebben, de meggyőződése tökéletes volt és világos, mint az egyszeregy.

Múlt az idő. Nem érdekelte. Macbeth megölte az álmot, Carrie megölte az időt. Ez jó. Ez szellemes. Sue fájdalmasan elmosolyodott. Ez volna hát hősnők végzete, Kis Tizenhatéves? Nincs miért aggódni tovább a golfklub és a Tiszta Övezet miatt. Oda vannak. Porig égtek. Valaki elfutott előtte, és azt hadarta, hogy tűz pusztít a Carlin Streeten. Úgy kell a Carlin Streetnek. Tommy halott. És Carrie hazament, hogy meggyilkolja az anyját.

(?????????)

Mint aki nyársat nyelt, kihúzta magát, és a sötétségbe meredt.

(?????????)

Nem tudta, honnan veszi ezt. Semmi köze nem volt azokhoz az érzésekhez, amikről a telepátia kapcsán olvasott. Nem látott képeket a fejében, a megvilágosodás villanófényét: csak a prózai tudás ült meg benne, ahogyan tudható, hogy nyár követi a tavaszt, hogy a rákban meghal az ember, hogy Carrie anyja már meg is halt, hogy...

(!!!!)

Tompán dobbant meg a szíve. Meghalt? Próbálta megvizsgálni ezt a bizonyosságot, elhárítva magától a mocorgó, konok zavarodottságot, hogy egyszer csak mindent tud a semmiből.

Igen, Margaret White meghalt. Valami történt a szívével. De leszúrta Carrie-t Carrie-nek súlyos a sebe. Carrie...

És már nem volt tovább.

Felállt, és visszafutott anyja autójához. Tíz perccel később a Branch Street és a Carlin Street sarkán állt meg: szinte elvakította a tűz. Nem érkezett még ide egyetlen tűzoltókocsi sem, csak fűrészbakokat állítottak az utca mindkét végére, és olajosan füstölgő útjelző póznák világítottak meg egy táblát:

VIGYÁZAT! A HUZALOK ÁRAM ALATT!

Átvágott két hátsó udvaron, és keresztülpréselte magát az élő sövényen, melynek hegyes tövisei felkarcolták a bőrét. White-ék bungalójától egy háznyira lyukadt ki, és közelebb húzódtott.

Lángolt a ház, tűz csapott ki a tetőn. Annyira nem kerülhetett közel, hogy benézzen, de az erős fényben észrevett valamit, ami még érdekesebb volt: Carrie elmaszatolt vérnymát. Lehajtott fejjel követte, elment a nagyobb foltok mellett, ahol Carrie megpihent, átlépdelt egy kerítésen, keresztezett egy kertet a Willow Streeten, és egy faiskolát, ahol sűrűn ültetett tölgy- és fenyőfacsemeték között vitt az útja. Kis, aszfalozatlan elágazásra lépett aztán, mely kanyarogva vezetett fel a 6-os úttal szöget bezáró emelkedőre.

Megállt hirtelen, mert a kétely gonosz, elgyengítő erővel támadt fel benne. És ha megtalálja? Mi lesz akkor? Szívroham? Vagy meggyullad ő is? Megbénítja az akaratát,

és arra kényszeríti, hogy egy arra járó autó vagy tűzoltókocsi elé sétáljon? Különös tudása azt súgta, hogy Carrie képes rá.

(rendőrt kell keresni)

Kuncogott a képtelen ötleten, és leült a harmattól selymes fűre. Már találkozott egy rendőrrel. De még ha hitt neki Otis Doyle, akkor is mi van? Elképzelte, hogy száz elszánt embervadász veszi körbe Carrie-t, követelve, hogy tegye le a fegyvert, és adja meg magát. Carrie engedelmesen fölemeli a kezét, és lerántja a fejét a nyakáról. Átadja Doyle seriffnek, aki ünnepélyesen elhelyezi egy nyírfavesszőből fonott kosárba, melyen a felirat: EGYES SZÁMÚ BÛNJEL.

(és tommy halott)

Hát igen. Sírni kezdett: arcát a kezébe temetve halkán zokogott. Gyenge szellő neszezett a dombtető borókabokrai között. A 6-os úton tűzoltókocsik húztak el, akár nagy vörös vadászkutyák az éjszakában.

(leég a város hát igen)

Nem érzékelte, meddig ül ott, félig sírva, félig elmerülten az álom szemcsés ködében. Nem volt tudatában, hogy Carrie útvonalát követi a Lovag felé, mint ahogyan saját légzését sem veszi észre az ember, míg szándékosan rá nem tereli a gondolatait. Carrie-nek nagyon súlyos a sebe, és állati eltökéltséggel halad most előre, egyedül. Sue három mérföldnyire volt a Lovagtól, még ha a legrövidebb utat választja is Carrie nyomában. Érezte, (látta? gondolta? mit számít) hogy Carrie becsúszik egy kis patakba, és fogvacogva kapaszkodik a partra. Hihetetlen, hogy még menni tud. Persze a Mamiért történt mindez. Mami akarta, hogy ő legyen az angyal tüzes kardja, hogy elpusztítsa...

(el fogja pusztítani azt is)

Sue felkelt, és esetlenül futni kezdett, már azzal sem törődött, hogy kövesse a vérvyomot. Nem volt többé szüksége rá.

Árnyékból a fényre (164-165. oldal):

Bármit gondolunk is a Carrie White-ügyről: már vége van. Ideje, hogy a jövőbe tekintsünk. Amint Dean McGuffin a Science Yearbook-ban megjelent kiváló értekezésében rámutat, ha ezt nem tesszük meg, nagy valószínűséggel hatalmas árat kell fizetnünk érte.

A kérdés azonban erkölcsi szempontból is vizsgálatra szorul. A TK-gén teljes izolálása folyamatban van. Egyre inkább úgy ítélik meg tudományos körökben (ld. pl. Bourke és Hannegan: Kilátások a TK-gén teljes izolációjára, különös tekintettel a kontrollparaméterekre, Microbiology Annual, Berkeley, 1982), hogy mihelyt a szűrés bevezethetővé válik, minden iskolaérett gyermek olyan rutinszerűen megkapja, mint napjainkban a tbc-bőrpróbát. A TK azonban, ne feledjük, nem baktérium: éppen annyira része a betegnek, mint a szeme színe.

Ha a TK-képesség a pubertáskorban nyilvánul meg, és ez a hipotetikus TK-szűrés minden első osztályos gyermeket érint, akkor valóban időben megkapjuk a figyelmeztetést. De védekezni tudunk-e ellene? Pozitív tbc-tesztet követően a gyermeket meggyógyítják vagy elkülönítik. Pozitív TK-tesztet követően nincsen megoldás, legfeljebb egy golyó a koponyába. És ezen túlmenően, hogyan lehet elkülöníteni valakit, aki tetszése szerint dönti le a falakat?

De még ha sikerrel jár is az elkülönítés, engedné-e az amerikai társadalom, hogy egy kedves kislányt a pubertás kezdetén elragadjanak szüleitől, és élete hátralevő részére páncterembe zárjanak? Erősen kétlem. Különösen azok után, hogy a White-bizottság oly vehemensen igyekezett meggyőzni a közvéleményt a chamberlaini lidércnyomás vakvéletlen voltáról.

Akkor pedig, olybá tűnik, ott tartunk, ahol a kezdet kezdetén...

Részlet Susan Snell a Maine Állami Vizsgálóbizottság előtt eskü alatt tett vallomásából (a White-bizottság jelentése, 306-472. oldal):

Kérdés: Kérem, Miss Snell, a bizottság szeretne újólág végigmenni az ön vallomásának azon részén, melyben Carrie White-tal a Lovag parkolójában történt állítólagos találkozásáról van szó...

Válasz: Én nem értem, minek teszik fel. állandóan ugyanazokat a kérdéseket. Már elmondtam kétszer.

Kérdés: Szeretnék ellenőrizni, hogy minden részletében pontos-e az...

Válasz: Hazugságon akarnak kapni, ugye? Nem hiszik el, hogy az igazat mondom?

Kérdés: Ön azt mondja, hogy Carrie-vel körülbelül...

Válasz: Lenne szíves válaszolni?

Kérdés: ...körülbelül hajnali két órakor találkozott, május huszonnyolcadikán. Így van?

Válasz: Nem mondok semmit, amíg nem válaszolt a kérdésemre.

Kérdés: Miss Snell, ez a testület felhatalmazást nyert, hogy megsértéséért előállítsa önt, ha nem alkotmányos keretek között felel a kérdésekre.

Válasz: Az engem nem érdekel, hogy maguk mire kaptak felhatalmazást. Én elvesztettem valakit, akit szeretek. Csukjanak le. Bánom is én. Én... én... menjenek a pokolba. Mindannyian. Maguk azt akarják, hogy... hogy... nem is tudom, feszítsenek keresztre, vagy csináljanak, amit akarnak. Csak szálljanak le rólam.

(rövid szünet)

Kérdés: Miss Snell, hajlandó folytatni a vallomását?

Válasz: Igen. Csak ne szekáljanak, ha lehet, elnök úr.

Kérdés: Magától értetődik, kisasszony. Senki nem kívánja... szekálni önt. Szóval azt állítja, hogy két óra tájban a fogadó parkolójában találkozott Carrie-vel. Így van?

Válasz: Igen.

Kérdés: Tudta, hogy mennyi az idő.

Válasz: Az a karóra volt rajtam, amit most is a kezemen lát.

Kérdés: Értem. A Lovag azonban több mint hat mérföldre van attól a helytől, ahol ön az anyja kocsiját hagyta.

Válasz: Az úton. Légvonalban közelebb.

Kérdés: Végig gyalogolt?

Válasz: Igen.

Kérdés: Korábban azt vallotta, hogy "tudta", hogyan közelítse meg Carrie tartózkodási helyét. El tudná ezt magyarázni?

Válasz: Nem.

Kérdés: A szagát érezte?

Válasz: Micsoda?

Kérdés: Az orra után ment?
(nevetés a közönség soraiból)
Válasz: Most hülyéskedik velem?
Kérdés: Legyen szíves, válaszoljon.
Válasz: Nem. Nem az orrom után mentem.
Kérdés: Talán látta?
Válasz: Nem.
Kérdés: Hallotta?
Válasz: Nem.
Kérdés: Akkor honnan tudta, hogy ott van?
Válasz: Honnan tudta Tom Quillan? Vagy Cora Simard? Vagy szegény Vic Mooney?
Honnan tudta bármelyikük?
Kérdés: Válaszoljon, kisasszony. Sem a hely, sem az idő nem alkalmas arra, hogy tárgyhoz nem tartozó dolgokkal tartsa fel a vizsgálatot.
Válasz: Azt mondták, hogy "csak úgy tudták", tán nem? olvastam Mrs. Simard vallomását az újságban! És mi van a maguktól kinyílt tűzcsapokkal? És a benzinkutakkal, amikről leestek a záruk, és működni kezdtek? Az oszlopokról lepattant vezetőekkel? És...
Kérdés: Miss Snell, kérem...
Válasz: Ezek benne vannak a bizottság jegyzőkönyveiben!
Kérdés: E percben ennek nincs jelentősége.
Válasz: Akkor minek van? Most az igazságot keresik vagy csak egy bűnbakot?
Kérdés: Tagadja, hogy előzetesen ismerte volna Carrie White tartózkodási helyét?
Válasz: Természetesen. Abszurd feltételezés.
Kérdés: Igen? És miért abszurd?
Válasz: Hát ha valami összeesküvésre célozgat, akkor azért abszurd, mert amikor megtaláltam, Carrie haldoklott. Nem lehetett könnyű halála.
Kérdés: Ha viszont nem ismerte előzetesen Carrie White tartózkodási helyét, hogyan mehetett nyílegyenesen a helyszínre?
Válasz: Jézusom, de ostoba maga! Figyelt egyáltalán, hogy mit mondtak itt előttem? Mindenki tudta, hogy Carrie tette! Bárki megtalálta volna, ha elhatározza, hogy megkeresi.
Kérdés: De nem "bárki" találta meg. Hanem ön. Tudna valami ésszerű magyarázatot adni arra, hogy miért nem bukkantak fel mindenfelől az emberek, mint a vasreszelék, amit magához vonz a mágnes?
Válasz: Rohamosan gyengült. Gondolom, esetleg... a hatóköre szűkült.
Kérdés: Vélhetően egyetért abban, hogy ez meglehetősen tájékozatlan megközelítés.
Válasz: Hogyne volna az. Carrie White esetében mindannyian meglehetősen tájékozatlanok vagyunk.
Kérdés: Ahogy gondolja, Miss Snell. Akkor talán áttérhetünk arra, hogy...

Amikor felkapaszkodott a Henry Drain tulajdonában lévő rét és a Lovag parkolója közti töltésre, először azt hitte, Carrie már halott. Teste a parkoló közepén feküdt, aszottnak és töpörödöttnek tűnt. Sue-nak eszébe jutottak az állati tetemek, amiket a 95-ös úton látott: mormoták, sündisznók, menyétek. Az elhúzó teherautók és kamionok gázolták el őket.

De a jelenlét nem szűnt meg az agyában, makacsul vibrált, ismételte Carrie White személyes hívójelét. A gestalt-ot, Carrie lényegét. Halkulva már, nem metszően, nem harsonaszóval adva hírül, hogy ott van, de továbbra is szüntelen lüktetésben, állhatatosan rezegve.

Öntudatlan.

Sue átmászott a parkolót szegélyező kerítésen, míg a tűz heve már az arcába csapott. A Lovag favázás építmény volt, gyorsan égett. Egy autó elszenesedett maradványait világították meg a lángok a hátsó ajtó jobb oldalánál. Carrie tette ezt is. Nem ment oda, hogy megnézzze, ül-e benne valaki. Nem számított, most nem.

Arrafelé indult, ahol Carrie az oldalán feküdt; a mohón ropogó tűztől nem hallotta saját lépteinek zaját sem. Ámult és keserű szánakozással pillantott le az összegömbölyödött testre. Carrie vállából könnyörtelenül meredt elő a kés nyele, a lány pedig kicsiny vértócsában feküdt, melybe továbbra is gyűlt a vér, egyszerre bugyogva elő a sebből és a szája sarkából. Úgy tűnt, éppen megakart fordulni, amikor elvesztette az eszméletét. Aki tüzeket gyújt, elektromos vezetékeket szakít le, ölni képes pusztán gondolatának erejével: most feküdt a földön, és megfordulni sem tudott.

Sue letérdelt mellé, megfogta egyik karját és ép vállát, és gyengéden a hátára fordította.

Carrie-nek megrebent a szemhéja, mélyről felnyögött. Képe élesebbé vált Sue fejében, mintha fókuszált volna, akár egy kamerával.

(ki az)

Sue pedig, anélkül hogy gondolkozott volna, ugyanúgy válaszolt:

(én vagyok sue snell)

Még a nevére sem kellett gondolnia, nem szavakból formálódott a felelet és nem is képekből. A felismerés mindent közel hozott, valódivá tett, és együttérzése áttört a megrázkódtatás sűrű homályán.

Carrie pedig, távolról, tompán:

(becsaptál te is mind becsaptatok)

(carrie én azt sem tudom mi történt és tommy)

(becsaptatok az történt becsaptatok mocskosul becsaptatok megint)

A látvány és a hozzá kapcsolódó érzés széteső volt, leírhatatlan. Vér. Szomorúság. Félelem. Az utolsó piszkos ugratás minden piszkos ugratások végeláthatatlan sorában, melyek zörögve, szédítően villódtak Sue fejében, és reménytelen, tehetetlen meghátrálásra készítették. A tökéletes tudás rémítő teljessége volt ez.

(carrie ne ne ez fáj)

A betéteket hajigáló lányok kántálása és nevetése, aztán Sue arcának tükörképe a homloka mögé vetítve: csúnya, eltorzult, csupa száj, és kegyetlenségében mégis gyönyörű.

(nézd a mocskos ugratásokat az egész életem egyetlen hosszú mocskos ugratás)

(carrie carrie tekints belém)

És Carrie beletekintett.

Félelmetes volt az érzés: agya és idegrendszere olyanná vált, mint egy könyvtár. Valaki kétségbeesetten futtatta rajta végig az ujjait, kapkodva motozott a polcokon, leemelt egy-egy könyvet, átlapozta, visszatette, néhány közülük elcsúszó oldalakkal a földre zuhant (képek ez én vagyok kicsi koromban gyűlölöm aput ó anyu hatalmas ajkak ó a fogak és bobby ellökött jaj a térdem autó autóval akarok menni cecily nénihez vendégségbe anyu gyere gyorsan bepisiltem) az emlékezet szélrohamában: tovább és tovább, míg el nem

érte a polcot, ahol a jelzés: TOMMY, és alatta kisebb betűkkel: BÁLI ESTE. Szétnyíló könyvek, felfénylő színes ábrák, az érzelmek hieroglifáival írt jegyzetek a margón, bonyolultabbak, mint a rosettai kövön.

Belétekint. És többet talál, mint amennyit maga is sejtett: Tommyhoz fűződő szerelmét, féltékenységet, önzést, a vágyat, hogy véghezvigye akaratát Carrie-vel kapcsolatban, a Carrie iránt érzett undort,

(jobban odafigyelhetne magára úgy néz ki esküszöm mint egy VARANGYOS BÉKA) gyűlöletet Miss Desjardin és önmaga iránt.

De Carrie-vel szemben semmi rosszakaratot, semmiféle arra irányuló tervet, hogy mindenki előtt kicsinálja.

A lázas érzés, hogy erőszakot tesznek rajta legtitkosabb belső zugaiban, halványulni kezdett. Carrie elgyöngülten és kimerülten visszahúzódott.

(miért nem hagytál békén)

(carrie én)

(mami is élne megöltem a mamit annyira hiányzik istenem úgy fáj a mellemben és a vállam istenem a mami hol van)

(carrie én)

De nem lehetett a gondolatot befejezni, nem volt mivel. Sue-n hirtelen úrrá lett a rémület, mely iszonyú volt, mert megnevezhetetlen; az olajfoltos aszfalton elcsorgó vércsík egyszerre értelmetlennek látszott a haldoklás kínjában.

(mami félek mami MAMI)

Sue megpróbálta kiszakítani magát, szabadulni a gondolatok kötelékétől, hogy magára hagyassa Carrie-t legalább a halálban, de képtelen volt rá. Úgy érezte, haldoklik maga is, és nem akarta látni saját közelgő végzetének előképét.

(carrie ENGEDJ el)

(Mami Mami Mami óóóóóóóó NEEEEEEEEEM)

A hangtalan sikoly hihetetlen lobogó crescendóba csapott át, majd hirtelen elenyészett. Sue egy pillanatra úgy érezte, gyenge gyertyalángot lát őrijtő sebességgel eltűnni egy hosszú, fekete csatornában.

(meghal jézusom érzem a halálát)

Majd eltűnt a fény, és megtört az utolsó (mami ne haragudj rám) tudatos gondolat. Sue-ban csak az idegvégződés üres, tébolyult rezgése működött tovább, mely nem áll meg, csak órákkal a halál után.

Feltápáskodott, és elindult, vakon elöretartott karokkal, a parkoló széle felé. Átlépett a térdmagasságig érő jelzőkerítésen, és bukdácsolva hagyta maga mögött a töltést.

Összeroskadt, felállt, botladozva tovább lépkedett a talaj menti köd gödrökbe szorult, misztikus fehér foltjai közt. Tücsök ciripelése hallatszott, és egy kuvik

(kuvik hangja valaki meghalt)

huhogása a hajnal súlyos csendjében.

Futásnak eredt, és csak rohant lélegzet nélkül, Tommy elöl, a tüzek és robbanások elöl, Carrie elöl, de legesleginkább a végső iszonyat elöl – ez volt a sápadt fényben rezgő utolsó gondolat, mely sebesen oszlott semmivé az örökkévalóság sötét csatornájában, hogy ne maradjon utána, csak az idegek üres, tébolyult zümmögése.

Nagy sokára aztán ez a kép is elbomlott a fejében, leigázta az áldott, hűvös sötétség, mely gondolattalan volt, és nem tudott semmiről. Sue meglassította a lépteit, megállt, és

egyszerre hatalmába kerítette a bizonyosság, hogy valami mindjárt történni fog.
Lecövekelt a hatalmas, ködülte mező közepén, és várt.

Gyors légzése is egyre lassult, majd kihagyott, mintha tövist szúrtak volna a tüdejébe.

Aztán megcsalt, vonító sikolyban szakadt ki belőle a levegő hirtelen.

Combain sötét patakokban csordult le a menstruáció vére.

HARMADIK RÉSZ

A romok között

WESTOVERI IRGALMASKÓRHÁZ JELENTÉS HALÁLOZÁSRÓL

Név Carietta N. White Felvette: R. M.

Cím Carlin Street 47

Chamberlain, Maine 02249

Műtő - - - - - Betegszállító # 16

Alk. kezelés - - - - - Kórházba száll. közben meghalt: X .

i n

Halál ideje 1979. május 28. – 02.00 h (kb.)

Halál oka Haemorrhagia, sokk, szívkoszorúérelzáródás és/vagy koszorúér-thrombosis

Az elhunytat azonosította Susan D. Snell

Back Chamberlain Rd 19

Chamberlain, Me. 02249

Legközelebbi hozzátartozó - - - - -

A holttest kiadható Maine Állam

Ügyeletes orvos Harold Knobler M.D.

Patológus J. M.

A nemzeti AP hírügynökség jelentése, 1979. június 5., péntek:

CHAMBERLAIN, MAINE (AP)

HIVATALOS FORRÁSOK SZERINT IMMÁR 409 LÉLEKÉRT SZÓL A HARANG CHAMBERLAINBEN, TOVÁBBI 49 SZEMÉLYT JELENLEG IS ELTÛNTKÉNT TARTANAK NYILVÁN. A CARIETTA WHITE-RA ÉS AZ ÚGYNEVEZETT "TK"-JELENSÉGRE IRÁNYULÓ VIZSGÁLAT FOLYTATÓDIK, MIVEL AZ EGYRE TERJEDŐ HÍRESZTELESEK ARRÓL SZÓLNAK, HOGY A BONCOLÁS SZOKATLAN KÉPZŐDMÉNYEKET MUTATOTT KI A NAGYAGYBAN ÉS A

NYÚLTAGYBAN. AZ ÁLLAM KORMÁNYZÓJA BIZOTTSÁGOT JELÖLT KI A TRAGÉDIA TELJES KÖRŰ TANULMÁNYOZÁSÁRA.

VÉGE.

LEZÁRVA JÚN 5 0303N AP

The Lewiston Daily Sun, szeptember 7., vasárnap (3. oldal):

A TK nyomában:

üszkös föld és megperzselt szívek

CHAMBERLAIN... A báli este mára már történelem. Századokon át tanították a bölcsek, hogy az idő minden sebet begyógyít, ám a Maine állam nyugati részén fekvő kisváros sebesülése, úgy tűnik, halálos. A lakónegyed utcái ott vannak még a keleti oldalon, a méltóságteljesen őrt álló kétszáz éves tölgyek árnyékában; a Morin Street és a Brickyard Hill emeletes és farmházainak új-angliai idillje azonban éles ellentétben áll a szomszédos városközpont üszkös romjaival, és a gondozott kertek gyepébe szúrt "ELADÓ" táblák is szomorúan tekintenek az érkezőre. Ahol még mindig laknak, fekete koszorúk függenek a bejárati ajtón. A citromsárga teherautók és a narancsszínű vontatók, melyek a bútorokat és egyéb ingóságokat szállítják, ez idő szerint mindennaposak a chamberlaini utcákon.

A város legjelentősebb üzeme, a Chamberlaini Textil- és Pamutszövő a helyén áll most is, nem érte el a tűz, mely hatalmas területeket sújtott azokban a május végi napokban. Június negyedike óta azonban mindössze egyetlen műszakban üzemelt, és William A. Chamblis igazgató szerint nagy valószínűséggel további korlátozásokra kerül sor. "Vannak megrendeléseink – mondta Chamblis –, de emberek nélkül nem működik egy gyár. Márpedig nekünk nincsenek embereink. Csupán augusztus 15-e óta harmincnégy dolgozó felmondása jutott el hozzám, és azt latolgatjuk, hogy a festőrézleg bezárásával próbálunk eleget tenni kötelezettségeinknek. Nem szívesen küldünk el embereket, de immár az forog kockán, hogy anyagilag talpon tudunk-e maradni."

Roger Fearon huszonkét éve él Chamberlainben, ebből tizennyolcat a textileseknél töltött. Kezdetben a cséplőgépnél volt zsákoló hetvenhárom centes órabérért, ma művezető a festőrézlegben. Mégis szokatlanul közömbös, amikor munkahelye elvesztésének lehetőségéről faggatom. "Irgalmatlan jó fizetéstől esnék el, az igaz – felelte Fearon. – Ilyesmit nem lehet könnyedén venni. Eladhatnánk a házat, húszezer dollár az értéke legalább... de még ha a felét kapjuk is meg, azt hiszem, akkor is belevágunk. Nem nagyon akarunk már Chamberlainben élni. Mondjon, amit akar, de Chamberlain már nem az, ami volt."

És Fearon nem áll egyedül. Henry Kelly, aki tulajdonosa volt a Kelly Fruit nevű bárnak és dohányboltnak, míg a báli este az ő üzletét is a földdel tette egyenlővé, nem szándékozik ismét belefogni az építkezésbe. "A gyerekek odavesztek – rántja meg a vállát –, ha kinyitnék, csak szellemeket látnék minden sarokban. Felveszem a biztosítási pénzt, az lesz, és visszavonulok St. Petersburgba nyugdíjasnak."

Egy héttel azután, hogy az 1954-es tornádó a halál és pusztulás ösvényét vágta Worcester városán keresztül, a levegő már megtelt a kalapács hangjával, a frissen szállított fa szagával, az örök emberi optimizmus és törekvés érzésével. Híre-hamva nincs

ilyesminek Chamberlainben ezen az őszön. A főútról eltakarították a törmelékét, ennél aztán sokkal több nem is történt. A szembejövők arcáról a reménytelenség közönye árad. Szótlanul isszák sörüket a férfiak Frank bárjában a Sullivan Street sarkán, a nők pedig a hátsó kertekben a fájdalom és lemondás történeteivel mulatják az időt. Chamberlaint hivatalosan katasztrófa sújtotta területnek nyilvánították, és rendelkezésre állnak a támogatásul felajánlott összegek a város talpraállítására és a kereskedelmi központ újjáépítésére.

Ám Chamberlain nem épített az elmúlt négy hónapban: Chamberlain temet.

Négyszáznegyvenre nőtt a mai napig a halottak száma, és tizennyolc fő esetében a kutatás még mindig nem járt eredménnyel. Az elhunytak közül hatvanheten a Ewen Gimnázium utolsóéves diákjai voltak, már az érettségi küszöbén. Talán ez az, ami minden másnál jobban szíven ütötte Chamberlain lakóit.

Közös szertartás keretében június elsején és másodikán temették el őket. A gyászmisét június harmadikán tartották a város főterén. Ez volt a legmegindítóbb szertartás azok közül, melyeknek a jelen cikk írója valaha tanúja lehetett. Ezrek jöttek el, és az egész gyülekezet néma csendben hallgatta végig az iskola zenekarát, mely ötvenhat főről mindössze negyvenre fogyatkozva játszott a iskolai indulót és a gyászkiáltást.

Komor hangulatban zajlott a következő héten az érettségi ünnepség Mottonban, az akadémián. Ötvenketten fejezték be végül középiskolai tanulmányaikat. A búcsúbeszédre felkért Henry Stampel néhány mondat után könnyekben tört ki, és képtelen volt folytatni. Érettségi bankettek nem követték az eseményt: a végzősök átvették bizonyítványukat, és hazamentek.

Ám a halottaskocsik tovább rótták Chamberlain utcáit, mert a nyár folyamán újabb és újabb holttesteket találtak. Minden ilyen alkalom feltépte az itt lakók hegedő sebeit, hogy azután friss vér fakadjon a nyomában.

Ha önök azok közé a kíváncsiskodók közé tartoznak, akik felkeresték Chamberlaint az utóbbi hetekben, minden bizonnyal egy lélekben halálosan beteg város látványa tárult a szemük elé. Néhány ember kóborol elveszetten az anglikán és presbiteriánus templom padsorai között. A Carlin Street-i gyülekezeti templomot elsöpörte a tűzvész, de a téglából épült katolikus templom áll az Elm Streeten, csakúgy, mint a külső Main Streeten a tűztől megpörkölt, de egyébként sértetlen, takaros metodista imaház. A látogatók azonban kevesen vannak. Az öregek kinn ücsörögnek most is a Courthouse Square padjain, de a dámatáblákra nem fordítanak különösebb figyelmet, és a beszélgetés is akadozik.

Olyan város képe ez, amely már halálán van. Ezekben a napokban nem elég azt mondani, hogy Chamberlain többé nem lesz ugyanaz, ami volt. Talán közelebb áll az igazsághoz, ha úgy fogalmazunk: Chamberlain egyszerűen nem lesz már, soha többé.

Levélrészlet június 9-i dátummal Henry Grayle igazgatótól az iskolák főintendánsához, Peter Philpotthoz:

...úgy gondolom tehát, hogy jelen megbízatásomról a fentiek értelmében le kell mondanom, mivel érzésem szerint a tragédia megelőzhető lett volna, ha nagyobb előrelátással rendelkezem. Kérem, hogy július elsejei hatállyal adja hozzájárulását lemondásomhoz, amennyiben az az ön egyetértésével találkozik...

Levélrészlet június 11-i dátummal Rita Desjardin testnevelés szakos oktatótól Henry Grayle igazgatóhoz:

...szerződéselem felbontását kérem. Úgy érzem, inkább a halál, mint hogy tovább tanítsak. Éjjelente csak arra gondolok: ha kinyújtottam volna a kezem azért a kislányért, ha csak, ha csak...

Festékszóróval írt szöveg a telken, ahol egykor a White család bungalója áll:

CARRIE WHITE POKOLRA KERÜLT A BŰNEIÉRT
VELÜNK AZ ISTEN

D. L. McGuffin: Telekinézis: elemzés és következtetések (Science Yearbook, 1981):

Végül szeretnék rámutatni arra, hogy milyen súlyos kockázatot vállalnak a hatóságok, amikor Carrie White ügyét a bürokrácia szőnyege alá söprik – és itt különösen a White-bizottságra gondolok. A politikusok igyekeznek a TK-t olyan jelenségnek tekinteni, amely egyszer fordul elő az életben, ami ha érthető is, el semmiképpen nem fogadható. Az eset megismétlődésének valószínűsége, genetikai szempontból, kilencvenkilenc százalék. Ideje lenne eltöprengenünk azon, hogy mi lesz akkor, amikor...

John R. Coombs: Szlengszavaink magyarázata szülők számára (New York: The Lighthouse Press, 1985), 73. oldal:

bedobja a Carrie-t: erőszakos cselekedetet visz véghez, elpusztít; megcsonkít; zûrzavart kelt; (2) szándékosan gyújtogat (eredetileg Carrie White után, 1963-1979)

Árnyékból a fényre (201. oldal):

A könyvben korábban már említést tettünk Carrie White iskolai jegyzetfüzetéről, melyben a hatvanas évek híres rockköltőjének, Bob Dylannek néhány sora ismétlődik, mintegy végső kétségbeesést sugallva.

Helyénvalónak tûnik, ha a könyvet is Bob Dylan néhány sorával zárjuk, azokkal a sorokkal, melyek akár Carrie sírfeliratául is szolgálhatnának: Bár szólhatna hozzá egy egyszerû dal / Hogy közöttünk tartsa, amíg fiatal / Leszámoljon végre a kínjaival / A tudásnak, ami csak fáj

A nevem Susan Snell (98. oldal):

Kis könyvemnek tehát a végére értem. Remélem, lesz iránta érdeklődés, és az érte kapott pénzből elmehetek valahova, ahol senki nem ismer. Szeretném átgondolni a dolgokat, hogy mit csináljak hátralévő időmben addig a percig, amikor gyertyám lángját elnyeli a sötéttségbe vezető hosszú csatorna...

Részlet Maine Állam Vizsgálóbizottságának a Chamberlainben május 27-28-án történekről készített felméréséből:

...végezetül pedig kívánatosnak tartjuk leszögezni, hogy, noha az elvégzett boncolás kimutatott olyan agyi elváltozásokat, melyek felelősek lehetnek valamiféle paranormális erőter létrejöttéért, nincs okunk feltételezni az eset megismétlődésének valószínű vagy akár csak lehetséges voltát...

Levélrészlet 1988. május 3-i dátummal Amelia Jenkstől (Royal Knob, Tennessee) Sandra Jenkshez (Macon, Georgia):

...hát a kis unokahugod nő mint a dudva, órjási nagy pedig még csak 2-tő éves. Kék a szeme mint az apujának a haja meg, szőke, de mondjuk az befog barnulni. Na azért csudára csinos és néha arra gondolok hogy, amikor alszik tisztára hasonlít a mi maminkra.

Multkor is mikor játsszik a porban a ház mellett, hát oda nézek és nemhiszed el, mit látok. Ott van Annie a hatjaival csak hogy az üveggojók maguktól mozognak neki körbekerbe. Annie nevetet meg kacagot de én kicsikét beijettem. Egypár üveggojó ment a levegőbe föllé, föllé. Nagy jutót eszembe emlékszel, mikor nagyba jöttek ki a zsaruk Pete miat de a puska kiröpült a kezükből, és nagy csak nevetet rajta. És még aztis megcsinálta hogy, a hintaszéke hintázot pedig nemis ült benne. Hát komolyan hogy ez eszembe jutott, már ki is akattam teljesen. Nehogymár neki is meglegyen a bubája ami a nagyinak, emlékszel?

Najó, zárom soraimat, mennemkell mosni. Csókolom Richet és mért nem küldtök fényképet küldjete ha tuttok. Szóval Annie csudára szép a szeme pedig, fényes mint a gomb. Eccer még a világ a lábainál fog heverni, mi? Én mondom neked.

Szeretettel
Melia